

КАРЛ МАЙ

КНЯЗЪТ НА БЛЕДОЛИКИТЕ

Превод от немски: Веселин Радков, 2004

chitanka.info

На запад от Сиера де лос Мимбрес се намира Сиера дела Ача, водите от която се стичат в Рио Хила, а оттам пък стигат и до Колорадо Ривър. Високо горе в Сиера дела Ача има едно прекрасно планинско езеро, на чийто бряг се издига старата сграда на отдавна изоставена католическа мисия.

За команчите и апачите онази местност е свещена, понеже там са погребани техни прочути вождове. Както казват, по-рано там живеел богат народ, народът на толтеките. Те вадели сребро от планините, и когато били изтласкани, близо до езерото закопали в земята несметни съкровища. По тази причина, а и тъй като при слънчево време повърхността на езерото блести подобно на течено сребро, то било наречено Сребърно езеро.

Към същата тази местност се приближаваше малка група ездаци. Начело яздеше ниско, но извънредно дебело човече. Цялото му облекло се състоеше от една-единствена кожа от сива мечка, която сам си беше скроил и по индиански обичай бе съшил с еленови жили. И панталоните и жилетката и ръкавите бяха свързани по между си. Ръкавите представляваха просто кожата от предните мечи лапи. Козината бе обърната навън. От вътрешната страна беше само козината на ботушите, които той също бе изработил собственоръчно. На главата си имаше нещо като шапка, направена от кожата на главата на мечката.

Вместо колан около дебелия му корем бе навито дълго ласо, изплетено от петорен ремък. В него бяха затъкнати томахокът и ловджийският нож, а по него висяха още какви ли не други неща: една лула, няколко кожени торбички със сачми, с барут, тютюн, кафе, тенекиена кутия, която можеше да се използва като тенджера, чаша и супник, чифт подкови, както и други дреболии, за които от пръв поглед човек изобщо не бе в състояние да каже за какво служат.

Този мъж, който отдалеч приличаше на яздеца гризли, беше Сам Барт, прочут уестман и някогашен калфа на един майстор на копчета от Херласгрюн в Саксония. Зад него яздеха Джим и Тим Снейкър, други двама не по-малко прославени уестмани.

Джим беше ужасно висок и мършав, също като брат си. По кльощавото му тяло бе провиснал широкият мундир на американски офицер. Кожените му панталони, които се подаваха изпод въпросния мундир, са били в долната си част толкова изпокъсани и съсипани, че собственикът им бе сметнал за по-удобно да ги среже малко над

коленете. Ето защо сега голите му загорели от слънцето скелетоподобни крака се виждаха до глезените, до огромните дървени обувки, които носеше.

На главата си имаше нещо, което преди време навярно е било филцова шапка. Но сега периферията ѝ се беше изгубила напълно, тъй че този предмет приличаше на една от онези паници, с които селянките в Германия обикновено придават познатата форма на своята извара. В този момент обаче той беше свалил това подобие на шапка и се виждаше толкова голата му и лъскава глава, че дори и с лупа не бе възможно да се открие по нея и най-малкото косъмче.

Носът му липсваше, ала това не беше никакъв недъг по рождение, защото мястото, на което би трябвало да се намира, показваше ясни следи от насилие. То бе кървавочервено и подуто.

Брат му Тим бе също тъй висок и кльоцав, но той си имаше нос и то какъв! Човек направо можеше да го сбърка с човката на лешояд! Тънък, остър и извит, избелен, изсушен и ожулен от жегата и студ, вятър и дъжд, той действително изглеждаше да е от рогово вещество също като клюна на някоя граблива птица.

Облеклото му беше кажи-речи още по-странно и от дрехите на добрия Джим. Мършавото му източено като върлина тяло бе напъхано в черно... свещеническо расо, което не позволяваше да се види нищо друго освен долната половина на великанските му ботуши от бизонска кожа.

На главата си Тим носеше кавалерийски шлем с кичур от конска опашка. Двамата братя бяха въоръжени еднакво, а именно с пушка и закривен ловджийски нож.

Подобни екземпляри сред ловците съществуват не само във въображението на писателите на романи. О, не! Стотици и стотици от тях се скитат или яздят из вековните гори на запад, както и из прериите.

Един уестман тръгва добре съоръжен за „мрачните и кървави земи“, както се наричат онези нецивилизовани райони. Но скоро дрехите му се износват и изпокъсват. Не може да ги смени с нови. Или няма откъде да ги вземе, или пък му липсват необходимите средства, както и каквито и да било предмети за размяна.

И така, той се вижда принуден да използва всичко, каквото му попадне под ръка. След сравнително кратко време облеклото му се

състои от най-различни неща, които е намерил, отнел от победени противници или пък дори... „свил“.

Такъв беше случаят и с Джим и Тим. Тим обаче бе прибавил към смиреното си свещеническо расо и едно салтилско одеяло, което познавачите сигурно биха оценили поне на петстотин долара.

Този колкото оригинален толкова и добре познат в Дивия запад „Детелинов лист“, от когото мнозина се и страхуваха, само няколко дни преди това беше спасил семейството на изселилия се от Германия лесничей Роте от ръцете на една банда, хвърлила око на имуществото на преселниците. В снахата на лесничея Сам Барт беше разпознал своята някогашна младежка любов Аугусте, заради която преди години от любовна мъка напусна Европа. Сега те бяха решили заедно да си потърсят нова родина в Калифорния.

— След един час сме при Сребърното езеро! — подвикна Сам като спря коня си и се обърна към своите спътници.

— В старата мисия ще можем добре да си починем от продължителното пътуване. Гостоприемството на Палома-Накана е известно!

— Кой или коя е тази Палома-Накана? — осведоми се лесничеят Роте.

— Не е кой, а коя — отговори Сам. — Това женско същество е обгърнато също от такива тайни, както и Тан-ни-кай, „Княза на бледоликите“, за когото също се разказват какви ли не истории край лагерните огньове. За нея се е заговорило горе-долу отпреди три години. Както казват, била млада девойка с изключителна хубост, била бяла, която обаче индианците почитали като богиня — защо, никой не може да обясни. Ние тримата пребродихме севера, ловувайки, и от дълго време не сме идвали на юг и ето защо все още не сме я посещавали. Но сега се надявам да я видим, тъй като сме съвсем наблизо.

— Ами знаеш ли къде живее? — попита Джим.

— Да.

— До неотдавна все още не го знаеше.

— Точно така. Не знаех за нея нищо друго освен онова, което сте чували и вие, а именно, че е избрала място за вигвама си там, където се срещат териториите на команчите и апачите. Открай време тези две племена са смъртни врагове. Обаче жилището на Накана е свято за тях.

Там където живее красивата девойка, земята е неутрална. Там където падне погледът и, престава всяка вражда и всяко кръвно отмъщение се отлага. Команчите идват от изток, а апачите пък от запад, за да и отдадат почитта си и да я отрупат с подаръци. Това го знаехме всички. Но преди две седмици се срещнах с един скаут, който беше ходил при нея, и той ми описа по кой път да стигна до вигвама и. Тя живее заедно с баща си в една изоставена мисия. Попитах за имената им, ала не можах да узная нищо друго освен, че тя го нарича „Па“, а той се обръща към нея с Алми.

— Слушай — обади се Джим. — Името ми се струва много познато. Не се ли казваше тъй красивата млада лейди Уилкинс от Уилкинсфийлд, където преди време останахме да гостуваме няколко дена?

— Да, така се казваше младата лейди. Онази местност бе изобщо твърде зловеща. Точно по онова време Уилкинс беше изгубил заведеното от него дело срещу съседа му Лефлор. Трябваше да бъде задържан за дългове и стреля по Лефлор. Това го вкара в предварителния арест заради опит за убийство, но той избяга заедно с дъщеря си.

— Ами какво означава думата Накана? — осведоми се лесничейт.

— Всъщност цялото име е Палома-Накана. И двете думи са от диалекта на индианците техуа. Първата означава гълъб, а втората гора, вековна гора, което ще рече гълъб или гълъбица на вековната гора. Нямам представа, защо индианците са нарекли момичето така. Може би ще узнаем причината.

— Наистина ли искате да отидете там?

— Да, и ми се струва, че и вие ще дойдете с мен.

— Забравяте, че сме тръгнали за Калифорния!

— А вие не знаете, че най-хубавият път оттук за Калифорния минава през Сиера дела Ача.

Те продължиха прекъснатата езда. След известно време срещу тях се изправиха планинските възвишения, между които бе разположено високото плато, и заедно с тях се появи и гората а пък отстрани се показва и рекичката, чиито води подхранваха Сребърното езеро. После до слуха им достигна бученето на висок водопад. От около петдесетина метра водата падаше долу в един басейн, който тя

беше издълбала в скалата, а оттам продължаваше да тече към езерото, но то все още не можеше да се види.

Пътят, по който трябваше да минат ездачите, се спускаше първо надолу към басейна, заобикаляйки водопада, а след това продължаваше покрай рекичката докато дърветата, които там образуваха истинска гора, отново започнаха да оредяват. И тогава пред тях се ширна цялата долина на езерото. Тя им предложи небивало красива и завладяваща гледка. По почти отвесно издигащите се стени не можеха да се задържат никакви дървета, но те бяха обрасли с храсталаци, които почти навсякъде бяха намерили по някоя пукнатина в скалите за своите корени. Само тук-там на някое хоризонтално място се виждаше по някой кедър, който обаче бе също толкова грамаден, както кедрите в прочутата Йосемитска долина в Калифорния. По тези скалисти стени нито едно човешко същество не можеше да се изкатери или да слезе. Към долината водеха само два пътя — там където рекичката влизаше в нея и там, откъдето я напускаше.

По-голямата част от дъното на долината бе залята с вода — това беше Сребърното езеро. Слънцето се бе издигнало вече високо и под неговите лъчи водната повърхност блестеше също като излъскано сребро.

Близо до отсамния му бряг се издигаше старата сграда на мисията. Тя е била построена като манастир — изцяло от камък. Хората, съградили я преди толкова години, са били принудени да търсят закрила срещу вражеските нападения. Затова зидовете бяха със значителна дебелина, а на долния етаж нямаше никакви прозорци, обаче се виждаха многобройни амбразури. По същата причина входът беше само един и се затваряше с внушителна и много яка порта от дърво. До нея се намираше звънче, което несъмнено бе поставено едва в по-ново време.

Недалеч от сградата пасяха коне. На брега на езерото бяха вързани няколко лодки от кора на дърво. В средата на водната площ се забелязваше остров с малка каменна постройка. Това навеждаше на предположението, че той бе посещаван доста често.

Около езерото имаше доста голям брой изкуствени могили, повечето от които бяха високи около осем-девет метра и бяха обрасли с трева, а горе растеше някакъв храст, където се виждаше и по едно

забито в земята копие както и най-различни други предмети. Сам обясни:

— Това са гробниците на вождовете, които се смятат за свещени в цялата област.

— Значи те лежат в ковчезите си под толкова големи хълмове? — попита лесничейт.

— Да лежат в ковчези ли? Никому не минава през ума подобно нещо! Един вожд не се натъпква в ковчег. Обличат трупа в най-хубавите му дрехи, вдигат го да седне върху любимия си кон, а в ръцете му слагат оръжията и „медицинската“ торбичка. Думата „медицинска“ не бива да се свързва в случая с лекарство, а означава нещо свещено. Тази торбичка съдържа амулета, както и други дребни предмети, осветени от жреца на племето.

После започват да насипват пръст около коня и трупа. Накрая животното няма възможност повече да се движи и бива убито, за да не се бори толкова дълго със смъртта. Пръстта се издига все по-нависоко, а после отгоре натрупват камъни, за да придадат здравина и устойчивост на гробницата. Когато могилата достигне желаната височина, най-отгоре забиват в пръстта най-различни предмети, принадлежали на вожд, неговото копие, стрели, както и лъка, а по тях окачат и всичко онова, което е обичал докато е бил жив. Тези предмети минават за неприкосновени. Ако някой им посегне, той извършва такова престъпление, което се наказва единствено със смърт.

Тук са идвали бели, които са осквернявали гробовете. Ето защо на времето, когато дойдох за пръв път, посрещаха враждебно всеки бледолик и го прогонваха с оръжие... Ето че стигнахме до портата. Ще трябва да позвъним.

Той дръпна връвчицата на звънчето. Звънът му се разнесе, сякаш нейде много отдалеч. След известно време се отвори едно малко прозорче на портата и в него се появи набръчканото лице на някаква стара индианка.

— Тук ли живее Гълъбицата на вековната гора? — попита нисичкият дебелак.

— Палома-Накана живее тук — гласеше отговорът.

— В къщи ли си е?

— Да.

— Трябва да говоря с нея.

— Случи се голямо чудо. Вие сте бледолики, които носят само беди и нещастия, но въпреки това ми наредиха всички да ви пускам да влизате. Обаче ако идвате с коварни намерения, няма да излезете живи от тази къща. Затова по-добре веднага си вървете!

— Ние сме приятели на Гълъбицата. Няма от какво да се боим.

— Влезте тогава!

Портата се отвори и ездачите минаха по широк сводест пасаж, по който стигнаха до голям четириъгълен двор, обграден от четирите крила на сградата. И тук не се мяркаше жива душа. От всяка страна на този двор се виждаше по една врата. Имаше и многобройни прозорци, но по много малко от тях беше останало по някое парче стъкло. Че откъде ли можеха да се вземат стъкла за прозорци тук, сред индианските територии?

— Кой е предводителят ви? — попита старицата.

— Аз съм — обади се Сам.

— Изкачи се ей по тези стъпала! Нека другите почакаат тук!

При тези думи тя посочи към отвора в зида, където обаче самата врата липсваше.

Ловецът слезе от коня и се заизкачва по каменните стъпала. Горе се озова в един коридор. Там стоеше някакъв възрастен индианец. Той му каза:

— Ще видиш бащата на Гълъбицата. Ела с мен!

После го заведе до една врата, отвори я и му направи знак да влезе вътре. След това индианецът затвори вратата отвън.

Сам се озова във високо мрачно помещение, в което освен голите каменни стени се виждаше само една грубо скована маса, както и няколко също толкова примитивни пейки. Пред него бе застанал някакъв мъж в индианско кожено облекло. Лицето му бе полускрито от огромна гъста брада, тъй че почти не беше възможно да се различат чертите му. Той подаде ръка на Сам и каза:

— Бъдете ми сърдечно добре дошъл, мастър Барт! Много се зарадвах щом чух, че пак ще ви видя.

Погледът на дебелия напразно се взираше в брадатото лице, за да открие някакъв белег за разпознаване. Накрая той поклати глава и отговори:

— Нека намясто ме изяде мечка, ако знам, къде съм ви виждал! Вие ли сте бащата на Гълъбицата?

— Да.

— Ще мога ли малко да си поговоря с нея?

— Естествено. Всъщност вие я познавате!

— По дяволите! Не ми е известно нищо подобно. Но ей сега ми хрумна, какво съм чувал, а именно, че Гълъбицата на вековната гора всъщност се казва Алми. А аз не познавам друга Алми освен... хмм!

— И коя е тя?

— Дъщерята на един плантатор край Ван Бурен.

— Да не би да имате предвид Уилкинс?

— Мътните го взели! Познавате ли го?

— Да, познавам го, а и тази девойка също го познава. Той отвори една странична врата и подвижна името Алми.

След малко дъщерята се появи. Тя беше облечена изключително семпло по индиански маниер. Всичките ѝ дрехи бяха изработени от най-фина, снежнобяла щавена кожа. Малката къса поличка, която едва-едва стигаше малко над коленете, тясното елече, силно изпънато от нейните напирасци прелестни гърди, гамашите, които без нито една гънка обгръщаха прасците ѝ, малките мокасини, направени сякаш за дете, всичко това бе от снежнобяла лъскава кожа, украсена с много труд с красива бродерия от боядисани в червен цвят жили. На врата си носеше скъпоценна огърлица, изработена от зъбите и ноктите на сива мечка. Скъпоценна я правеше опасността, с която е свързано убиването на това силно животно. Във великолепната ѝ черна коса, спускаща се на дълги тежки плитки, нямаше друга украса освен един фуркет, на който се виждаха две късчета самородно злато с големината на гълъбово яйце.

Тя подаде малката си ръчичка на ловеца като каза:

— Добре дошъл, мастър Сам!

— Мътните го взели! — възкликна той. — Истина ли е, или не е!

— Ами сигурно че ще е истина.

— Мадмоазел Уилкинс!

— Да, аз съм.

— Значи ей този сър е вашият баща мосю Уилкинс от Уилкинсфийлд?

— Разбира се.

— Да ме изяде първата срещната мечка, ако ви познах! Вие тук, вие! Това е чудо невиждано и не само невиждано, ами и нечувано! Как

за Бога се озовахте тук край Сребърното езеро между команчите и апачите?

— Това е дълга и тъжна история, която все някой път ще ви разкажа — отвърна Уилкинс.

— А не се ли страхувате да живеете толкова самотен?

— Но тук аз съвсем не съм беззащитен!

— Хмм! Досега видях само една стара индианка и някакъв хлапак. Това ли ви е цялата защита?

— О, не. Преди всичко тази къща ми предлага закрила срещу цяла орда неприятели. Богато съм запасен с провизии и бих могъл да издържа дълга обсада. Имам също предостатъчно оръжия и муниции. Обаче най-добрата ми закрила са индианците, които обожават дъщеря ми кажи-речи като някое неземно същество.

— Хмм! Нищо чудно! — рече Сам като хвърли към красивата девойка дружелюбен поглед. — Наистина мадмоазел Алми е нещо съвсем изискано и изящно, нещо възвишено. Поне е сигурно, че е нещо по-възвишено от Сам Барт. Но дали тези индианци ще са ви поддръка, когато ще имате нужда от тях?

— Да. Поне ще мога да се държа тук докато пристигнат!

— Значи ще е необходимо да ги уведомите, така ли?

— Да.

— Може би като изпратите вестоносец? Но това е твърде обстоятелствено и опасно.

— О, моят пратеник е по-бърз и от най-бързия ездач.

— Хайде бе! Ще ми се да го видя! Ами ако нейде по пътя го спипат?

— Няма да могат.

— Е, е! Аз ви казвам, че и най-големият хитрец може да бъде заловен!

— Моят пратеник ще мине съвсем открито сред тях или покрай тях и те ще го оставят спокойно да продължи по пътя си.

— Тогава ще заслужават направо бой. И кой е този незаменен юначен вестоносец?

— Водата.

Сам направи слисана физиономия. Той попита:

— Водата ли? Хмм! Горедолу мога да си представя какво имате предвид. Ще сложите писмо или нещо подобно в някаква кутийка и ще

я хвърлите в реката, която изтича от езерото. Водата ще отнесе бележката до някое място, където ще я извадят и прочетат.

— Това би било безкрайно несигурно. От сто случаи кутийката би останала деветдесет и девет пъти незабелязана. Не е възможно някой да седи край реката денонощно и да се взира във водата.

— Ами как ще стане тогава?

— По-рано езерото се оттичаше на още едно място. Оттам тръгваше малък поток, който си беше проправил път настрани през долината. Но ние затворихме този отвор. От къщата дотам стига една дълга жица. Нужно е само да я дръпна и пътят за водата отново ще е свободен. Тя ще потече надолу като малко тъничко поточе. Щом се появи долу в равнината, индианците ще разберат, че съм в опасност и ще ми се притекат на помощ.

— Не е лошо. Измислено е много хитро.

— Тъй, а сега ще слеза долу, за да поздравя и другите. Оставихме ги да чакат твърде дълго.

— Вярно! Но... хмм! Бихме ли могли известно време да останем да живеем тук?

— Естествено!

— А също и двете дами?

— Разбира се!

— Трябва да ви кажа, че едната от тях ми е годеница, която някой хубав ден ще стане даже и моя жена. Е, това ще ви е безразлично, но за мен пък е толкоз по-важно. Много ми се иска тя да е на някое по възможност най-безопасно място.

— Що се отнася до това, можете да сте спокоен. При мен ще е на толкова сигурно място, както и в лоното Авраамово.

— Е, ако е толкова наложително да седне в нечие лоно, то предпочитам самият аз да съм на мястото на Авраам. По-хубавото си е по-хубаво.

— И тъй, каня ви да ми гостувате. Вашата годеница може да остане тук, докогато си поиска. Нямам нищо против да остане и години, ще ми бъде приятно. Но хайде да слезем долу на двора!

Не след дълго всички гости седяха вече на трапезата в едно голямо помещение. Менюто се състоеше само от царевични питки и огромни късове печено бизонско месо. Когато се нахраниха, Сам изяви

желание да се запознае с околността. Той помоли Уилкинс да му разреши да отиде на разузнаване. Получи следния отговор:

— За Бога, правете каквото намерите за необходимо. Дори самият аз ще дойда с вас.

Тръгнаха четирима: Сам, Уилкинс, Тим и Джим. Уилкинс имаше намерение да обиколи с тях цялото езеро, за да могат по-добре да се запознаят с околността. Пътем Сам се осведоми дали е възможно да се стигне до езерото, спускайки се от високите скали.

— Не — отговори Уилкинс. — Човек може да стигне до мен само през входа и изхода на долината. А тези две места са от такова естество, че са достатъчни само два поста, за да бъде веднага уведомен за приближаването на когото и да било.

Тръгнаха покрай езерото по неговата дължина и скоро стигнаха до едно място, където рекичката излизаше от долината и пробивайки си път през теснината, шумно се спускаше надолу, като образуваше множество следващи един подир друг бързеи. Край потока оставаше само толкова свободно място, колкото едва-едва да се разминат двама ездачи.

Тъй както си стояха горе четиримата мъже и следяха с поглед, как водата подскачаше от камък на камък, изведнъж Сам изблъска другите настрани с думите:

— Бързо назад! Виждате ли онзи човек?

— Къде? — попита Джим.

— Ей там долу в ниското. Бавно язди нагоре покрай реката. Бял е.

Сега вече и останалите видяха конника. Скриха се зад дърветата и започнаха да го наблюдават.

— Този тип ми се струва подозрителен — обади се Сам. — Я само каква стара едрококалеста кранта язди! Колко силно се е навел от седлото и явно търси следи. Същевременно очите му шарят наляво и надясно също като на някой мошеник.

— Ще разменим ли няколко думи с него? — попита Тим.

— Естествено. Но я се отдръпнете още малко назад! Тук е твърде тясно. Трябва ни повече място, за да го заловим.

— Та този тип изобщо няма пушка!

— Естествено той я е оставил някъде, за да може да мине за миролюбив човек. Само че се е излъгал в нашата проникателност.

Ездачът бавно се приближаваше. Отдавна вече ги беше забелязал, но се преструваше, че нищо не е видял. Той бе висок широкоплещест мъж с голяма гъста брада. Беше облечен с дреха от дебела нещавена кожа на вапити. В широкия му кожен пояс бяха затъкнати нож и голяма секира. По него не се забелязваше никакво друго оръжие. През рамото му бе праметнато навито на руло ласо, а на гърба си носеше раница, която му придаваше доста странен вид. Той беше оставил юздите свободно върху врата на едрококалестия си кон и беше пъхнал ръце в джобовете на панталона си. Ето как, бавно и най-спокойно човекът си яздеше, отпуснат на седлото.

По едно време конят му изпръхтя, енергично размърда уши и размаха опашка насам-натам.

— Ама че е глупав този човек! — обади се Сам. — Крантата му е къде-къде по-умна от него. Конят му отдавна ни е надушил, обаче ездачът изобщо не забелязва, че е станал неспокоен.

В този момент непознатият вече се канеше да ги отмине. Тогава Сам изскочи две-три крачки напред и извика:

— Стой, човече! Тук хич не си толкова самотен, както изглежда ти се струва!

Другите трима последваха дебелака. Непознатият го погледна малко пренебрежително и отговори:

— Знам! Отдавна ви забелязах.

— Ха! Охо! Че кога?

— Още когато бях далеч долу в ниското. Снагата ти не е чак толкоз слабичка, че да я помисля за някоя стройна фиданка край пътя.

— Тъй! Значи си ни видял, а? И въпреки това продължи да се изкачваш насам?

— Както виждаш — да.

— Какво търсиш тук?

— Хмм! Искам малко да се поогледам.

— Забранено е.

— Че кой го е забранил? Да не би да си ти?

— Да.

— Забраната ти не ме интересува особено. Адио, мастър!

Той кимна на дебелия и се нагани да продължи. Сам бързо сграбчи поводите на коня, Джим се озова с един скок от дясната страна

на ездача, а Тим от лявата, като и двамата се вкопчиха в ремъците на стремената.

— Стой, човече! — извика Сам. — Ще трябва да почакаш.

Непознатият все още държеше ръцете си в джобовете. Той и сега не ги извади, а весело се усмихна на дебелака и попита:

— Искате да ме задържите, така ли?

— Да. Я слез от седлото!

— Хмм! Ето ти моят отговор!

Той изсвири пронизително, бедрата му притиснаха страните на животното и ето че... конят подскочи едновременно и с четирите си крака във въздуха, после се вдигна на задните си крака, хвърли къч, и след като се завъртя два пъти в кръг най-сетне застана неподвижно.

Сам беше запокитен върху ствола на едно дърво. Джим и Тим лежаха на земята — единият наляво, другият надясно. Ето че двамата бавно-бавно се изправиха на крака, като и тримата започнаха да разтриват онези места от телата си, които бяха влезли в допир с копитата на коня.

Непознатият продължаваше да си седи най-спокойно на седлото все още с ръце в джобовете. Той им каза:

— Мешърс, доста лошо става, когато един такъв кон не желае да го задържат, нали?

— Това твое добиче е проклет звяр! — гневно извика Сам. — Гледай само да не му понижа дебелата глава с някой куршум!

— Той ще е последният куршум, който ще изстреляш! Ние, рафтърите, умеем да защитаваме собствеността си.

— А-а! Значи се представяш за рафтър, тъй ли?

— Да, сър.

— И си мислиш, че ще ти повярваме?

— Все ми е едно, какво вярвате и какво не.

— Е, после ще ти кажем, какво си мислим.

— А аз мога още отсега да ви кажа, какво мисля за вас.

— И какво е то, а?

— Че вие и четиримата малко се надценявате. За да бъда спрян са необходими съвсем други хора.

— Охо, човече! Познаваш ли ме?

— Ха! Че кой си ти?

— Или тези двамата?

— Английски игли за шев, от онези дългите.

— Мътните го взели! Ще те научим да разговаряш малко по-учтиво! Казвам ти да слезеш от коня, иначе сами ще те смъкнем!

— Че опитайте де! И двацет янки като теб не могат да свалят от седлото един доблестен немец против волята му.

— Как? Какво? — припряно попита Сам. — Немец ли си?

— Да, ако нямате нищо против.

— Ами как ти е името?

— Щайнбах.

— То наистина е съвсем истинско немско име. Чудесно! Ще съжалявам, ако излезете някой лош тип!

Тези думи той изрече на немски. Щайнбах му отговори на същия език:

— Ще стоваря юмрука си в лицето на всеки, който твърди подобно нещо. Ясно ли е?

— От кой край на Германия сте?

По мъжествено красивото лице на Щайнбах се плъзна лека весела усмивка. Преди известно време най-случайно беше научил някои подробности от житейската история на този изключително популярен ловец в Дивия запад, когото веднага бе разпознал по даденото му описание. Ето че сега реши да си направи малка шега с него. Той учтиво свали широкополата си филцова шапка и отвърна с въпрос:

— Навярно и вие също сте немец?

— Да, разбира се!

— Тогава разрешете ми да ви се представя като саксонец!

— Саксонец! Мътните го взели! Възможно ли е? Ами откъде?

За миг-два в очите на Щайнбах отново се появи дяволит израз. Но той отговори най-сериозно:

— Едва ли сте чували за това малко селище. Аз съм от Херласгрюн.

— Хер... хер...! — заекна Сам Барт.

— Да, Херласгрюн — кимна Щайнбах.

Дебелия бе съвсем слисан. Той подпря ръце на кръста си и със запъване повтори:

— Хер... хер... лае... ласгрюн! Бре да се не види! Направо ми иде да се пръсна от радост!

— Че защо?

— Ами аз също съм от Херласгрюн!

— Шегувате се!

— Не, не! Казвам се Самуел Барт...

— Да не би да сте онзи, дето правел копчета?

Това вече дойде малко множко на Дебелия. Той бързо смъкна кожената шапка от главата си, удари я от радост в земята и ликуващо извика:

— Милостиви Боже, този човек ме познава! Познава ме! Каква приятна изненада!

— Естествено, че ви познавам — каза Щайнбах, макар че през целия си живот не беше стъпвал в Херласгрюн. — Бях още съвсем невръстно хлапе, когато отидохте в Рупертсгрюн, за да искате ръката на вашата Густел.

— И Густел познава! Нима е възможно!? Казвате се Щайнбах нали? Да не би да сте от семейството на месаря Щайнбах?

— Да, най-малкият му син.

— И сега ви срещам тук, в Сиера дела Ача! Ако някога някой вземе да ме убеждава, че вече не ставали чудеса, така ще го обработя с юмруците си, че да заприлича на тесто за козунаци! Ами как върви сега животът в Херласгрюн?

— Благодаря! Много добре. Преди две години козата на Винтерови роди две зайчета, а само седмица по-късно градският съвет нареди да се издигне зелен копринен чадър над църковната камбанария заради горещниците.

— Какво... как... къде?! Ама слушайте, вие ми изглеждате доста голям нехранимайко!

— Не съм такъв. Само много обичам да се шегувам, драги ми Сам с прякор Дебелака.

— По дяволите! Ето че знае и траперското ми име.

— Знам и други имена. Тези двамата тук не са ли господата Джим и Тим Снейкър?

— Да, те са. Откъде знаеш? — попита ловецът, като отново мина на английски.

— Откъде ли? Ако нейде из Запада човек се натъкне на някой доста дебел тип, придружаван от двама доста кльощави дългучи, то

несъмнено тримата ще се казват Сам, Джим и Тим. Та това е известно на целия свят!

— Каква голяма чест! Но я ми кажи, какво търсиш толкова високо в Сиерата. Та ти нямаш дори и пушка!

— Нямам ли? Е, ами ако нямам, значи навярно не се нуждая от нея, иначе сигурно щях да нося поне една. Навярно тук се намира Сребърното езеро, а?

— Да.

— И тук живее някой си мастър Уилкинс?

— Да. По каква работа го търсиш?

— Изпраща ме някой си... е, ха де, как ли се казваше? Беше една индианска дума, макар че човекът е немец, беше нещо подобно на Тан-тан ми или талми или пък...

— Да не е Тан-ни-кай? — бързо попита Сам, който изобщо не подозираше, че това е индианското име на Щайнбах.

— Да, да, тъй се казваше.

— Дявол да го вземе! Значи си разговарял с Княза на бледаликите.

— Нямам никаква представа. Човекът се представи с това име и го придружаваше някакъв индианец, който се казваше Ла... ла... ла.

— Лата-налга?

— Да, тъй се казваше.

— Значи този човек е бил Силната ръка, великият вожд на апачите. Навярно двамата изпращат по теб някаква вест, а?

— Нещо подобно. Трябва да отида до Сребърното езеро при мастър Уилкинс и да го предупредя да се пази от марикопите, които се канят да нападнат мисията. Но мастър Уилкинс не бива да се страхува, защото двамата, които ме изпращат, са по петите на онези типове и когато му дойде времето, самите те ще се появят тук горе.

— Слава Богу! — възкликна Уилкинс. — Тази вест е много ценна за мен.

— Значи съм попаднал на търсения адрес, така ли?

— Да, мастър Щайнбах.

— Е, тогава мога да си вървя.

Той обърна коня си. Но ето че Сам побърза да хване юздите, макар че преди малко беше събрал толкова горчив опит и каза:

— Какво те прихваща! Надявам се, че няма да искаш да си тръгнеш толкова бързо!

— Защо не? Посрещането, което ми направихте, не беше особено приветливо.

— Ще трябва да ни извините. Помислихме ви за негодник.

— По дяволите! Нима имам толкова мошеническа физиономия?

— Не, съвсем не. Дори мога да кажа, че вашето лице ми харесва.

— Е, хубаво! Така поправихте грешката си, но въпреки всичко ще си тръгна.

Тогава Уилкинс му каза:

— Ако ви помоля да си починете при мен, се надявам, че няма да отхвърлите молбата ми.

Щайнбах му отправи странно изпитателен поглед и отговори:

— С голямо удоволствие бих изпълнил желанието ви, обаче за съжаление ми е невъзможно. Идването ми дотук, за да ви донеса тази вест, ми отне част от времето, което ми е толкова нужно. Ще трябва да наваксам тази загуба.

— А дали не можем да узнаем, защо времето ви е толкова необходимо? Обикновено рафтърите винаги имат достатъчно свободни часове.

— При мен е по-различно.

— Глупости! Идвате с нас, сънароднико, иначе ще си имате работа с мен! Няма да съжбялявате, защото ще се запознаете с моята Аугусте както и с нейните роднини, които са от околията на Цойленрода. Хайде, елате! Хората не бива да се разделят толкова бързо!

— Е, тогава ще се съглася. Оставам.

— Така ще е по-добре и за коня ви. Старата кранта е толкова изтощена и измършавяла, че на човек направо да му се приплаче. Нека остане тук да попасе няколко дни, та да понатрупа малко месо.

— Да, този стар кон не струва кой знае колко. Но беден салджия като мен рядко може да си набави някой хубав мустанг. Просто човек е принуден да се задоволи с онова, което другите не могат повече да използват.

При тези думи той се усмихна особено и слезе от седлото. Когато мъжете закрачиха бавно по брега на езерото, за да се върнат в мисията, конят тръгна подир своя господар като някое куче. Ушите и опашката му бяха увиснали и изобщо видът му представляваше доста тъжна

гледка. Когато обаче от близката скала един лешояд излетя във въздуха, надавайки дрезгав крясък, животното отхвърли глава, размаха опашка, наостри уши и очите му заблестяха. След като видя издигащата се към небето птица, конят отново отпусна глава и опашка. Беше се убедил че крясъкът не означаваше никаква близка опасност. Сам не забеляза тази промяна в животното, иначе без съмнение щеше да си промени мнението за него.

Но затова пък един друг човек прояви по-голяма наблюдателност и по-остро око за тези неща. Когато бяха вече близо до сградата, срещу тях се появи младият индианец.

— Въпреки младостта си този червенокож е вече известен със своята храброст, прозорливост и необикновена бързина — каза Уилкинс на другите. — Заради бързината му са го нарекли Пъргавия елен.

Индианецът се спря почтително на място, за да ги пропусне да минат покрай него, ала щом съзря коня на Щайнбах той веднага нададе индианското възклицание, изразяващо изненада или учудване:

— Уф, Уф!

— На какво се учудва толкова моят червенокож брат? — попита Сам.

Индианецът измери Щайнбах с пронизващ поглед и отговори:

— Този бледолик приятел ли е на Гълъбицата?

— Да.

— Тъй като ти го казваш, ще повярвам, иначе щях да забия ножа си в гърдите му.

— Защо?

— Силната ръка ми заповяда да закрилям Гълъбицата, така че не бива да допускам в нейна близост нито един крадец.

— Да не би да го смяташ за крадец?

— Не може да е такъв, понеже е твой приятел, но иначе сигурно щях да го взема за негодник.

— Защо?

— Защото изглежда също като някой зесте-тзи, но все пак не е такъв.

Думата „зесте-тзи“ от езика на апачите означава „убиец на дървета“. Индианците наричат така дървосекачите, дърварите. Сам бе направо смаян. Той попита:

— Че защо да не е такъв?

— Попитай самия него! Пъргавия елен не може да знае защо един бледолик се представя за друг човек. А дали вашият приятел е приятел и на Силната ръка?

— Да. Силната ръка го е изпратил при нас.

— Уф! Тогава можете да му имате доверие, също както и аз му се доверявам.

Той погледна Щайнбах със страхопочитание като сложи длан върху челото а после и върху сърцето си в знак на покорен и смирен поздрав. Същевременно по лицето му се плъзна и бързо изчезна хитра и самоуверена усмивка, сякаш искаше да каже на Щайнбах, че го е прозрял, но нищо няма да издаде. След това продължи по своя път.

— Какво ли искаше да каже? — попита Сам. — Знаете ли, господин Щайнбах?

— Ако вие не знаете, то мислите ли, че мога да знам аз, който сега го вижда за пръв път?

— Хмм! Той ви погледна тъй особено.

— Нямам никаква вина за това.

— Но вие също му се усмихнахте така, сякаш искахте да му кажете: „Добре, добре! Продължавай си по пътя, ние ще се разберем!“ Кажи-речи започвам да вярвам, че си имате някаква обща тайна. Но пък нали досега изобщо не сте се виждали. Той ви взе за някакъв негодник.

— Та нали и самият вие също ме взехте за такъв.

— Е, надявам се, че наистина съм се излъгал, иначе може да ви се стъжни, макар да сте мой сънародник.

— Да, така е, сър — потвърди Тим. — Иначе ще вземем тъй малко да ви поизстискаме душата от тялото.

— Наистина ли? — усмихна се Щайнбах. — Ами как ще го направите?

— Бих могъл да ви покажа, ако не ми беше жал за вашите кости.

— О, моля ви, няма защо да се страхувате за моите кокали. Наистина много би ми се искало да разбера, как бихте постъпили при едно подобно изстискване на душата от тялото.

— Е, щом действително ви доставя удоволствие, ще ви покажа, как се изстиска душата от тялото. Прави се ей така!

Прерийният ловец не обича да пропуска удобен случай, когато може да покаже своята сила и сърчност. Такъв беше и случаят с Тим. С лявата си ръка той хвана Щайнбах за врата, а с дясната за колана, за да го вдигне във въздуха и после да го просне на земята. Тъй като той бе много як и жилав човек, имаше дългогодишен опит, а и движенията му в този момент бяха изключително бързи, сигурни и точни, то навярно намеренията му щяха да се увенчаят с успех, ако си имаше работа с някой друг, но само не и с Щайнбах. По всичко изглеждаше, че Тим ще да излезе победител, понеже Щайнбах се престори, че е силно изплашен и остана на мястото си без да помръдне и малкото си пръстче. Само стоеше здраво разкراчен.

— Чакай, Тим! Не прави глупости! — каза Сам. — Би могъл нещо да пострада!

— Не се страхувай, мастър Сам! — засмя се Щайнбах. — Единствено самият той би могъл да пострада. Нека видим докога ще се занимава с мен и ще ме дърпа насам-натам.

Той стоеше широко разкрачен и за голяма изненада на всички въпреки големите усилия на Тим ловецът не успя да го повдигне или помръдне нито на сантиметър от мястото му.

— Проклятие! — изпъшка дългучът. — Дяволска работа! Никога не ми се беше случвало!

— Давай, Тим, напреди се! — подвикна му неговият брат. — Иначе ще е голям срам за теб!

— Направи го ти по-добре, щом можеш!

— Разбира се, че мога! Само гледай!

Джим бързо сграбчи Щайнбах от другата страна.

— Охо! Двама срещу един! — засмя се Щайнбах. — Тогава ще трябва да ви покажа, как се справя един салджия!

Той сграбчи с десницата си Тим а с лявата ръка Джим за ловджийската риза над колана, отблъсна ги от себе си толкова силно, че те се видяха принудени да го пуснат, после мощно ги дръпна пак към себе си така, че изгубиха равновесие, и ги вдигна високо във въздуха. След това Щайнбах бързо направи три-четири крачки към езерото, разтърси двамата няколко пъти насам-натам и накрая внезапно ги пусна да паднат в тревата.

— Тъй, ето ви седнали, мешърс! — бодро каза той. — Ако не ставаше всичко на шега, спокойно можех да ви хвърля във водата.

Сигурно сами ще го признаете.

Братята първо се спогледаха един друг, а после го зяпнаха с такъв безкрайно смаян поглед, че той гръмко се разсмя.

— По дяволите! — изпъшка Джим.

— Мътните го взели! — закашля се Тим.

— Но всъщност това е невъзможно!

— Невероятно! Никога не се е случвало!

— И аз съм съвсем слисан! — обади се дебелият Сам. — Човек да не повярва на очите си. Та това е направо слонска сила!

— Е хайде, направете същото де, мастър Барт! — подкани Щайнбах изумения ловец.

— Глупости! Изобщо никой не може да го направи — Никога не бих повярвал, че в Херласгрюн е възможно да се роди такъв голиат. Хваща си човекът тези двама дългучи просто ей така за ризите и ги вдига...

— Стой! Махай се! — извика Щайнбах.

За да обясни думите си, Сам беше сграбчил Щайнбах за ризата пред гърдите, но макар че последният мигновено го блъсна настрани, ловецът получи в гърба си такъв удар, че падна на земята.

— Мътните го взели! — извика той като побърза да се изправи на крака. — Кой беше този негодник?

Но се видя принуден светкавично да отскочи встрани, за да не получи и втори удар, който този път сигурно щеше да има по-опасни последици. Конят на Щайнбах се беше обърнал и се опитваше да го ритне със задните си копита. Извил глава назад с искрящи от гняв очи, прицелвайки се точно в него, жребецът продължи да хвърля къчове, така че ловецът отстъпи доста далеч назад, а накрая разгневено извика:

— Проклет звяр! Цяло щастие е, че при първия си опит само ме закачи сравнително леко! Иначе щях да съм вече мъртъв!

— Да, едва ми остана време да ви дръпна назад — подхвърли Щайнбах. — Това е благороден кон.

— Какво? — извика Сам. — Наричате това добиче благородно, след като се опитва да убие почтени хора?

— Естествено! Та конят иска само да ме защити.

— Да ви защити? Глупости! Да не би да се опитвате да ми внушите измислицата, че този звяр ме ритна само защото съм ви нападнал?

— Да, само заради това!

— Pshaw! Ами защо тогава не ритна преди малко Джим и Тим?

— Защото благородното животно веднага видя, че вдигнах във въздуха тези двама господа. Но не искаше да допусне продължение на схватката с вас.

— Не е за вярване! Значи защитава господаря си! Никога през живота си не съм чувал подобно нещо. При определени обстоятелства това може да се окаже съдбоносно за други, ала за господаря му е от полза. Че кой го е обучил така?

— Тук за дресура и дума не може да става. Просто по природа конят си е такъв — толкова верен и привързан към господаря си, че винаги го защитава. Тъй че за в бъдеще внимавайте, сър, да не ме нападате макар и не наистина!

— Кой ли можеше да очаква подобно нещо от тази дръглива кранта!

Той огледа коня вече далеч по-внимателно. Щайнбах кимна и каза:

— Човек може да се излъже в животните също толкова, колкото и в хората. Струва ми се, че този кон е бил винаги хранен тъй добре, както и сега.

— Тогава е за съжаление, понеже в такъв случай значи винаги е гладувал.

— Охо! Никога не допускам конят ми да гладува. Вярно, не мога да го храня с палачинки и печени гъски, но сам видяхте, че тръгна подир мен като вярно куче без да наведе глава, за да пощипне трева или да пие от водата на езерото. Следователно не изпитва нито глад нито жажда.

— Но защо е толкова кльощав, какви са тези кокали?

— Не всички същества могат да са толкова дебели и тлъсти като вас, мистър Сам. Да не би мистър Тим и мистър Джим да получават по-малко храна от вас като са толкова мършави и кокалести, повече дори и от моя кон?

— На туй му се вика порода.

— Е, ами тогава и при моя кон е порода. Може би твърде скоро ще си промените мнението за него.

Те продължиха пътя си към сградата на мисията. Старата индианка ги беше забелязала още отдалеч и вече беше отворила

портата. Така те влязоха без да чакат. Конят последва господаря си по петите, сякаш това се разбираше от само себе си.

Преди да се присъедини към другите в трапезарията Щайнбах се погрижи за своя кон и още веднъж отиде до портата, за да провери как е заключена. Тя се затваряше с помощта на две много дебели дървени мандали, които с натиск отвън едва ли можеха да бъдат счупени. Докато все още се намираше до вратата, той долови отвън стъпки. Надникна през малкия отвор и видя Пъргавия елен. Отвори му за да го пусне да влезе. Щом го зърна, индианецът сложи длан върху сърцето си за поздрав и каза:

— Мога ли да чуя името ти?

— Щайнбах.

— Защо Пъргавия елен трябва да изговаря тази трудна чужда дума, когато поиска да те повика?

— Нима мислиш, че имам някакво по-хубаво име?

— Да.

— И кое е то?

— Тан-ни-кай.

— Какво? Ти смяташ, че аз съм Княза на бледоликите?

— Ти или си Княза или си крадец.

— Как така?

— Силната ръка, прославеният вожд няма да даде най-прочутия кон на апачите на някой обикновен човек. Дебелият бледолик се мисли за умен мъж, и все пак взе този кон за някакво много лошо и непотребно животно. Ти си получил жребеца от Силната ръка като подарък, нали?

— Да.

— Тогава ти си Княза на бледоликите. Защо го криеш от мен?

— Е, добре. Ще ти призная, че е така, но никому не го казвай!

— Устата ми знае да мълчи.

— В замяна ще те възнаградя.

— Пъргавия елен не иска никаква награда за това, че изпълнява своя дълг.

— И все пак ми се иска да проявя към теб моята благосклонност и ще се отнеса с теб като с герой.

Красивите черни очи на младия индианец заискриха от едва сдържана радост. Той каза:

— Пъргавия елен може да умре за теб, ако му заповядаш.

— Не искам да ти отнемам живота. Напротив, ти ще се прославиш и бледоликите, които днес пристигнаха тук, ще ти завиждат. Те не знаят, кой съм аз, и ме смятат за някой неопитен хлапак. Затова искам да ги накарам да се срамуват.

След тези думи Пъргавия елен хвана ръката на Щайнбах и я притегли към гърдите си — един извънредно тържествен както и рядко срещан знак на благодарствено оказване на почит. Отговори му:

— Доведи ми хиляда неприятели и аз ще се бия с тях!

— Знам, че си смел и умен. Когато Силната ръка си тръгна, той остави теб тук като закрилник на Гълъбицата на вековната гора. Вождът нямаше да постъпи така, ако ти не заслужаваше неговото доверие.

Индианецът се отдалечи. Лицето му бе сериозно и безизразно, но току-що получената похвала и оказаната му чест толкова го зарадваха, че с голяма мъка успя да запази спокойствие.

Сега и Щайнбах се изкачи нагоре по стълбите и влезе в трапезарията, където му бяха приготвили нещо за хапване. Другите му правеха компания. От само себе си се разбира, че Сам доведе своята годеница както и роднините и, за да ги представи на новия гост, за когото беше убеден, че произхожда от Херласгрюн.

Уилкинс проявяваше най-голямо любопитство от всички. Веднага щом Сам приключи с представянето на споменатите лица, той се обърна към Щайнбах с думите:

— Е, сър, яжте и пийте най-спокойно! Надявам се няма да ви обезпокоя, ако междувременно се осведомя за онова, което ми се ще да узная възможно по-скоро.

— За Бога, питайте спокойно, мастър Уилкинс! Докато дъвча и преглъщам все ще мога да ви отговоря няколко думи.

Уилкинс насочи разговора към донесената от Щайнбах вест, че индианци от племето марикопа планирали нападение над мисията.

— Значи марикопите идват! Нямам нищо против. Не ме е страх от тях. Но какво ли искат?

— Искат две неща. Първо, те са хвърлили око на Гълъбицата, както и на съкровищата при Сребърното езеро и второ,...

Сам го прекъсна, обръщайки се към Уилкинс:

— Толкова много се говори и чува за тези съкровища! А има ли нещо вярно в тези приказки?

— Хората се лъжат извънредно много — уклончиво отвърна Уилкинс.

— Е, тогава нека червенокожите господа дойдат и вземат онова, което не съществува. И второ?

— Второ, те искат да извършат жертвоприношение като убият една бяла жена на гробовете на вождовете.

— Наистина ли чухте подобно нещо? — припряно попита Уилкинс.

— Да.

— Струва ми се странно. Сребърното езеро е място където цари мир и където се погребват прочути вождове на апачите и команчите. Тук би трябвало да почиват в мир воините на тези две племена, които вечно враждуват по между си. На това място никога не е бил погребван индианец от племето на марикопите и следователно няма такъв гроб, където те да принасят някаква жертва.

— Тогава ще извършат жертвоприношението на гробницата на някой апач или команч — обади се Сам.

— Невъзможно. Никой индианец няма да принесе жертва на мъртвия вожд на чуждо племе, още повече пък на някое вражеско племе. Ловните полета на марикопите са край Хила, а те са смъртни врагове на апачите и команчите. Тази работа с бялата жена сигурно си има някаква друга причина и преследва друга цел.

В този миг откъм портата прозвуча нечий звучен глас:

— Кучетата марикопи са използвали от дупките си, за да омърсят и осквернят гробовете на апачите. Това е най-големият позор, който може да се нанесе на едно племе. Силната ръка ще прогони тези песове с камшика си и ще избие толкова много от тях, че Хила ще прелее извън бреговете си от тяхната кръв и от горчивите сълзи на техните жени и дъщери.

Един висок и снажен индианец прекрачи прага, последван от Пъргавия елен, който го беше пуснал да влезе.

— Силната ръка! — учудено възкликна Сам.

— Да, мастър — усмихна се Щайнбах — днес имаш голямото щастие да се запознаеш с най-прочутия и най-смел вожд на Америка, както и с най-глупавия бял от Херласгрюн — а това ще рече с мен.

Наистина, както ми се струва, второто запознанство едва ли ще го сметнеш за особено голяма чест.

— Да, с теб човек не би могъл да спечели кой знае колко почит и уважение — отвърна Дебелия. — Значи този червенокож мастър наистина е онзи велик вожд? Или само се шегуваш, а?

— Той е.

— Тогава незабавно трябва да му стисна ръката. Вярно че човек като мен макар да е роден само в Херласгрюн, все пак в достатъчна степен е усвоил доброто поведение, за да знае, как следва да се поздрави толкова прославен воин.

Той се приближи до Силната ръка, протегна му десницата си, кимна му дружелюбно и каза:

— Великият вожд на апачите е добре дошъл при Сребърното езеро. Радвам се да го видя!

Въпреки приятелското поведение на Дебелия индианецът остана сериозен и сдържан. Стисна му ръката и отговори:

— Силната ръка е у дома си при Сребърното езеро. Той е онзи, който се радва да каже добре дошъл на Енчар-тил.

Сам се обърна към другите и попита:

— Енчар-тил ли? Тази дума не ми е известна. Какво ли може да означава и кого ли има предвид вождът?

Тогава Щайнбах се засмя и отвърна:

— Енчар-тил значи „Големия корем“ или „Дебелия търбух“. Погледнеш ли се, мастър Сам, тогава веднага ще ти стане ясно, кого е имал предвид.

— Дявол да го вземе! Мен да нарече така! Ама тези апачи много бързо лепват имена на хората!

— О, че той не ти го е измислил сега. Всички апачи от доста време те наричат единствено Енчар-тил, Дебелия търбух.

— Изобщо не го знаех. Но щом ме наричат така, сигурно съм за тях много известна личност.

— Е, ще ти кажа най-искрено, че си далеч по-известен, отколкото може би си мислиш. Наистина си прочут човек. Дали е заради заслугите ти, или пък заради дебелия ти корем, не ми се ще да го обсъждаме.

— А и съвсем не е нужно. Няма защо да си правиш този труд. Причината ми е безразлична — достатъчно ми е, че съм прочут. Ти

обаче никога няма да се прочуеш — нито с дебел корем нито пък с някаква особена смелост. Ето, това е разликата между теб и мен.

Тези думи бяха изговорени на английски, и понеже великият вожд владееше този език, той разбра всичко. След като отправи към Щайнбах кратък въпросителен поглед, а той пък леко поклати глава, индианецът каза на Сам:

— Вярно, моят бял брат Щайнбах не е някой известен воин и ловец, ала той не знае що е страх и скоро ще се прочуе сред мъжете на Запада.

— Тоя ли? Силната ръка много се лъже. Никога не съм виждал прочут рафтьър. Тези типове се скитат само в близост до реките. На тях им е нужна водата, за да си карат саловете. Те не познават страната, значи не са следотърсачи, а нямат и необходимия нюх. За един свестен скаут са нужни и много други качества, които един рафтьър не притежава.

— Ама ти от дума на дума наистина съвсем се разлюти! — засмя се Щайнбах.

— Как да не се разлютиш! Вярно, сънародник си ми, но си все още новак в прерията. Нямах нито барут и пушка, нито олово и торбичка за съчми. Секира и нож — това е всичко, което притежаваш, а така си се надул, сякаш се каниш на закуска да изгълташ цялата савана и да изпиеш Мисисипи, за да не ти преседне. Тук се намират и други хора, от които би могъл да понаучиш нещо. Запомни го! Ясно ли е?

— Да, драги ми мастър Сам, прав си. Бях малко нескромен. Човек не бива да се надува, за да не стане по-дебел, отколкото е. В бъдеще ще гледам да отвикна от това. Дали си доволен от тази моя декларация?

— Май нямам друг избор. Но си дръж на думата! Сега обаче си имаме и по-важна работа. Какво смяташ да предприемеш? — обърна се Сам към Силната ръка.

— Веднага ще се метна на коня си и ще тръгна да ги пресрещна, за да видя къде са се разположили на бивак.

— В тъмното? — учуден попита Сам.

— За вожда на апачите нощта е също като ден — гордо каза индианецът.

— Но нали не знаеш от коя посока ще дойдат!

— Мастър Сам, я не се излагай! — обади се Щайнбах.

— Да се излагам ли? Аз? Себе си? Какво те прихваща? Едно такова пиленце със жълто около човката, излюпило се в Херласгрюн и дошло в Скалистите планини ще ми казва на един стар и опитен петел-борец да не се излагал! Това ми идва малко множко, много е, не, дори и повече от много, прекалено много е!

— Не е чак толкова прекалено, колкото си мислиш. Надявам се, че познаваш марикопите, а?

— Във всеки случай по-добре от теб!

— Е, що за хора са?

— Да не би да искаш да ме изпитваш, сър, или пък аз трябва тепърва да те уча?

— Искам да науча нещо от теб, мастър Сам.

— Това вече ми харесва. Ако ставаше въпрос за първото, нямаше да получиш никакъв отговор, а нещо съвсем друго. И така, марикопите се числят към индианците пуебло и са изключително войнствено племе. Живеят заедно със също толкова опасните папагоси по бреговете на Хила. Тъй, вече го знаеш.

— Благодаря ти — най-сериозно каза Щайнбах. — Ти наистина си човек, от когото може да се узнае и научи нещо. Щом марикопите живеят по бреговете на Хила, то значи сега ще дойдат откъм тази река, нали?

— Естествено! Това е изобщо много остроумен въпрос, драги ми мастър Щайнбах. Облаците носят дъжда, значи той трябва да дойде от тях. Не си личи, че си от Херласгрюн. Все пак тамошните хора не са чак толкоз глупави!

— Много съм ти задължен! Искях да кажа само, че тук се намираме на север от изворите на Хила и затова мисля, че марикопите едва ли ще минат южно от реката.

— Сигурно че няма, господин професоре по география. Тъй те биха се озовали в Мексико, но не и тук горе при нас.

— Добре. Но по този маршрут на пътя им ще се изпречи Силвър Сити, където не бива да се мяркат.

— Тогава ще го заобиколят отляво.

— В такъв случай ще се натъкнат на форт Уест, където незабавно ще ги избият до крак.

— Естествено че няма да стигнат чак до него, а ще го заобиколят отдясно. Е, разбира се, че ако беше ти, щеше да се втурнеш право към Силвър Сити или към форт Уест, за да ти смачкат там фасона. Обаче тези червенокожи са по-умни от теб. Те ще минат между форта и града.

— Да, да, наистина! Но пък ти си далеч по-умен и от тях. Ти си човек, от когото може да се научи страшно много. Но, драги ми мастър Сам, не каза ли току-що на Силната ръка, че няма как да се знае, от коя посока ще се появят индианците?

— Да.

— И все пак ей сега съвсем незабелязано измъкнах от теб сведението, че ще дойдат от посоката между Силвър Сити и форт Уест! Е кой тогава е глупавият и кой умният? Кой е ученикът и кой учителят?

Едва сега Сам разбра, че го бяха надхитрили. Той отвори уста, зяпна смаяно Щайнбах и накрая каза:

— Мътните го взели! Вече наистина не знам, какво да мисля! Добре се справи, наистина твърде добре! Но всичко бе просто случайност. Все пак с удоволствие ще си призная, че без глупавите ти въпроси нямаше да стигна до това заключение. Съвсем вярно е, че индианците непременно ще дойдат от споменатата посока. Изобщо не биха могли да свърнат по на юг или по на север.

— Радвам се, че проумя до какви добри резултати може да доведе понякога глупостта на хората. Марикопите би трябвало да пристигнат тук още утре. Следователно се намират вече на по-малко от един ден път от нас. Къде ли ще спрат, за да бивакуват през нощта?

— Хмм! Иначе много ми сече пипето, но да съм чак всезнаещ, не съм.

— Но човек може да поразмисли и без да е всезнаещ. Ще се разположат ли на бивак нейде наблизо?

— Не, и през ум няма да им мине.

— Или пък близо до града или форта?

— Сигурно не.

— Я виж, колко правилно умееш да отговаряш, само ако ти се зададат правилно и въпросите! А кога ще минат между града и форта?

— Днес, когато се стъмни. Казвам „днес“, понеже полунощ вече мина.

— Напълно споделям мнението ти. Значи дотогава те ще останат зад линията, която минава от Силвър Сити до форт Уест. Това ще ни даде време и възможност да ги наблюдаваме през деня.

— Не звучи лошо. Но тайното промъкване към врага и през нощта си остава трудна работа, а какво да кажем през деня. Следователно ще трябва да се изпратят най-ловките и опитни мъже. Кой ще отиде?

— Преди да определим тези хора е необходимо да размислим на кое ли място ще спрат да лагеруват индианците. Мастър Сам, познаваш ли тези местности?

— Горедолу.

— Реката Хила не прави ли доста голям завой в южна посока след Силвър Сити?

— Да. Откъде знаеш?

— Не е толкова важно. Там тя е плитка и тясна и много лесно може да се прекоси на кон. Водата не стига дори до корема на животните. Откъм вътрешната страна на този завой се издига гъста вековна гора. Брегът е обрасъл с тръстика и храсталаци, между които има достатъчно трева за много коне. Сигурно точно там са спрели индианците.

— Проклятие! Вече съвсем не знам, какво да мисля за теб. Да, за тях няма по-добро скривалище от онова място. Сред вековната гора, отпред защитени от реката, те ще се чувстват в безопасност също като в лоното Авраамово. Само там и никъде другаде трябва да ги търсим. Налага се да отидем дотам, за да разберем как стоят нещата. Кого ще изпратим?

— Силната ръка ще тръгне — каза вождът.

— Аз също! — обади се Сам.

— Силната ръка ще язди сам. Ако и Дебелия търбух иска да дойде, то нека го направи, но го съветвам да си вземе някой силен закрилник.

От смайване Сам онемя. Той зяпна вожда и измина почти минута преди да намери някакъв отговор:

— Аз? Да си намеря закрилник? Мътните го взели! Че кого?

— Моя бял брат Щайнбах.

— Него ли? Смешна работа! Вместо да ме закриля, той ще ми провали всичко!

— Е, че поне опитай де! — иронично го помоли Щайнбах.

— И през ум не ми минава!

— Мисля, че искаше да ставаш мой учител!

— Хмм! Така си е! Обаче ще направиш някакви глупости и ще ни изложиш на опасност!

— Ще положа всички усилия това да не стане.

— Наистина ли? Е, сега не се държа чак толкова глупаво, както очаквах от теб, затова поне веднъж ще направя един опит с теб.

— Ами аз? — намеси се Джим. — Да не би да трябва да остана тук?

— Да — заяви Сам — Няма нужда с нас да тръгва половината свят. Почини си, дългуч! Ще имаш задачата да закриляш мисията и Гълъбицата.

Младият апач побърза да се намеси:

— Пъргавия елен ще закриля Гълъбицата. Не му е нужен друг човек.

В думите му се долови нещо като наранено ревниво честолюбие. Обаче неговият чичо, вождът, го смъмри:

— Насам идват многобройни врагове и една десница не е достатъчна за закрила. Нека белите ни приятели ти помагат в защитата на този дом. Сега Силната ръка тръгва на път. Той ще се отправи на север, за да мине покрай форт Уест и да излезе в гръб на марикопите.

— Тогава, мастър Сам, ние двамата ще се насочим на юг — каза Щайнбах. — Ще заобиколим Силвър Сити и ще излезем в гръб на червенокожите откъм другата страна. Там може би ще се срещнем със Силната ръка.

— Но аз съм на друго мнение — обади се Сам. — С това заобикаляне само ще изгубим скъпоценно време и ето защо смятам, че ще е по-добре...

Тогава обаче вождът го прекъсна с думите:

— Ще е по-добре ако Дебелия търбух направи онова, което каза нашият бял брат Щайнбах. Очаквам от него само това и нищо друго. Хау!

Той се обърна и излезе навън.

Индианската дума „хау“ се използва от почти всички племена. Значението ѝ обаче може да е доста различно, но най-често се

употребява в знак на потвърждение, нещо като „баста, точка по въпроса, така ще стане а не иначе!“

Силната ръка я изговори с натъртване. Сам погледна към вратата, зад която вождът изчезна, и поклащайки глава, каза:

— Боже Господи! Че нима не мога да имам собствено мнение?! Но както и да е, ще постъпим така, както нареди той.

— Кой кон ще вземеш?

— Моя.

— За такава езда?

— Да.

— Но не забравяй, че е изморен, че тръгваме на разузнаване, че е възможно да се изложим на опасност и тази езда може да се превърне в езда на живот и смърт.

— В такъв случай сигурно ще сме постъпили много глупаво!

— Какво искаш да кажеш?

— Ако се стигне до езда на живот и смърт, то значи индианците ще са ни забелязали и следователно ще сме подхванали цялата работа изключително неразумно.

— Е, да се надяваме, че ще се окажеш по-умен, отколкото те мисля. И така, напред!

Тъкмо когато се канеха да тръгнат се появи Уилкинс, за да се сбогува с тях.

— Не се страхувайте — каза му Сам. — Ще бдим над вас. Няма да сте изложен на опасност преди да сме се върнали.

— Благодаря ви, сър! Впрочем донякъде се осланям и на самия себе си. Веднага щом тръгнете, ще пусна водата и до обед тук ще се съберат поне стотина храбри воители на апачите.

— Нека обаче се скрият — подметна Щайнбах. — Пуснете ги да влязат в къщата, защото очаквам от марикопите да изпратят съгледвачи.

Започна да се развиделява. Когато се спуснаха по клисурата, по която се беше изкачил Щайнбах на идване, и пред тях се ширна равнината, денят бе вече настъпил.

Щайнбах насочи коня си на юг, за да опише широка дъга. Сам се опита да възрази, но като по някакво чудо старата кранта на Щайнбах постоянно поддържаше преднина от девет-десет конски дължини пред Дебелия и така Сам изобщо нямаше възможност да го заговори. След

два часа Силвър Сити остана от дясната им страна, и тогава свърнаха на запад. После пък, връщайки се назад, се насочиха повече на север, докато най-сетне се добраха до реката.

— Но мастър, как си позволяваш да се държиш с мен по такъв... по дяволите!

Без да обръща никакво внимание на жалбите и възраженията на Дебелия, Щайнбах накара коня си с един смел скок да навлезе в реката. Спря се едва на отсрещния бряг. Когато Сам го настигна, запъхтян му каза:

— Човече, останах без дъх! Яздиш като дявола, а добичето ти тича като пощръкляло! Дай ми най-после възможност да поговоря с теб! Намираме се твърде далеч на север. Сега трябва да продължим на юг!

— Тъй ли мислиш? Хмм! Няма ли да слезеш от седлото?

— Защо?

— Защото искам да скрия конете в този чудесен гъсталак.

— Откъде пък ти хрумна! Мисля, че...

— Шшшт! Не крещи така де! Не е нужно индианците да ни чуят. Впрочем прави, каквото искаш! Нямам нищо против да им позволиш и да те скалпират, щом това ти доставя удоволствие! Но ще постъпя както аз намеря за добре!

Той разтвори храсталака и поведе коня си навътре, за да го върже някъде. Сам се видя принуден да направи същото. След като това бе свършено, заличиха всички следи възможно по-добре. Сам се нацели да му дръпне една реч, обаче Щайнбах го прекъсна с енергично движение на ръката и закрачи напред все по брега на реката, прикривайки се между храстите. Много внимаваше да не остави някаква диря. Естествено Сам последва неговия пример.

Когато веднъж Щайнбах се спря в нерешителност, Дебелия го настигна и каза:

— Но сър, не те разбирам! Защо пък индианците трябва да са точно тук? Защо тичаш така? Впрочем ти нямаш нито пушка, нито пистолет — изобщо никакво огнестрелно оръжие! Жал ми е за теб!

— Огнестрелно оръжие ли? При тайно промъкване към неприятеля? Не, на мен ми е жал за теб! Нима се стреля, когато човек реши да шпионира някой индиански бивак?

— Ами ако му се наложи да се защитава — да.

— Аз стрелям само в краен случай.

— Ами с какво? С носа си? Нямах нищо друго освен секирата и ножа. И на всичко отгоре си пъхнал тази недодялана и груба секира в кожен калъф. И изобщо това не е секира, защото е по-голяма и от дърварска брадва. Като капак на всичко и тази раница на гърба — също като някой хлапак от Херласгрюн, чието място е на някой чин в трети клас.

Щайнбах не отговори, а продължи да крачи нататък. Колкото повече напредваше, толкова по-предпазлив ставаше. Тъкмо когато разгръщаше два храста, за да мине между тях, той изведнъж се стъписа, побърза да върне клоните в предишното им положение и тихо възкликна от изненада.

— Какво има? — попита Сам.

— Индианци.

— По дяволите! Наистина ли се намират тук? Наистина ли имаш такъв нюх? Сякаш ги надуши по миризмата още на часове път оттук!

Двамата клекнаха на земята, за да надникнат през гъсталака. На това място реката образуваше нещо като залив. На същия бряг, но на срещуположната страна на този залив се появиха три човешки фигури — двама индианци и една жена, облечена по маниера на белите. Лицето ѝ бе скрито от воал. Докато индианците се спряха, тя се запъти към реката. Червенокожите бяха завързали около талията на жената две ласа, и като държаха здраво в ръце краищата им, те застанаха с гръб към водата.

— Дяволски деликатно и тактично! — закиска се Сам.

— Тя ще се мие, но не бива нито да избяга нито да се удави. Ще трябва да разголи някои части от тялото си, а индианците не бива да гледат.

— Сигурно е пленничката, която ще принесат в жертва!

— Несъмнено. Внимавай, мастър! Вече сваля воала от главата си.

Девојката беше облечена като жените от мексиканската провинция Сонора. Тя носеше лека къса червена рокличка, също така късо и червено изрязано отпред елече, а на главата си имаше испанско ребосо, един вид воал, който може да се надипля нагоре, обаче е толкова дълъг, че никак не е трудно да покрие цялото тяло като лека прозрачна наметка.

В този момент тя свали тъкмо това ребосо и го остави на брега. След като разкопча горните две копчета на елечето си и нави ръкавите му докъдето бе възможно, за да разголи онези части, които искаше да измие, Сам възкликна от възхищение. Рокличката позволяваше да се видят здравите и добре оформени крака, както и изключително грациозните глезени и малки стъпала. Изпод разтвореното елече и долната бяла риза напиреха едрите й великолепни гърди. Белите й ръце бяха като от алабастър. След като свали воала си, гъстата и дълга и буйна руса коса се разпиля и стигна почти до земята. После тя потопи ръце във водата, изми се и накрая се подсуши със собствената си коса.

След това тя пак събра косата си, закрепи воала и бавно се върна при индианците, заедно с които изчезна зад крайбрежните храсталаци като видение от царството на феите, охранявана от грозните обитатели на северните скалисти урви и клисури.

— Никак не е лоша! — промърмори Сам. — Непременно ще трябва да я измъкнем! Нали?

Щайнбах се изправи и дълбоко пое дъх. Отговори му:

— Сам Барт, добре чуй, какво ще ти кажа!

Думите му прозвучаха сериозно и сурово, а на лицето му се беше появил израз на дръзка, презираща смъртта решителност. Сам забеляза тази промяна в него и попита:

— Какво си намислил? Дано не е някоя глупост!

— Няма да си тръгна оттук преди да съм разговарял с това момиче!

— Боже милостиви! Ти да не мръдна? Побърка ли се? Полудя ли? Смахна ли се? Нещо да не ти хлопа? Това момиче да не ти размъти мозъка? Или имаш в кратуната си толкоз много бръмбари, че ти хрумна мисълта да тръгнеш на сигурна смърт?

— Казах го и ще го направя!

— Ето ти на! Веднага разбрах и заявих, че не си никакъв уестман и никога няма да станеш такъв! Щом имаш намерение да предприемаш такива неразумни действия, то по-добре да си беше останал у дома в Херласгрюн и да...

— Я стига! Херласгрюн! Остави ме намира с твоето загубено село!

— Какво? Как? Село ли?

— Аз изобщо не съм от Херласгрюн!

— Не си ли? Ами откъде си? Да не си от някое близко село?

— И от близко село не съм. Изобщо не съм саксонец.

— Дявол го взел! Ами какъв си?

— Прусак.

— Да, вярвам ти! Поне сега съвсем ми приличаш на прусак!

Той го погледна настойчиво и изпитателно, сякаш наистина се съмняваше в здравия му разум. Това не убягна на Щайнбах. Той се усмихна, вдигна рамене и каза:

— Нарече ме глупак, но самият ти си такъв и то във висша степен! Та нима не забеляза, че само се помайтапих с теб?

— Майтап ли? А? Забранявам ти да се майтапиш с мен!

— Че всичко знаех по-добре от теб?

— По-добре от Сам Барт? Хайде бе!

— Че дори и Силната ръка прояви към мен много по-голямо уважение и внимание отколкото към теб, сър?

— Отколкото към мен? Мътните го взели!

— И даже ме обяви за твой закрилник?

— Дявол ме взел! Ако ти, ти решиш да ме закриляш, свършено е с мен!

— Ами кой трябваше да тръгне заедно със Силната ръка?

— Княза на бледоликите.

— Е, а къде е той сега?

— Някъде. Сигурно ще се появи, когато е необходимо и когато никой не го очаква. Това си е в неговия стил и характер, просто му е привичка.

— Значи тъкмо сега ти не го очакваш!

— Не.

— Но той е тук.

Сам бързо се огледа. След като не забеляза наоколо никого, поклати глава и каза:

— Къде е? Би трябвало да си ти.

— Така е. Аз съм Тан-ни-кай.

— Тан-ни-кай? Ти? Ти?

Дебелия отскочи няколко крачки назад, впери поглед в Щайнбах, а после продължи:

— Ти си Княза на бледоликите? Ама че смешно!

— В момента може да ти се вижда смешно, но само след минути ще стане толкова по-сериозно. Помисли си за нашата среща, за моя кон, той е най-добрият в цялата прерия. Силната ръка ми го подари. Припомни си какъв урок дадох на Тим и Джим, а после и на теб самия. Помисли си само с каква бързина и непогрешимост, необясними дори и за теб, открих бивака на марикопите. Ако продължаваш да се съмняваш в думите ми, тогава никой и нищо не може да ти помогне.

— В името на всички деветдесет и девет хиляди небесни светии! Наистина ли трябва да ти повярвам?

— Да, разбира се!

— Е, много ми се иска, ама ми се струва, че ти липсват някои неща.

— Какво например?

— Твоята прочута пушка.

— Но аз я нося!

При тези думи той потупа с ръка по секирата, която висеше на колана му в кожения си калъф.

— Да не би да имаш предвид тази секира?

— Да. Това е едновременно и секира и пушка.

— Бре да се не види! Кой би предположил!

— И така, поне засега престани с безкрайните си въпроси! Не ми се иска да губя повече време. Ето ти ръката ми, а ти давам и дума, че аз съм Княза на бледоликите!

Той му протегна десницата си. Сам здравата я стисна, очичките му заблестяха, а цялото му лице, напомнящо пълнолуние, засия от несдържана радост.

Той каза:

— Бога ми, имам чувството, че съм бил като слепец, който едва сега проглежда. И по телосложение и по поведение и характер съвсем приличаш на Княза, тъй както са ми го описвали. И така, ето ти и моята ръка, вярвам ти! Но наистина ли искаш да разговаряш с тази девойка?

— Трябва! Много съм чувал да се говори за теб и високо те ценя. Ти си точно човекът, с когото може да се предприеме подобно нещо. Няма да се впускаш в самото рисковано начинание, но все пак ще вземеш участие като останеш тук скрит на пост. Върна ли се, добре. Но ако чуеш бързо един подир друг шест изстрела, това ще означава,

че съм пленен. Едва ли ще ме убият, защото ще внимавам много. В такъв случай ще се върнеш в мисията, за да съобщиш какво се е случило. Силната ръка сигурно ще знае какво да се направи.

— Аз го знам още отсега. Да остана тук? И да те пусна да отидеш сам? И през ум не ми минава! Явно че не познаваш добре дебелия Сам Барт! Той не е човек, който ще изостави своя другар в каквато и да било опасност, а още по-малко пък ще допусне да загине. Идвам с теб!

— Може би тъкмо така ще увеличиш опасността вместо да я намалиш.

— Охо! Да не ме смяташ за някой хлапак?

— Не. Все пак навярно няма да извършиш грешка, но във всеки случай един човек може по-лесно да се промъкне незабелязано до неприятеля отколкото двама.

— Обаче ако действително изпаднеш в опасност, ще е много добре да има още някой с теб. Не! Буквално копнеех поне веднъж да срещна Княза на бледоликите. Тъй като не само това мое желание се изпълни, ами дори тръгнах с теб на опасно разузнаване, много искам напълно да се възползвам от благосклонността на съдбата и заедно с теб да се хвърля надолу с главата в устата на лъва. Давам ти не само честната си дума, но и думата на прериен ловец, че няма да допусна грешка. Сам Барт е известен като добър ловец и няма да се изложи точно сега, когато има честта за пръв път с теб да изиграе един номер на индианците.

— Въпреки това съвсем искрено ти признавам, че предпочитам да отида сам, а теб да те оставя така да се каже като резерва. Но не ми се иска да те обиждам. Би могъл да си помислиш, че ти нямам доверие, а точно това искам да избегна. И все пак въпреки цялата си благосклонност, която изпитвам към теб, трябва да ти дам един съвет. А той е следният: никога не подценявай някой човек, когато не познаваш добре. Ако имах лош характер, лесно можеше да се стигне до спречкване между двама ни, при което навярно ти щеше да загубиш. Вярно че една част от думите ти бяха казани на шега, но останалите бяха съвсем сериозни, а точно на тях някой друг щеше здравата да се разсърди.

— Прав си — искрено си призна Сам. — Просто си знаел, колко много ме превъзхождаш, прояви великодушие към мен и се държа като

лъва към малкото пале, което е било пуснато в клетката му. Той не го изяжда, макар че може да го глътне на една хапка. Това животинче му се струва просто твърде малко и нищожно. Но така само губим скъпоценно време...

— Да. Само мъже като нас могат да си позволят да бърборят толкова дълго тъй близо до такъв неприятел. Но стига толкова приказки! Нека и да действаме!

— Направи предложенията си! — каза Сам.

— Изглежда индианците са се разположили на лагер точно зад този залив, образуван от реката. Ще опишем дъга, като се върнем до мястото, където оставихме конете си, а после ще се приближим до индианците в гръб. Но много те моля да избягваш и най-незначителния шум, както и да заличаваш следите от всяка твоя стъпка преди да продължиш напред. Вдигнеш ли крак, ще се огледаш назад и ще прекараш върха на пръстите през мястото, където си бил стъпил. Нито едно клонче не бива да бъде настъпено, за да не изпука. И най-малкият шум може да ни издаде, защото индианците имат извънредно остър слух.

— Ами ако въпреки всичко ни забележат, ако видят макар само единия от нас, тогава какво ще правим?

— Знам много добре, че мен няма да ме видят.

— И мен също.

— Но нека допуснем най-лошото. Забележат ли и двама ни, не можем да направим нищо друго освен по най-бързия възможен начин да се върнем при конете си и да офейкаме. Ако видят само един от нас, то само той ще побегне обаче не в посока към конете, защото по този начин ще отреже пътя за отстъпление на другия. Впрочем ние ще сме заедно или поне на такова разстояние един от друг, че да можем във всички случаи да разменим по някоя дума, за да знаем как да се държим при каквито и да било обстоятелства. А сега ела!

Двамата се запромъкваха обратно като минаха първо покрай конете си, а после описаха и голяма дъга около въпросния залив. При това много внимателно се стараеха да заличават всички оставени от тях следи.

Близо до водата имаше отначало не особено широк пояс обрасъл с храсталаци, след който започваше висока гора. Тя се състоеше изключително от такива дървета, които на запад наричат „deepbranch“

или „greatleaf“. Понякога им дават и името „straightwoods“^[1]. Без допълнителни описания по техните названия може да се заключи за външния вид на тези великани на широколистната гора. Височината и дебелината им е значителна. Клоните им започват още на две стъпки над земята. Главните им клони често надминават дебелината на човешко тяло и образуват със стеблото прав ъгъл, така че по тях човек лесно може да ходи също като акробатите въжеиграчи в цирка. Листата им приличат на листата на нашите орехови дървета, но са значително по-едри от тях и образуват много гъста шума. Вярно че тези дървета никога не растат прекалено близо едно до друго, но пък клоните им достигат внушителна дължина. Така те се сплитат едни с други и такава гора с различните пластове на клоните си образува гъст зелен покрив от много „етажи“, под който поради започващите твърде ниско клони човек не може да върви удобно изправен, но там той може да намери много добра закрила от дъжда... и от неприятели.

Един добър катерач или по-скоро човек, който умее добре да пази равновесие, може, балансирайки горе сред шумата, да се прехвърля по дебелите клони от дърво на дърво без отдолу някой да го забележи. Обаче по-тънките клони биха се огънали под тежестта му и биха го издали. Разбира се, че трябва много да се внимава да не се прекърши някое малко клонче или да не се причини какъвто и да било друг шум, защото в случай че долу се намират индианци, човекът е загубен.

Щайнбах и Сам се бяха промъкнали вече през пояса от храсталаци и се канеха да навлязат в гората, под чийто зелен покрив както изглеждаше се бяха притаили червенокожите. Но ето че тъкмо в този миг се разнесе пръхтене на кон.

— Стой, мастър! — прошепна Щайнбах. — Вероятно животните им са наблизко. Винаги е по-добре да се знае, как стоят нещата с тях. Много ми се иска да узная дали при конете има оставен пазач.

Те запълзяха в посоката, от която се разнесе цвиленето. Между пояса от храсти и същинската гора имаше доста голяма поляна, покрита с трева, където пасяха значителен брой коне. Докато предпазливо се промъкваха около поляната, винаги търсейки прикритие зад храсталаците, двамата преброиха над триста животни, които бяха със спънати предни крака, за да не могат да избягат.

— Не виждам никакви пазачи — обади се Сам.

— И аз не виждам. Индианците се чувстват тук в пълна безопасност. По дяволите! Виждаш ли ей там онези два коня със златист косъм?

— Да. Великолепни животни. Сигурно не ги яздят обикновени индианци.

— Не, няма съмнение. Не съм конекрадец, обаче ако можех да използвам някак тези два коня, щях като нищо да ги измъкна от стадото, стига само, разбира се, да не трябваше да се съобразявам с обстоятелството, че така ще се издадем.

— Хайде, напред, да навлезем в гората!

След като се озоваха сред високите дебели дървета, скрити много добре от ниските долни клони, които почти докосваха земята, Сам взе да души въздуха наоколо и накрая каза:

— Не надушваш ли нещо, сър?

— И още как! Запалили са огън и пекат на него.

— Но какво?

— Риба.

— Да. Имаш не по-лошо обоняние от моето. Но откъде идва миризмата? Тук сред тази шума човек може да се заблуди.

— Идва откъм реката.

— И на мен така ми се струва. Значи ще трябва да тръгнем натам.

— Да. Хмм! Само да знаех!

При тези думи той вдигна очи и изпитателно огледа Дебелия от глава до пети.

— Какво? — попита Сам.

— Дали можеш да се катериш.

— Също като катеричка.

— Ами! При твоето телосложение не е много за вярване.

— Pshaw! И мечката не е стройна като фиданка, но въпреки всичко се катери отлично. Уверявам те, че в това отношение спокойно можеш да разчиташ на мен.

— Смятам за по-уместно да се изкачим горе на някое дърво и оттам да продължим от клон на клон.

— С теб съм.

— Ами ако паднеш?

— Глупости! Да си мислиш подобно нещо е също толкова глупаво, колкото и да не искаш да повярваш, че змиорката може да плува, или пък соколът — да лети. Само гледай!

На височина колкото човешки ръст имаше един дебел клон. Сам праметна пушката си през рамо, хвана се за клона и още в следващия миг се озова горе седнал върху него. На половин човешки ръст по-нагоре стърчеше следващия клон, а третият навлизаше вече сред листата на съседното дърво. Сам се метна от единия клон на другия и се озова горе толкова добре скрит в шумата, че Щайнбах изобщо не можеше да го види. Княза на бледоликите кимна доволно сам на себе си и след две-три секунди седеше вече горе на клона до Сам.

— Е, какво ще кажеш сега? — попита го Дебелия.

— Добре се справи, що се отнася до катеренето нагоре по дървото. Но тепърва ще трябва да докажеш дали и прехвърлянето от дърво на дърво ще ти се удаде по същия начин.

— Тогава гледай!

Той се намери да продължи напред, но Щайнбах го задържа и го предупреди:

— Чакай! Бъди предпазлив! Тук сме скрити зад ствола. Преди да напуснем прикритието си ще трябва да се убедим, че не ни заплашва никаква опасност. Възможно е и на някои други хора да е хрумнала идеята да се поразходят високо по клоните.

— Доколкото познавам индианците, те не са чак толкоз големи любители на катеренето.

— Това е вярно. На всичко отгоре марикопите живеят в откритите равнини край Рио Хила, където освен кактуси няма други растения, тъй че не могат да се очакват от тях кой знае какви умения в катеренето. Но все пак трябва да сме предпазливи. Ще постъпим така — аз ще съм винаги пръв. Стигна ли до следващото дърво, внимателно ще се оглеждам. Ако не забележа нещо подозрително, ще ти давам знак и ти ще ме последваш. Тук наоколо не виждам жива душа, тъй че можем да продължим.

Той се изправи на клона, който сигурно имаше по-голяма обиколка от тялото на нормален човек, и закрачи напред, докато се добра до клон с подобни размери от следващото дърво, по който, също така изправен, закрачи към ствола. Скрит зад него той внимателно

огледа околността, а после направи уговорения знак. Сам го последва и то с такава сръчност и сигурност, които напълно задоволиха Щайнбах.

Така те се придвижваха от дърво на дърво. Но колкото повече напредваха, толкова по-предпазлив ставаше Щайнбах, а и Сам също. Това, което правеха двамата, наистина беше цяло изкуство. Те не причиняваха ни най-малкия шум. Нито едно клонче нито едно листо не падна на земята. Движенията им бяха толкова сръчни и внимателни, че големите клони изобщо не помръдваха, въпреки че двамата бяха доста тежки.

По едно време гората изненадващо свърши. Пред тях се изпречи хърикейн. Така се казват силните бури, които преминават на сравнително малка ширина но затова пък с толкова по-голяма сила и мощ през горите и изкореняват дърветата на обширни площи. Едно такова място от опустошена гора също се нарича хърикейн.

Тук бурята бе следвала течението на реката и на голямо разстояние по единия бряг беше изкоренила и нахвърляла едно през друго и най-могъщите дървета. Беше се образувал непроходим хаос от дънери, клони и коренища, в чиито край индианците се бяха разположили на бивак. Мнозина от тях седяха на брега и ловяха риба. Онези, които вече бяха хванали нещо, печеха своя улов. С бойните си секири те издълбаваха в земята дупки, после палеха над тях огън и когато вътре се събереше достатъчно жар и гореща пепел слагаха вътре рибите без преди това да ги изкормят и изчистят. Тъкмо в този момент един от индианците извади доста едър екземпляр и заби зъби в него.

— Бррр, по дяволите! — тихичко се изкиска Сам. — Да ядеш риба заедно с всичките и вътрешности, това го може просто само някой такъв червенокож тип!

— Ами! Ние белите ядем какви ли не други неща!

— Какво например?

— Сиренето не е ли ферментирало и вмирисано мляко?

— Хмм! Ама е много вкусно!

— Лястовичи гнезда!

— Не съм чувал.

— Охлюви! Куришки от бекаси!

— Бррр! Да, и между белите се намират някои истински прасета, които... Мътните го взели!

— Какво има?

— Ей там е момичето!

— Къде?

— Виждаш ли отсреща онова дебело дърво? Стволът му е повален върху друго паднало дърво. Така се е образувало нещо като удобно убежище, където се е приютила малката мис. Ето, сега излиза.

— Аха! Да! Но е вързана.

— За съжаление! Проклетата история! Вързали са я за единия край на ласото, а другия му край е омотан около ръката ей на онзи червенокож тип, дето оглозгва една рибешка глава. Значи е невъзможно незабелязано да говорим с нея.

— Може би все пак ще е възможно.

— Ако си рискуваш живота — да.

— Хмм! Ласото е дълго между двайсет и пет и трийсет лакти. Следователно девойката има доста голяма свобода на движение. Ако успеем да се доберем до дървото, което се издига най-близо до нея, и й дадем знак, тогава...

— Тогава тя ще се развика от уплаха и ще ни спипат.

— Няма да стане толкова бързо. Нека опитаме!

— Тогава ще трябва да се върнем малко назад. Не можем да стигнем дотам, прехвърляйки се от дърво на дърво тук по самия край на хърикейна. Не след дълго ще ни забележат.

Двамата се върнаха първо назад, а после успяха да намерят клони, които водеха в желаната посока. Сам се спря на предпоследното дърво, а Щайнбах, рискувайки живота си, продължи към последното, което се издигаше в самия край на гората. Малко встрани от него, на около двайсестина лакти, индианецът седеше край огъня. Пленничката, вързана с ласото за него, се намираше значително по-наблизо. Ремъкът беше толкова дълъг, че тя имаше възможност да се приближи още повече — чак до под самите клони.

Щайнбах трябваше да подвикне доста силно, за да го чуе от това разстояние. Затова предпочете да рискува нещо друго. Слезе на подолния клон, легна върху него и пропълзя напред докдето бе възможно без клонът да се огъне под тежестта му. Така се излагаше на голяма опасност. Ето че накрая се озова най-много на осем лакти от нея.

Сега можеше да я огледа съвсем ясно. Хубавото ѝ лице беше бледо, много бледо, навярно от мъка, страх, а несъмнено и от физическо изтощение и големи лишения. Потънала в тъжни мисли, тя беше забила поглед в земята. От красивите и напираси под плата гърди се изтръгваха една след друга тежки въздишки. Тя седеше извърнала глава от индианеца и ето защо Щайнбах си помисли, че може да рискува.

— Пссст! — опита се да обърне вниманието ѝ върху себе си.

Тя не го чу. Естествено той не биваше да издава този звук толкова силно, че да го долови и индианецът.

— Пссст!

Този път тя се стресна и се обърна към индианеца. Ала веднага по лицето ѝ си пролича, че внезапно нещо се досети. Беше си помислила, че един червенокож никога няма да използва този звук. Обърна се в обратната посока и наостри слух.

— Сеньорита!

Щайнбах си послужи с тази испанска дума, понеже момичето носеше обичайните за провинция Сонора дрехи, където се говореше испански. Тя вдигна леко глава и погледна нагоре. По страните ѝ избиха червено-бели петна.

— Сеньорита! — повтори Щайнбах.

Този път тя ясно го разбра. Вече знаеше и къде се намира човекът, който тихо ѝ подвикваше. Тя трепна и посегна с две ръце към сърцето си. Изглеждаше, сякаш всеки миг щеше да се строполи на земята. Обаче успя да овладее радостната си уплаха и да се опомни.

Наведе се, като че искаше да събере малко букетче от пухкавия мъх и бавно започна да се приближава докъдето и позволяваше ласото. Индианецът забеляза, че тя се раздвижи. Загледа се мрачно подир нея, но щом видя, че само късаше от мъха, отново обърна острия профил на лицето си към огъня. Та нали тя му бе в ръцете. Не можеше да развърже възела на ласото, защото беше на гърба ѝ, а и нямаше нож, за да пререже ремъка.

Ето че в този момент девойката изправи гръб и без да повдига глава, но така, че Щайнбах да я чуе, прошепна:

— *Quien habla?* Кой говори?

— *Soy tu amigo.* Аз съм твой приятел.

Тогава красивите ѝ очи просияха и тя промълви:

— Дон Карлос?

— No. Не.

— Oh, que pena! О, колко жалко!

От деликатност Щайнбах не пожела да попита, кой е този сеньор Карлос. За да я успокои той прошепна:

— Pero soy un hombre blanco! Но аз съм бял!

— Bendito sea Dios! Слаба Богу!

— Soy un aleman. Немец съм.

Дали очакваше, че може би тя ще му отговори на немски? Едва ли. Но въпреки всичко със сияещо от радост лице, тя каза именно на този език:

— Боже мили! Възможно ли е!?

— Вие говорите немски? Немкиня ли сте?

— По рождение.

— Как се казвате?

— Магдалена Хаузер. Наричат ме Магда.

— Къде живеете?

— Не знам, далеч оттук.

— Но сигурно знаете името на селището!

— Това е живачна мина и се намира в едно ужасно пусто и затънтено място в Долината на смъртта.

— Имате ли роднини?

— Баща и майка.

— Какъв е баща ви?

— Той работи долу в мината, както и майка ми. Никога не излизат на повърхността.

При тези думи от очите ѝ потекоха сълзи.

— За Бога, наведете се! Индианецът гледа насам. Наведете се!

Тя се престори, че бере мъх. Червенокожият се успокои и пак обърна глава на другата страна.

— Как попаднахте сред индианците? — продължи да я разпитва Щайнбах.

— Рулен ме предаде в ръцете им.

— Кой е той?

— Собственикът на живачната мина.

— И какво ще правите при индианците?

— Боже мили! Ще бъда принесена в жертва! Изгорена!

— Защо?
— Защото не искам да стана жена на Рулен.
— А-а! Тъй значи! Къде се канят да ви изгорят?
— При Сребърното езеро.
— Значи натам са тръгнали марикопите?
— Да. Тази вечер мислят да стигнат дотам. О, Исусе Христе!
Боже мой, Спасителю мой! Да бях вече мъртва!
— Успокойте се! Аз ще ви спася.
— Та няма ще можете?
— Надявам се.
— Какъв сте вие?
— Ловец. Горе при Сребърното езеро имам неколцина спътници.
Ние знаем, че марикопите са се отправили насам, и аз дойдох до това място на разузнаване. Видях ви край реката и се промъкнах дотук, за да поговоря с вас, ако е възможно.
— О-о, колко съм ви благодарна! Бог ще ви възнагради.
— Колко вождове има тук?
— Само един.
— Как се казва?
— Желязната уста. Повел е и двамата си млади синове, за да ги поставят на изпитание и да докажат дали са достойни да бъдат приети в редиците на войните.
— А-а! Предполагам, че тези двама хлапаци яздят онези коне със златист косъм, а?
— Да, това са техните коне.
— Къде е вождът?
— Ей там отсреща вдясно. Направили са му колиба. Рулен е при него.
— Ха! Значи този човек е тук?
— Да. След като отхвърлих предложението му, той изпрати майка ми и баща ми долу в мината. Боже мили, те скоро ще умрат!
Сълзите й отново потекоха. Индианецът извърна глава към нея. Той забеляза странното й поведение и бавно се изправи на крака. Изглежда го обзеха подозрения.
— За Бога! — прошепна Щайнбах. — Той идва! Върнете се! Пак ще се видим! Бог да ви закриля!

Тя прояви достатъчно самообладание, за да последва съвета му незабавно. Потънала сякаш в мрачни мисли тя бавно тръгна обратно към поваленото дърво, където бе седяла малко преди това и отново се отпусна на старото си място. Марикопът я проследи с пронизващ поглед, а после отиде да огледа земята там, където тя бе събирала стръкчета от мъха. Той вдигна очи нагоре и се взря в клоните. Щайнбах се намираше най-много на пет лакти над него. Това беше съдбоносен миг, ала опасността скоро се размина. Червенокожият се върна при огъня.

Щайнбах пропълзя по клона обратно до ствола и там се изправи. Най-важното за двамата беше да се оттеглят също тъй успешно, както се и бяха промъкнали дотук. Той намери Сам зад ствола на второто дърво, свил се върху един от дебелиите му клони. Дебелия каза:

— Ама и този момент си го биваше. Индианецът надуши, че има нещо гнило. Добре че листата са толкова нагъсто и са наклонени така, че между тях може да се вижда отгоре надолу но не и отдолу нагоре! Узна ли нещо важно?

— Все още не съм наясно. Но едно ме изненада — тя е немкиня.

— Мътните го взели! Колко странно! Пак някой от Германия! Сега се чувстваме двойно по-задължени да я измъкнем. Не мислиш ли така?

— Да. Докато я гледах толкова близо под мен за един миг ми хрумна мисълта веднага да я отвлечем...

— Това би било безумие!

— Не точно безумие, но безкрайно дръзко. Вече съм вършил и по-опасни неща. И сигурно щях да го направя, обаче тя е вързана за индианеца. Следователно ще се наложи да остане в плен до вечерта. Но сега нямаме време за дълги разговори. Хайде, мастър, ела!

— Къде? Веднага ли си тръгваме? Няма ли още да се поогледаме?

— Да, разбира се. Искане ми се да видя вожда. Той е ей там долу в онази колиба.

— Как се казва?

— Желязната уста.

— По дяволите! Чувал съм за него. Този тип има ужасна слава. Той е жесток, подъл и лицемерен както към белите тъй и към червенокожите, а е и крадец, какъвто, както казват, немало друг по

света. Страшно много ще се радвам да му продупча червената кожа с някой куршум.

— Ако е възможно, ще свършим тази работа без никакво кръвопролитие.

— Ще е страшно жалко. Сър, такива вредни гадини трябва да се изстребват!

— Те също са хора!

— Добре де, така да е! Но аз наистина не знам, как смяташ да постигнеш целта си без да се бием с индианците.

— Често хитростта върши повече работа от грубата сила. Знаеш го не по-зле от мен, защото тъкмо ти си известен като много изпечен хитрец.

— Така ли? Хмм! Това ме радва, сър!

— Да, така. Ето защо се радвам, че сме заедно. Твоят съвет може да ни е много полезен. И така, хайде да се насочим надясно. Може би ще успеем да зърнем Желязната уста.

По вече описания начин те се отправиха в споменатата посока. Но тъй като се намираха в непосредствена близост с индианците, трябваше да са не само двойно ами и десеторно по-предпазливи. Вече не вървяха изправени по клоните, а се придвижваха на ръце и крака също като маймуните. При това дебелият Сам прояви такава ловкост, каквато човек не би очаквал от него, имайки предвид телосложението му.

И ето че не след дълго те доловиха гласове, към които се приближаваха все повече и повече. Двама мъже разговаряха на онази езикова смесица, която използват белите край Рио Хила когато общуват с тамошните индианци.

Скоро ловците се спряха горе на едно дърво, точно под което се водеше споменатият разговор. Те не можеха да видят разговарящите, обаче имаха възможност да разбират всяка отделна дума. Притаили се съвсем близо до ствола, всеки на отделен клон, двамата наостриха слух.

— Какъв е планът на Желязната уста? — попита някой, който, ако се съдеше по говора му, не беше индианец а бял. — Няма ли да е по-уместно да използваме хитрост?

— Каква хитрост има предвид моят бял брат Зонотака?

Човекът, изговорил тези думи, беше самият вожд. Той нарече другия Зонотака, което означава нещо като Сребърния мъж. Следователно много вероятно въпросният бял бе онзи Рулен, собственикът на живачната мина, за когото беше споменала Магда. Тъй като вадеше от мината си живак, индианците го бяха кръстили Сребърния мъж^[2]. На последния въпрос на вожда той отговори следното:

— Ние двамата ще избързаеме напред и ще кажем, че искаме да изразим почитта си към гробниците на вождовете.

— Дано са попаднали в най-мрачното кътче от Вечните ловни полета! Та те са само проклети апачи и команчи!

— Само така ще кажем! Ще ни приемат като гости на мисията. Нашите хора ще дойдат през нощта и ние ще им отворим портата и всички други врати.

— Не става!

— Защо? Дори е твърде лесно.

— Не само че не е лесно, но е и много опасно. Там хората познават Желязната уста и незабавно ще ни пленят. Ще вържат и мен на кола на мъченията за прослава на мъртвите вождове. Не, този план пет пари не струва.

— Тогава измисли някой друг!

— Вече отдавна знам, какво ще направя. В мисията живеят шепа хора и техните закрилници, апачите, са тръгнали на лов. Ние наброяваме десет по три и още по десет воители. През нощта ще стигнем до долината на Сребърното езеро и ще обградим мисията. Обитателите й нищо не подозират. Ще бъдат изненадани и изклани от нас още преди да им мине мисълта да се защитават. После ще ги изгорим на кола на мъченията, тъй както те биха изгорили нас.

— Ами съкровищата?

— Те са твои, както се уговорихме, но ще ги получиш едва след като ни дадеш за тях барут и олово, каквото условие ти поставихме.

— Но ако не намерим златото и среброто?

— Ще измъчваме Гълъбицата на столетната гора, докато ни издаде мястото му.

— А после ще я убием ли?

— Дали ще я убия все още не знам. Аз съм предводителят на марикопите и ще правя каквото си поискам! — прозвуча грубият

отговор на вожда.

— Забравяш, че аз не съм твой подчинен!

— А ти забравяш, че един вожд никога не казва, как ще се бие с враговете си. Съветвам те да се нахраниш и после да легнеш да поспиш, за да не се измориш през нощта.

Дочу се ругатня на полувисок глас, след което Сребърния мъж се отдалечи. Двата подслушвачи надзърнаха през листака. Когато белият излезе изпод клоните на дървото, те успяха да го видят. Не беше стар — може би бе малко над трийсетте. Лицето му им се мерна само за няколко секунди.

— Кой ли е този „достопочтен“ човек?

Щайнбах му разказа какво беше узнал от Магдалена.

— Хмм! Да плякосваш съкровища, да избиваш хора и да искаш да изгориш едно клето бяло момиче, само защото то не може да те понася! Колко мило! На този негодник ще му дръпнем такова конско, че като свършим, целият ще се тресе от страх и ужас. А сега какво? Както изглежда, вождът все още седи нейде под нас.

— Несъмнено. Ще се спусна един клон по-надолу, за да го поогледам.

— Ами ако те забележи?

— Надявам се да не стане! Чакай ме тук!

— Нямам такова намерение! И на мен ми се иска да хвърля едно око на този червенокож негодник.

И така, те се спуснаха на по-долния клон. Оттам видяха, че за вожда бе направена малка колиба от клони. На покрива ѝ бе забито копие, на което висеше един скалп. Вождът седеше пред входа, а до него имаше два малки съда с боя. Той потапяше нещо като четка ту в единия ту в другия съд, за да нашари с боите лицето си.

— Жълто и черно — прошепна Сам. — Това са цветовете на войната. Значи намеренията на този тип са съвсем сериозни и няма да има никаква пощада. Кой ли идва?

По самия край на хърикейна се приближаваха двама млади индианци, по чиито лица ясно си личеше, че са братя. Бяха на около седемнайсет и осемнайсет години. Щом забелязаха с какво се занимаваше баща им, те се спряха на почетно разстояние. На покриването на лицето с бойни цветове се гледа винаги като на свещенодействие и в това време никой не бива да бъде смущаван. Но

тъй като те не бяха чужди хора, а негови синове, най-сетне той им направи знак да се приближат и попита:

— Какво искат двата Пръста?

По-възрастният отговори:

— Десния пръст и Левия пръст дойдоха при баща си, вожда на племето, за да изкажат пред него една молба.

— Кажете я!

— Защо трябва ние да седим тук под дърветата, щом сме тръгнали по бойната пътека? Конете ни не са ли сърцати, не са ли със свежи сили? Познаваме целта на похода. Искаме да станем воини. Имаме намерение да се подложим на изпитание, за да докажем годността си. Младешите, които желаят да си спечелят име, винаги биват изпращани като съгледвачи. Защо нашият баща, Желязната уста, не изпрати разузнавачи? Защо не ни разреши да си спечелим слава, като се върнем със скалповете на двама врагове?

Тези двама млади червенокожи все още нямаха имена и на първо време ги наричаха Десния пръст и Левия пръст. Името, което индианецът носи после през целия си живот, му се дава едва след като издържи своето изпитание.

По покритото наполовина с бои лице на стария вожд се плъзна благосклонна усмивка, която му придаде още по-отвратителен вид. Той бе много доволен от голямото желание на синчетата си да предприемат нещо и да се проявят, обаче им отговори следното:

— Нима някакви си две мухи са решили да дават заповеди на орела? Какво ли разбирате от войната, която водим сега? За какво са ми съгледвачи? Много добре познавам мястото, закъдето сме тръгнали. Ако изпратим разузнавачи, така само ще се издадем. Още призори Двата пръста ще имат възможност да се накичат със скалповете на бледоликите. Те ще са от първите, които ще нахлуят в мисията.

— Ние сме толкова многочислени, а бледоликите са малцина. Двата пръста няма да се сдобият с никакви скалпове, ако продължат да чакат. Те ще избързат с конете си напред.

— Оставете тук! — заповяда им той.

— Желязната уста е строг към синовете си. Ние носим ножовете си, имаме колчани, стрели и лъкове. Нима с тях не бива да стреляме по нищо друго освен по ниш-юкнован?

Тази индианска дума означава пеперуди. Заради своя непредсказуем полет на зиг-заг пеперудата може да се улучи изключително трудно. Ето защо индианчетата се упражняват с малките си стрели в стрелба по тези животинки. По-късно обаче, когато възмъжеят, те се срамуват от подобно занимание.

— Стреляйте по ниш-юкнован дотогава, докато се научите да се подчинявате на вожд!

Двамата се спогледаха въпросително, а после бързо му обърнаха гръб и се отдалечиха в гората. По упоритото изражение на лицата им си личеше, че нямаха никакво намерение да му се подчинят, а възнамеряваха да направят нещо, което щеше да им донесе почит и слава.

Сигурно и старият вожд си помисли нещо подобно. Той самодоволно промърмори нещо под нос. Двамата подслушвачи на дървото разбраха само думата „окамека“, което означава „млади лъвови“.

— Те ще направят някоя глупост! — прошепна Сам.

— Ние ще гледаме умно да я използваме. Последвай ме! Но малко по-бавно от мен. И, мастър Барт, развържи ласото си и го пригответи!

— Защо?

— Ей сега ще видиш.

С необяснима лекота Щайнбах бързо тръгна напред от клон на клон, от дърво на дърво в посоката, в която се бяха отдалечили двамата млади индианци. Сам го следваше, колкото му позволяваха силите.

Скоро Щайнбах догони двамата червенокожи. Но той се намираще горе сред клоните и листака, а те бяха долу и бавно вървяха един до друг. Щайнбах легна на клона и промуши глава между долните листа, за да може да се огледа.

Наблизо не се виждаше жив човек. Бързо се спусна на земята. С един безшумен скок се озова на крачка зад двамата. Като протегна ръце той сграбчи момчетата за вратовете изотзад и здраво стисна пръсти. На тях дъхът им секна и скоро изгубиха съзнание без да издадат нито звук.

— Мътните го взели, сър! — разнесе се приглушен глас от горе.
— Предполагах нещо подобно! Никой ли не виждаш?

— В момента не, обаче всеки миг е възможно някой да се появи. Бързо, изтегли единия нагоре!

Той повдигна нагоре един от пленниците и Сам го издърпа до себе си.

— А сега и този. После идвам и аз!

Сам стоеше горе на първия клон облегнат на ствола и здраво придържаше двамата индианци. С един замах Щайнбах се метна при него, върза ги един за друг с ласото му, след това се изкачи един клон по-нагоре и ги изтегли при себе си. Сам го последва. Вече нямаше възможност някой да ги забележи отдолу.

— Гениален номер! Гениален номер! — изкиска се Сам. — Дано са още живи! Би било страшно жалко, ако си причинил някаква болка на тези сладки дечица!

— Не са мъртви. Ще ги използвам, за да приключа цялата история без кръвопролитие.

— Аха! Като заложници или средство за оказване на натиск, нали?

— Да. А сега към конете им!

— Глупости! Та нали разполагаме с нашите. Те ще могат да носят и тези две куклички.

— Не. Ще вземем онези животни със златист косъм. Нека старият вожд си помисли, че синовете му са тръгнали напред като разузнавачи!

— Хмм! Не е лошо! По този начин и златистите коне ще ни паднат в ръцете. И на всичко отгоре те мислех за глупав човек, сър! Повярвах, че си от Херласгрюн! Това е най-голямата щуротия, която съм вършил.

— Гледай днес да я поправиш! Напред!

— Че ще можеш ли да носиш и двамата?

— Естествено! Ти само ме следвай!

Той тръгна напред като балансираше с двамата вързани пленници в ръцете си. Това бе изключително трудно, та дори и опасно, но за този извънредно ловък мъж с исполинска сила всичко изглеждаше само като игра.

Така те се добраха бързо до края на гората, където тя граничеше с пасището на конете. Там Сам трябваше да се спусне на земята от клон на клон и след като се убеди, че наоколо нямаше никой, Щайнбах

му спусна пленниците с помощта на ласото, а накрая слезе и самият той, като веднага подхвърли на Сам:

— А сега преди всичко да им запушим устата!

— С какво?

— С трева. Нямаме нищо друго подръка. Побързай, мастър Барт!

Веднага щом в устата на пленниците бе натъпкана по една топка трева, за да не могат да говорят или пък да се развикат за помощ след като дойдат в съзнание, ловците ги занесоха до мястото, където се намираха двата коня със златист косъм. Те бяха вече оседлани, едно обстоятелство, което бе добре дошло за двамата съгледвачи. Ласата, дълги по около трийсетина лакета, бяха достатъчни, за да вържат момчетата върху конете. С отделни ремъци стегнаха краката им под корема на животните.

Докато ставаше всичко това те дойдоха на себе си. Лицата им се вкамениха от уплаха. Не можеха да направят нищо друго освен да издадат нещо като сподавено мучене и се видяха принудени без съпротива да се примирят с участието си.

— Сега ще поведе конете на известно разстояние нагоре по реката — каза Щайнбах. — Ти ще отидеш при нашите животни, ще ги вкараш във водата, и ще плувате в същата посока нагоре, за да не оставите никакви следи.

Така и направиха. Когато Щайнбах стигна до реката, не му се наложи да чака дълго Дебелия.

— Нали заличи следите между храсталаците?

— Ти наистина ли мислиш, че ще изляза толкова глупав да не го направя? Ще ми се да видя индианеца, който ще се досети, че господата марикопите са имали такова височайшо посещение.

— Добре! Индианците ще забележат дирите от тези два коня и ще ги проследят на известно разстояние. В никакъв случай не бива да се натъкнат на следа от четири коня, иначе сме издадени. И така, сега ще се разделим. Ти ще вземеш един от пленниците и ще се прехвърлиш отвъд реката. Аз ще взема другия, ще плувам с коня си малко нагоре по реката, после ще продължа да яздя в плитката крайбрежна вода, докдето ми се стори достатъчно, а след това и аз ще се прехвърля на другия бряг и ще опиша дъга, за да раздалеча нашите дири възможно повече една от друга.

— Къде ще се срещнем?

— При последния хълм от предпланините, покрай който минахме още рано сутринта. Спомняш ли си, че в полите му видяхме коритото на пресъхнал поток?

— Много добре си спомням, сър.

— Там ще се срещнем. Онзи, който пристигне пръв, ще чака другия.

— Сигурно аз ще съм пръв, тъй като ти ще заобикаляш.

— Ще видим. Ти още не искаш да повярваш, че моят вран жребец все пак струва нещо.

— Хмм! Много ще се учудя, ако пристигна по-късно от теб. Но разреши ми да кажа нещо преди това, сър! Също като теб мисля, че индианците ще забележат отсъствието на тези двама новаци и ще ги търсят. Ще видят, че техните коне липсват и ще проследят дирите им. Тук на това място двете животни ще нагазят във водата, а на отвъдния бряг ще се изкачат само единият златист жребец и моят кафяв кон. Ами ако го забележат? Ако разберат, че единият от конете е подменен?

— Нищо няма да разберат, защото и златистите жребци също са подковани, което впрочем много ме учудва. Ето защо предполагам, че са крадени. Не съм чувал при марикопите да има ковачи. Твоят кон няма да остави такива следи, които да се различават от следите на индианския кон. Впрочем можеш да се осланяш на това, че индианците няма да проявят никакво подозрение. Те ще хвърлят само един бегъл поглед на дирята и ще видят, че Двата пръста са напуснали бивака на собствените си жребци, че са прекосили реката, като най-вероятно са имали намерението да избързат напред към Сребърното езеро, за да спечелят лаври, играейки ролята на разузнавачи. Всъщност това е непокорство, което обаче се проявява често от млади хора, изгарящи от силното желание да си спечелят име достойно за един воин. Това като нищо може да доведе до някаква неприятност и ето защо Желязната уста сигурно ще се ядоса на своите Два пръста. Но тайно в себе си той все пак ще се зарадва на тяхната смелост и на предприемчивия им дух. Но на него в никакъв случай няма да му хрумне мисълта, че са били пленени наскоро лагера им, че са отвлечени и после най-спокойно са били отведени при Сребърното езеро.

— Хмм, да! Наистина звучи убедително! Старият им каза, че ще са първите, които ще влязат в мисията. Ние ще му помогнем да изпълни обещанието си и то много по-бързо, отколкото самият той е

смятал за възможно. Дано после се сети да ни благодари! Сър, това ще е такъв трик, който едва ли тъй лесно може да бъде повторен от някой друг. Дълго време хората ще си говорят за Княза на бледоликите и Дебелия Сам и ще се смеят на страхотния номер, който изиграхме днес на марикопите. Е, я ми докарай един от двамата господинчовци! Не бива сам да си го вземам, защото така ще открият на брега следи от три коня.

Щайнбах изпълни желанието му. Той накара двата индиански коня да нагазят във водата, доведе единия от тях до дебелия ловец и без да изпуска поводите на другия, се метна на собствения си жребец. Ето как в този момент и четирите животни се намираха в реката, докато тук от брега във водата навлизаха само следите на два коня.

— Тъй, мастър! — обади се Сам. — Сега всичко е наред и ездата може да започне. Ще се срещнем на уговореното място. Остани със здраве!

Той рязко обърна своя жребец и подкара двата коня към отвъдния бряг, до който се добра безпрепятствено, за да препусне после в галоп в указаната му вече посока.

Щайнбах пък се насочи със своите два коня към по-дълбоките води и плувайки, те изминаха доста голямо разстояние нагоре по реката преди отново да се приближат до брега, и то естествено до срещуположния бряг. Там водата беше по-плитка и той продължи да язди покрай брега, докато най-сетне се отдалечи на около половин час път от мястото, където се раздели със Сам.

Чак дотук, тъй се надяваше той, марикопите нямаше да стигнат и затова накара животните да излязат на брега. Там реката правеше остър завой, тъй че не беше възможно да хвърли поглед нагоре по течението ѝ.

Той имаше намерение да продължи навътре в сушата в посока на Силвър Сити, за да се опита въпреки заобиколния път, по който бе поел, да пристигне на мястото на срещата преди дебелия Сам. Обаче конят му отказа да тръгне. Той обърна глава срещу течението, по много подозрителен начин започна да размахва уши и тихо изпръхтя в знак на това, че във въпросната посока нещо не бе наред. Ловецът познаваше коня си твърде добре, за да не обърне внимание на това предупреждение. Ето защо заведе двете животни до едно дърво, където наблизко растящият храсталак напълно ги скриваше, завърза юздите им

за ствола и слезе от седлото. След като се убеди, че ремъците на младия индианец са здраво стегнати, той легна на земята и запълзя по брега нагоре срещу течението на реката. Знаеше, че без основателна причина великолепният му жребец никога не би дал този предупредителен знак и искаше на всяка цена да види каква бе тази причина.

Не беше изминал повече от десетина метра, толкова, колкото да може да хвърли поглед зад споменатия остър завой на реката, когато вече съзря онова, което търсеше. Плувайки, по реката се спускаше един кон с ездач на гърба. Изглежда конят беше превъзходно животно. Той плуваше изключително бързо и въпреки това толкова спокойно и леко, че изобщо не личеше да се напруга. Чертите на лицето на ездача все още не се различаваха. Той носеше сомбреро с много широка периферия. Дрехите му бяха от бизонска кожа и имаха онази кройка, която обикновено се среща сред мексиканските пастири. Човекът беше събул ботушите си с високи кончови и чифт грамадни шпори, за да не се намокрят, и завързани един за друг ги беше преметнал през врата си. С десницата си направляваше коня, а в лявата си ръка носеше пушка, чийто приклад бе обкован със сребърни гвоздеи, които блестяха на слънчевата светлина.

С бързината, с която плуваше конят му, той скоро се приближи и чертите му изпъкнаха по-ясно. Не можеше да е кой знае колко над двайсет и три, двайсет и четири години. Лицето му бе изключително красиво. Малките мустачки, които носеше, му придаваха особена прелест. Той беше насочил тъмните си пронизващи очи към левия бряг на реката и явно нещо търсеше. Но Щайнбах се намираше на десния бряг.

Немецът не беше в състояние да си обясни присъствието на младежа на това място. Остави го да се приближи толкова, че да може да му подвигне без да се налага да повиши кой знае колко глас. В подходящия момент той се изправи на крака и го заговори:

— Хей, сеньор! Няма ли да се приближите насам?

Непознатият се стресна, но изглежда имаше необичайно за възрастта си присъствие на духа, защото едновременно с погледа си той насочи към Щайнбах и дулото на своята пушка.

— Не вършете глупости, сеньор! — каза му немецът. — Не съм ваш враг, а впрочем и куршумът ви няма да ме улучи. Само ще ви

издаде на онези, които не ви мислят доброто като мен.

— Карамба, някакъв бял! — отвърна другият. — Това е нещо друго. Ще дойда при вас, сеньор.

Той отпусна ръката, с която държеше пушката и насочи коня си към Щайнбах.

— Кой сте вие? — попита го щом стигна до брега, като обаче от предпазливост спря коня си докато все още беше във водата. При това той изпитателно се огледа наоколо, за да види дали няма да открие нещо подозрително.

— Аз съм почтен прериен ловец. Недоверието ви е излишно.

— Хмм! Лицето ви наистина ми харесва, но понякога дяволът не се доверява дори на собствената си баба. А както се разправя, имал пълно основание за това. Сам ли сте?

— В момента — да.

— Точно това ме учудва.

— Защо?

— Защото един такъв опитен ловец, за какъвто се представяте, никога няма да тръгне сам през толкова опасен район.

— А-а, тъй значи! А вие сам ли сте?

— Да.

— Е, това би могло и мен да ме учуди, но аз ще се доверя на вашето младо честно лице. А мога ли да узная името ви?

— Защо не? Казвам се Карлос Куартано.

— Карлос... Карлос... хмм! Съвсем наскоро чух да споменават това име. Наистина, би било много чудно, ако предположението ми се окаже вярно, обаче тук, а и изобщо в този свят всичко е възможно. Дали пък на вас ви е познато едно друго име, името на една девойка? Имам предвид Магда.

Младият човек бързо се изправи на стремената и изненадано отвърна:

— Valgame Dios^[3]! Магда! Да не би да сте я виждали, сеньор?

— Да.

— Небеса! Наистина ли?

— Не само я видях, ами дори разговарях с нея.

— Невъзможно!

— Защо?

— Защото е в ръцете на тези проклети индианци и те я пазят добре.

— Ами! Въпреки всичко аз се промъкнах до нея.

— Кога?

— Преди малко повече от час.

— Значи посред бял ден?

— Да.

Карлос Куартано сбърчи вежди, с мрачен поглед фиксира Щайнбах и каза:

— Сеньор, вярно че съм още млад, обаче нямам навика да се оставям да ме водят за носа!

— Аз и нямам такова намерение. Казвам ви само чистата истина.

— Тогава нека дяволът ви разбере, аз не мога. Имате лице на почтен човек. Обаче онова, което ми казвате, звучи толкова невероятно, че се съмнявам в истинността на думите ви. Не съм дете, вече научих и препатих много неща, рискувал съм какво ли не, но направо е безумно дръзко да се промъкнеш посред бял ден сред цяла индианска орда, само за да видиш една пленничка и да поговориш с нея.

— Но въпреки всичко е вярно. Ако си направите труда да излезете от водата, ще ви разкажа как стана всичко.

— Благодаря, сеньор! Сигурно че ще е по-добре, ако изобщо не го чуя. Онзи, който има толкова малко време като мен, не бива да си пропилява скъпоценните минути в слушане на някакви си измислици.

— Както желаете. Предполагам, че бързате толкова много, защото търсите марикопите, нали?

— Наистина е така.

— Е, тогава продължавайте да плувате надолу в името на Бога и след четвърт час ще ги намерите, но и те вас! Адиос, сеньор!

Той му обърна гръб и се престори, че иска да си тръгне. Но това не влизаше в намеренията на младежа. До този момент той се беше борил с недоверието си, обаче вече го преодоля, което бе потвърдено от молбата му:

— Чакайте, сеньор! Сигурно ще е по-добре да ви изслушам. Но преди това ми кажете името си, тъй като вече знаете моето.

Щайнбах забави крачка и отговори:

— С удоволствие. Казвам се Щайнбах.

— Какво? Щайнбах ли? Та това е немско име!

— Разбира се. Аз съм немец.

— Немец! Ура! Чудесно!

Той смуши коня си така, че животното с един огромен скок излезе от водата и се озова на брега, като замалко не събори Щайнбах.

— По-внимателно, по-внимателно! — засмя се той. — Сеньор, да не би да искате да ме прегазите?

— Я оставете тази испанска дума „сеньор“! Аз също съм немец!

— Вие ли? Но нали се казвате Куартано?

— Е, ами какво означава тази дума на немски?

— Дърводелец. (Цимерман).

— Правилно. И всъщност така се казвам — Цимерман, Карл Цимерман, или по-точно Карл фон Цимерман. Значи както сам чувате, драги ми господин Щайнбах, аз имам дори благороднически произход.

Той каза всичко това през смях. Беше слязъл от коня. Поздрави Щайнбах, като му подаде и двете си ръце, а цялото му лице сияеше от радост. Ловецът сърдечно ги стисна и отговори:

— Това е наистина изключително приятна изненада. Когато ви видях да се спускате по реката, ви сметнах за някой заблудил се вакеро, но не можех и да предположа, че сте мой сънародник.

Естествено те вече използваха родния си език. Цимерман се огледа наоколо, сякаш търсеше нещо, а после каза: Сега вие сте вече наясно с моята личност, обаче за мен си оставате загадка. Моля ви, признайте си, че преди малко не ми казахте истината! Искяхте само да ме поднесете, нали?

— И през ум не ми е минавало.

— Тогава значи действително сте видял Магда и дори сте разговарял с нея, така ли?

— Разбира се!

— Не мога да го повярвам. Нищо не проумявам. Та вие нямате дори кон.

— О, имам. Елате с мен! Оставил съм го съвсем наблизко.

— Добре! Но първо ми разрешете да си обуя ботушите! За съжаление ви се представих като някой францискански монах.

Но и докато обуваше ботушите си, той не се сдържа и продължи да дава израз на съмненията си:

— Вие знаете името на момичето. Значи в думите ви все трябва да има някаква истина. Ако не беше така, щях със сигурност да си помисля, че искате да ме излъжете. Но нима индианците охраняват Магда толкова зле, та ви е било тъй лесно да се доберете до нея?

— Хмм! Е, не ми беше лесно. Ще ви разкажа всичко, но най-напред елате да отидем при моя кон!

Цимерман нарами пушката си, хвана юздите на коня си и тръгна след Щайнбах. Щом двамата стигнаха до дървото зад храсталаците, Цимерман се спря удивен до немай къде и възкликна:

— По дяволите! Не ме ли лъжат очите? Погледът му беше паднал върху пленника.

— Е, какво? — усмихнато попита Щайнбах.

— Левия пръст!

— Така е.

— И то пленен!

— Както виждате! Познавате ли го?

— Повече от добре. Самият вие ли го пленихте?

— Естествено. Навярно не допускате, че Двата пръста по собствена инициатива са се предали в ръцете ни.

— Добре ли чух? И неговият брат ли е пленен?

— И той.

— Но вие използвахте множествено число. Не сте ли сам по тези места?

— Имам един спътник, който избърза напред заедно с другия пленник. Той е храбър уестман и се казва Сам Барт. Също е немец.

— Мътните го взели! Да не би да е Дебелия Сам, за когото се говори толкова често?

— Съвсем същият е.

— Е, щом той е с вас, тогава ви вярвам, че сте дръзнали да се промъкнете сред индианците посред бял ден. Дебелия е изпечен хитрец и от него може да се очаква подобно нещо. Но какво ще правите с двамата пленника?

— Ще ги отведем при Сребърното езеро.

— Веднага? Направо?

— Да. Каня ви и вас да ни придружите.

— За съжаление е невъзможно. Наистина, страшно се радвам, че срещнах един сънародник, а и с голямо удоволствие бих се възползвал

от удобния случай да се запозная с прославения дебелак, ала моят дълг не ми позволява. Не бива да се откъсвам от дирите на марикопите. Заклех се да освободя Магда.

— Само това ли?

— Само това! Не е ли достатъчно? Че попитайте Дебелия! Уестман като него знае много добре, какво означава да измъкнеш пленник сред стотина индианци.

— Е, и без да го питам мога да си представя, че подобно нещо никак не е лесно. Като нищо можете да заплатите намерението си с вашия живот.

— Това не е в състояние да ме изплаши. Моля ви, господин Щайнбах, разкажете ми как се добрахте до пленничката, как успяхте да разговаряте с момичето и изобщо къде да търся индианците! После ще се сбогуваме.

— Няма да се сбогувате с мен, а ще тръгнем заедно към Сребърното езеро.

— Невъзможно!

— Не само че е възможно, ами на вас дори не ви остава никакъв друг избор. Марикопите сигурно са забелязали вече отсъствието на синовете на вожда и ще започнат да ги търсят. Ако продължите да се спускате надолу по реката, ще отидете на сигурна гибел. Искате да освободите Магда. Аз имам съвсем същото намерение. Убеден съм, че още тази вечер тя ще е свободна. Тя ще бъде отведена от индианците при Сребърното езеро, а ние ще я чакаме там.

Цимерман му хвърли съвсем смаян поглед. После поклати глава и каза:

— Не ви разбирам. Ще ми обясните ли?

— Сега нямаме време за обяснения. Мятайте се на седлото и елате с мен!

— Хмм! Сигурен ли сте, че тези типове искат да отидат при Сребърното езеро?

— Съвсем сигурен. Ако последвате съвета ми ще постигнете целта си по-бързо и по-безопасно, отколкото ако продължите да преследвате червенокожите по петите. За да ви успокоя, ще ви назова три имена, които може би ще ви послужат като гаранция, че можете да ми се доверите. Магда е под закрилата на тези трима мъже. Имам

предвид Дебелия Сам, вожда на апачите Силната ръка, а накрая и Княза на бледоликите.

— Нима е възможно!? И тези двамата ли са тук?

— Ще ги видите при Сребърното езеро. Точно сега се промъкват около индианците в ролята на съгледвачи.

— Щом е така, то наистина мога да тръгна с вас. Тези трима прославени мъже ще свършат и онова, което аз никога не бих постигнал, така че ще се обърна към тях. А вие, драги ми сънароднико, сте за завиждане, че имате щастието да познавате тези ненадминати герои на Далечния запад. Ами как така се срещнахте с тях?

— Съвсем случайно. Навярно знаете известната немска поговорка, че най-глупавите селяни вадят най-големите картофи. Е, така и аз имах по-голям късмет, отколкото всъщност заслужавам. Но за това можем да си поговорим и по-късно. А сега да изчезваме оттук, защото земята започва да ми пари под краката.

Плененият млад индианец се преструваше, като че ли изобщо не забелязваше Цимерман. Дори и когато двамата бели се метнаха на конете и заедно с него се понесоха в галоп по равнината, лицето му остана безизразно. Той беше забил поглед във врата на коня си и приличаше на някоя безжизнена статуя, завързана върху гърба на животното.

— Вие го познавате — обърна се Щайнбах към Цимерман. — А дали и младият индианец ви познава?

— Да. Често ме е виждал.

— Къде?

— В Долината на смъртта, където понякога се отбиваше при Рулен заедно с баща си и брат си.

— Този Рулен да не е собственикът на живачната мина?

— Да. И самият аз съм ходил няколко пъти при него. Да сте чули нещо за този тип?

— Нищо повече от онова, което ми каза Магда преди малко.

— Ах, моля ви, сега имаме време, и няма защо да се боим от червенокожите. Бъдете тъй добър да ми разкажете, как се срещнахте с Магда!

Щайнбах сподели с него преживяното, но така, че представи Сам като човека, на когото се падаше цялата заслуга за всичко направено. След като свърши, Цимерман си пое дълбоко дъх и каза:

— Слава Богу! Избавяте ме от най-голямата ми тревога, защото се страхувах, че девойката е била жестоко изтезавана.

— Не забелязах по нея никакви външни белези от насилие. Но драги ми приятелю, нека бъдем откровени един към друг! Да не би Магда да е ваша годеница?

— За съжаление не е.

— А любима?

— Също не... или все пак да!

Той се изчерви и известно време гледа мълчаливо пред себе си. После продължи:

— Във ваше лице срещнах сънародник, приятел и човек, готов да ми помогне и затова не бива повече да ви държа в неизвестност, щом мога да ви обясня как стоят нещата. Знаете името ми. За някои страни от моя живот съм задължен да пазя мълчание. Определени причини ме доведоха в тази страна и в околностите на Палмето. Чух да се говори за спечелилата си зловеща слава Долина на смъртта, наричана от американците Дет Вали, и реших да я посетя. Пристигнах там и няколко дни останах като гост на Рулен, на когото индианците са дали името Сребърния мъж. В неговия дом видях Магда. Тя ми направи неописуемо впечатление. Рулен забеляза това и ме изгони. Нямаше как, трябваше да си тръгна, обаче се върнах пак, за да я видя тайно. Успях да разменя няколко думи с нея, но не сме говорили за любов. Когато я посетих за последен път, Рулен беше отпътувал нанякъде като беше взел и нея. Изплаших се и разпитах какво е станало. Узнах, че придружавани от отряд марикопи те са се отправили на изток. Причината можеше да крие само опасности за нея. Ето защо не се поколебах нито миг и тръгнах по петите им. Следвах дирите на индианците през Колорадо та чак дотук. Обаче нищо повече не успях да постигна.

— Значи нямате никаква представа за истинската цел на това пътуване на Сребърния мъж?

— Не.

— Хмм! Иска да отмъкне съкровищата на Сребърното езеро.

— С други думи да ограби Гълъбицата на вековната гора?

— Да. При това Магда ще бъде принесена в жертва върху една от гробниците на индианските вождове.

— Боже милостиви! Иска да я убие?

— Така изглежда. Тя го е отблъснала като кандидат за ръката ѝ и сега той иска да си отмъсти.

— Може би само я заплашва. Навярно цели единствено да я сплаши.

— Възможно е. Във всеки случай с този човек ще трябва да си поговорим много сериозно.

— Още от първия миг ми направи зловещо впечатление. Никой не знае нито произхода му нито миналото му. И настоящата му дейност е забулена в дълбока тайна. Живее в една ужасна местност. Добива големи количества живак без някой да може да каже как. Наистина, виждаш мината, но никога макар и един единствен работник. Суеверните жители от околностите разправят, че бил сключил договор с дявола, и че злите духове вадят отровния метал от земята за него. Помъчих се да хвърля някаква светлина в този мрак, обаче не успях.

— Той си има работници. Както ми каза Магда, нейните родители се намират в рудника.

— И на мен ми каза същото, но навярно се заблуждава. Та нали след като свърши смяната им, работниците трябва да излязат на повърхността, да се появят на бял свят!

— Хмм! Може би ще извадим на бял свят и други неща освен работниците. Знаете ли някои подробности от живота на Магда?

— Не. Казва се Магдалена Хаузер, тоест името ѝ е немско. Но ние имаме възможност да разговаряме твърде кратко, за да мога да получа някаква по-пълна представа за нея. Значи ви е споменала името ми?

— Да. Във всеки случай в първия момент ме взе за вас.

Лицето на Цимерман просия от щастие. Той каза:

— Значи тя все пак се е надявала, че ще я последвам, за да я спася. Ще види, че не се е лъгала. Ще рискувам живота си и с удоволствие ще го дам, само и само да я избавя от ръцете на този Рулен.

— Вече сте го рискували, като сте тръгнал по следите на марикопите. Но надявам се да не ви се наложи и да го жертвате. Сега имате съюзници, а на повече хора ще се удаде по-лесно да свършат онова, което едва ли ще е само по вашите сили. Но хайде да пришпорим конете, за да препуснат по-бързо. Мен ме очакват и не ми

се иска да поставям търпението на Дебелия прекалено дълго на изпитание.

Конят на Цимерман беше прекрасно животно, а и жребецът на индианеца не му отстъпваше, тъй че тримата ездачи полетяха по прерията по-бързо и от вятъра. Силвър Сити остана от лявата им страна. После в далечината изплуваха планините, които се приближаваха към тях с всяка изминала минута. Скоро те стигнаха до първото възвишение а също и до пресъхналото корито на споменатия поток. Там ги чакаше Сам със своя пленник.

— Е-хей! — подвикна той още отдалеч. — Мастър Щайнбах, кой пристигна тук пръв, аз или вие?

— Е, вие, както изглежда.

— Да. Значи вашият кон е... по дяволите, та вие водите някого със себе си!

— Това е причината, поради която закъснях. Мастър Барт, сигурно ще се зарадвате да поздравите един сънародник.

— Сънародник ли? Немец?

— Да. Този господин се казва Цимерман. Можете да си говорите с него на немски.

— Чудесно! Великолепно! Ама значи наистина е така! Тук в тази Америка човек просто на всяка крачка вече се спъва в някой немец. Дори и в този затънтен край те жухат наоколо като конски мухи! И така, помози Бог, сънароднико! Мога ли да узная в кой край са ви поникнали първите зъби?

— В Бавария — отвърна Цимерман, разтърсвайки ръцете на Дебелия.

— Мътните го взели! Та ние сме съседи! Аз съм саксонец. Може би познавате Херласгрюн?

— Само по име.

— Е, аз съм оттам. Ако тръгнете с нас, горе при Сребърното езеро ще видите и други сънародници, също и моята Аугусте. Но всъщност къде и как се срещнахте двамата?

Накратко му обясниха, как се беше случило всичко. После тримата бели продължиха ездата си заедно със своите двама пленници.

Колкото по-нависоко се изкачваха, толкова повече апачи догонваха, които бавно следваха същия път. Всички те бяха добре въоръжени, но вървяха пеша. Бяха забелязали сигнала, даден им от

Уилкинс. В случая ставаше въпрос да защитят мисията от нападение, а за тази цел не им бяха необходими коне. Когато ездачите минаваха покрай тях, индианците безмълвно отстъпваха встрани, за да ги пропуснат да минат. Само щом някой от тях видеше двамата пленници най-много полувисоко и учудено да възкликнеше „уф!“.

Горе край езерото не се виждаше жив човек. Когато се озоваха в двора на мисията, те видяха към стотина апачи, които спокойно и безмълвно седяха на земята, готови да защитават Гълъбицата срещу нейните врагове.

Навън обаче индианците не се мяркаха. Не беше изключено марикопите да са изпратили разузнавачи, а те трябваше да заварят всичко мирно и тихо, за да останат с впечатлението, че никой нищо не подозира за намеренията им.

Е, разбира се, когато Уилкинс, Джим и Тим се приближиха и забелязаха пленниците, се вдигна голяма врява. Щайнбах тайно беше помолил Сам на първо време да не казва, че той е Княза на бледоликите, и ето как лъвският пай от славата се падна на Дебелия.

После се събраха на съвещание. Щайнбах даде съвета първо да изчакат завръщането на Силната ръка. Уилкинс се съгласи. Той изобщо бе на мнение, че би било най-добре да позволят на неприятелите най-спокойно да се приближат, за да могат след това толкова по-сигурно да ги унищожат.

— Да ги унищожим ли? — обади се Щайнбах. — Разбира се, че нямам такива намерения. Индианците са също хора и никога не бива да се пролива човешка кръв без крайна необходимост.

— Ами! — отвърна Сам. — Туй дете го казваш наистина звучи много хуманно и цивилизовано, ала въпреки това не струва кой знае колко. Марикопите идват, за да грабят и плячкосват. Те ще вземат всеки скалп, до който изобщо могат да се докопат. Ще трябва да си спасяваме кожата и всяко снизхождение, проявено не намясто и не навреме, може само да ни навреди. Особено съм взел на мушка този бял на име Рулен. Той е голям негодник, който насъсква червенокожите срещу нас. Един куршум от мен му е съвсем сигурен.

— Ако искаш да направиш една голяма услуга и на мен и на всички нас, по-добре се откажи от това!

— Защо?

— Убиеш ли го, в такъв случай той няма да може да ми даде никакви сведения. Имам предчувствие, че той държи в ръцете си ключа за една загадка, която интересува всички нас. Този човек трябва да остане жив, за да получим от него нужните отговори на нашите въпроси.

— Така ли мислиш? Е, няма да ти противореча и се надявам да не се лъжеш. Но все пак нека онзи подлец внимава да не се приближава твърде много пред дулото на пушката ми, иначе би могло да й скимне да гръмне и без да ме пита.

Приготовленията започнаха най-напред с осигуряване на достатъчно силна светлина. На плоския покрив на сградата на мисията трябваше да поставят лесно запалими материали, които щяха да лумнат веднага с приближаването на врага. Разполагаха с предостатъчно количество петрол, катран и смола, за да направят такъв огън, с чиято помощ да осветят цялата долина на езерото.

Двамата пленени индианци бяха затворени в отделно помещение.

Цимерман бързо се запозна с обитателите на мисията. Хората седяха на двора разделени на групички, разказваха си преживяванията от предишни години и изказваха какви ли не предположения за това, как щеше да премине предстоящото приключение.

Когато се стъмни, вече се бяха събрали около сто и петдесет индианци, които добре въоръжени, търпеливо изчакаха нападението. Вождът все още не се беше върнал. Уилкинс започна да се тревожи за него. Опасяваше се, че може би му се е случило някакво нещастие. Но Щайнбах го успокои с думите:

— Не се безпокойте, сър! Доколкото познавам Силната ръка, той ще се появи едновременно с неприятеля, за да ни извести пристигането му. Аз не се страхувам ни най-малко за него.

Наближаваше полунощ. Навън се беше възцарил непрогледен мрак. Мисията се бе притаила безмълвна и тъмна. Никой от прозорците, които бяха обърнати навън, не беше осветен. Ето че по едно време на портата тихо се почука. Старата индианка отвори малкото прозорче и попита кой е. Беше вождът на апачите.

Тя го пусна да влезе и той мина покрай нея без да обели нито дума. Беше без кон, защото го бе оставил някъде на сигурно място, за да може по-лесно да се промъква и да наблюдава неприятеля. В двора гореше един огън, чиято светлина обаче не можеше да проникне навън.

Пламъците му осветяваха силуетите на апачите. Той им подвижна няколко кратки думи. Те веднага изчезнаха, за да се разпределят както по платформата на сградата, тъй и из онези стаи, чиито прозорци гледаха навън. А когато влезе в помещението, където се бяха събрали белите, вождът каза само:

— Песовете марикопи са вече тук.

— Най-сетне! — обади се Сам. Сега цялото представление може да започва. Това безкрайно чакане е най-неприятното нещо, което е възможно да съществува. Веднага ли ще ни нападнат?

— Те са съвсем близо по петите ми и сигурно в момента се приближават до къщата, с намерение да я обградят. Моите бели братя погрижиха ли се за огън, който можем да запалим незабавно?

Естествено той получи утвърдителен отговор и всеки се запъти към своя пост. Дебелия Сам не позволи да му отнемат удоволствието да се настани близо зад входната порта. Отвън не се разнасяше ни най-малкият шум. Сам застана до малкото прозорче и надникна навън, но не успя да забележи абсолютно нищо. И въпреки всичко той знаеше, че нападателите са отдалечени само на броени крачки от вратата. Невъзможно беше да ги види, по-скоро инстинктът му подсказваше тяхното присъствие.

Ето защо той учудено наостри слух, когато се разнесе шум от копитата на кон, който бавно се приближи и спря отвън пред портата. Някой почука. Ловецът изчака известно време, за да накара човека да си помисли, че всички в мисията вече спят и едва след като чуването се повтори неколkokратно, той дръпна капака на малкия отвор и високо попита:

— Кой е?

— Вестоносец — отговориха му. Ако се съдеше по говора му, човекът беше индианец.

— При кого идваш? — попита Сам.

— При Гълъбицата на столетната гора.

— Кой те изпраща?

— Силната ръка.

— Ами ти кой си?

— Аз съм Летящата стрела.

— Странно! Че къде се намира сега великият вожд, който те изпраща?

— Той е на лов за бизони по бреговете на Хила.

В същия момент Сам долови тихия шум от дебнещи стъпки. Мнозина от нападателите се приближаваха към портата. Планът им беше, след като отворят на мнимия пратеник заедно с него да нахлуят в мисията.

Сам говореше достатъчно силно, за да могат да го чуят хората горе на покрива на сградата. Сега той отговори:

— На лов ли е? Хмм! Навярно моят червенокож брат се лъже!

— Летящата стрела не се лъже!

— И все пак изглежда е така. Прочутият вожд Силната ръка се намира тук в тази къща, а и Летящата стрела също е тук.

— Уф! — уплашено възкликна човекът пред портата.

— Да — изсмя се Сам. — Онзи, който иска да надхитри някой друг, естествено трябва да е по-умен от него. А вие, простите марикопи, сте най-глупавите хора, каквито може да има. Днес бях сред вас във вашия бивак, измъкнах под носа ви синовете на Желязната уста и ги доведох тук като пленници. Вече знаете как стоят нещата. Но заради твоите лъжи ей сега ще ти дам благословията си.

Сам беше проврял през отвора цевта на пушката си и в този момент неговият изстрел изтрещя. На краткотрайния блясък от дулото се видя как индианецът се олюля на коня, а същевременно за кратко бяха осветени и неколцина от неговите другари, промъкнали се съвсем наблизо, за да нахлуят заедно с него в мисията.

В отговор на изстрела се разнесоха яростни крясъци. После за няколко секунди настъпи дълбока тишина. Точно тогава горе на платформата лумнаха огромни пламъци от запаления петрол и цялата околност се освети почти като посред бял ден. Обсадените видяха, че марикопите бяха обградили сградата от всички страни. В същия момент отгоре проехтя дълбок мощен глас:

— Тук е застанал вождът на апачите, Силната ръка, за да посрещне своя враг, Желязната уста. Огън!

Както от горе тъй и от всички прозорци затрещяха изстрели. Всеки куршум попадеше в целта, тъй като пламъците добре осветяваха нападателите, а това правеше възможно точното прицелване. Марикопите нададоха яростен вой, който звучеше по-грозно и по-ужасяващо и от рева на стотина диви животни. Същевременно те се разбягаха в различни посоки, за да излязат от обсега на куршумите.

Онези, които бяха само ранени, също се отдалечиха къде куцайки, къде пълзейки. Апачите имаха намерение да ги доубият с куршумите си, обаче Щайнбах не им позволи.

Когато неколцина от марикопите съвсем предпазливо отново се приближиха, за да проверят дали ще им разрешат да приберат трупове на убитите, Щайнбах изрази мнението, че не би трябвало да им пречат. Обаче Силната ръка решително отсече:

— Скалповете на мъртъвците принадлежат на моите хора. Не бива да ни се отнемат. Моят бял брат не събира скалповете на неприятелите си. Ако се опита да забрани на апачите да вземат този знак на победата, те никога вече не биха ми се подчинили. Хау!

Последната му дума „хау“ означаваше, че нищо не бе в състояние да промени неговото решение. Промъкващите се към мисията марикопи бяха прогонени с няколко изстрела. И така, трупове останаха да лежат близо до сградата.

Неприятелят бе посрещнат така, че не се осмели повече да предприеме някакво нападение. Беше се оттеглил на безопасно разстояние. Огънят на покрива бе поддържан до сутринта. После го оставиха да угасне. Когато се развидели съвсем, можаха да преброят убитите. Бяха над четирийсет.

Марикопите се бяха разположили на лагер недалеч от брега на езерото в сянката на дърветата. Държаха се кротко и тихо. Следователно можеше да се предположи, че са взели някакво решение.

Щайнбах седеше на плоския покрив и държеше в ръка своя далекоглед, за да наблюдава неприятеля. Уилкинс беше при него. И той поиска да погледне през бинокъла. След като известно време внимателно се взира, той изведнъж възкликна, но не стана ясно дали от радост или от уплаха.

— Какво има? — попита Щайнбах.

— Погледнете! Насам идва един индианец.

Те видяха един марикопа, който бавно се приближаваше към къщата. В ръката си носеше парче щавена до бяло кожа и в този момент го размаха в знак на това, че идва с миролюбиви намерения.

— Парламентър — подхвърли Уилкинс. — Веднага ще разбере какво иска.

— Моля ви, оставете това на мен!

Уилкинс го погледна малко неприятно изненадан. Та нали посрещането на един парламентърор бе работа на хазаина, на господаря в мисията. В този момент се приближи вождът на апачите. Той беше лежал на покрива върху одеялото си и също беше забелязал приближаващия се марикопа. Той посочи към него и каза:

— Пратеник на Желязната уста.

— Аз ще го посрещна — обади се Уилкинс.

Но апачът поклати глава, кимна към Щайнбах и нареди:

— Нека моят бял брат слезе при пратеника!

Щайнбах се отдалечи. Уилкинс тръсна учудено глава и навъсено възрази:

— Всъщност моя работа е да посрещна един парламентърор.

— Да, обаче ти не знаеш, какво ще иска, и ако настоява за бърз отговор, ще трябва незабавно да вземеш решение, а в такъв случай много лесно можеш да сбъркаш.

— Аха! Да не би моят червенокож брат да иска да каже, че Щайнбах ще вземе правилното решение по-лесно от мен?

— Моят брат не бива да се обижда. Скоро ще опознае Щайнбах значително по-добре.

Щом стигна долу Щайнбах нареди да му отворят портата и излезе навън, тъй като марикопът с различни знаци даде да се разбере, че не желае да се приближава повече. И така, белият ловец отиде при него и го попита какво иска.

— Изпраца ме Желязната уста, за да разговарям със Силната ръка.

— Сега вождът на апачите няма никакво време, тъй че ще говориш с мен.

Индианецът измери Щайнбах с продължителен поглед, в който не си личеше никакво страхопочитание, а после каза:

— Ти не си вожд. Аз разговарям само с воини, които са също и вождове.

— Не лъжи! Нито едно перо не украсява главата ти. Ти си обикновен воин и трябва да се чувстваш горд, ако говоря с теб.

— Изпрати ми Силната ръка! С теб нямам никаква работа.

— Тогава се омитай оттук! Но те уверявам, че няма да приемем друг пратеник на Желязната уста.

Той рязко му обърна гръб и си тръгна. Решителното му поведение оказа желаното въздействие върху марикопа.

— Уф! — възкликна той. — Нека моят брат почака! Червенокожите мъже желаят да приберат своите мъртъвци. Белите воители сигурно ще им разрешат.

— Не, не ви разрешаваме! Скалповете на марикопите принадлежат на апачите, които ги победиха.

— Много апачи ли има в мисията?

— Толкова много, че половината от тях ще са достатъчни, за да натикат марикопите в езерото.

— Моят бял брат сигурно преувеличава. Че защо ли толкова апачи може да са се събрали тук?

— За да ви посрещнат.

— Никой апач не знаеше, че ще дойдем.

— Всички знаеха. Вождът се е промъкнал до бивака ви край Хила, бил е в самия него, чул е разговора между Желязната уста и Рулен, а после е пленил неговите двама сина.

— Те се метнаха на конете си и така напуснаха лагера ни.

— Аз ги залових и ги вързах върху конете им. Марикопите не са никакви воители. По време на боен поход те дори не поставят пазачи при конете си.

— А дали моят бял брат ще убие синовете на нашия вожд?

— Да.

Индианецът се изплаши и каза:

— Защо ще го направиш? Никой храбър мъж не убива човек, когото не е победил в бой.

— Аз победих двамата и животът им ми принадлежи. Мога да правя с тях каквото си поискам.

— Вие избихте мнозина от нашите воители. Трябва да си отмъстим за мъртъвците.

— Отмъстете си, ако можете.

— Но вие не ги победихте, а подло ги убихте. Ние дойдохме при вас с мир, а вие веднага ни посрещнахте с куршуми.

— Моят червенокож брат явно мисли, че нямам капчица ум. Нека си върви и първо самият той да поумнее. Вие дойдохте тук като разбойници и крадци и ви посрещнахме както подобава. Ако имаш да ми казваш още нещо, бъди кратък!

— Вождът на марикопите настоява да разговаря с вожда на апачите.

— И къде ще се състои този разговор?

— Не в къщата, а тук, където стоим ние.

— Добре. Така да бъде. Нека доведе Рулен и още някой друг воин.

— И вождът на апачите ли ще вземе със себе си други хора?

— Да, също двама.

— Но нали има правило на никой от тези пратеници да не се случва нищо лошо!

— Известно ни е. Можете да си вземете оръжията, но никой не бива да ги използва. Съобщи на своите, каквото ти казах! Нямам повече време!

Щайнбах му обърна гръб и закрачи към къщата, където го очакваха с голямо любопитство. Той разказа какви цели и какъв резултат е имал неговият разговор. Уилкинс го попита:

— Значи от тях ще дойдат трима. А кои от нас ще отидат при тях?

— Вие, апачът и аз. Моля ви да ме оставите аз да говоря, понеже лесно бихте могли да провалите намеренията ми.

— Намеренията ви? Че какви намерения можете да имате?

— Скоро ще разберете.

— Мастър Щайнбах, вие сте загадъчен човек!

— Може би! Но тъй като на тези диваци човек никога не може да има доверие, трябва да сме готови на всичко. Възможно е да замислят някакво предателство, да решат да ни нападнат и да ни пленят, тъй както ние пленихме двамата сина на вожда им. Така че наредете на покрива да застанат най-добрите стрелци, които да могат да обстрелват мястото на срещата ни!

Измина повече от час, докато най-сетне предводителят на марикопите се зададе заедно със своите двама придружители.

Индианецът се различава съществено от обичайната представа, която сме си изградили за него. Преди всичко той е добър оратор и използва всеки удобен случай да държи някоя реч. Такъв случай се предлагаше и сега. Всичко трябваше да се започне и да премине по възможно най-тържествения начин.

Желязната уста се приближаваше в такива одежди, които според индианските схващания би трябвало да правят поразително впечатление. Беше се натруфил с най-красивото си бойно снаряжение. От изкусно сплетената му дълга и гъста коса, спускайки се надолу, се развяваха дващест и четири орлови пера. Той носеше наметната като мантия кожа на ягуар, украсена с многобройни бизонски опашки и кожи от гърмяща змия. Беше въоръжен с какво ли не, тъй че човек неволно се питаше как ли смогваше да мъкне всичко това: пушка, нож, томахок, копие, колчан за стрели, лък и торбички за муниции. Преметнати през гърдите му висяха няколко усукани едно с друго ласа. Но най-важният атрибут бе носен от един от неговите придружители, който вървеше начело. Той бе същият индианец, с когото беше разговарял Щайнбах, и именно той държеше извънредно дълго копие, на чието острие висяха три торбички с амулети. На копието бяха поставени няколко напречни летви. Както по тях, тъй и по дръжката му висяха многобройни скалпове, може би над трийсет, взети и от бели и от индианци. Тъй като и цялото облекло на вожда бе накичено с коси от избити врагове, то човек лесно можеше да си направи извод какъв голям брой хора бяха паднали убити от ръката на Желязната уста. Рулен вървеше до него но половин крачка по-назад.

Когато стигнаха до определеното място, червенокожият придружител на вожда заби копието в земята, свали от плещите му наметката и я постла върху тревата. Желязната уста се настани на нея с пълното съзнание на собственото си достойнство. После седнаха и другите двама, само че малко по-назад, както им повеляваше дължимото му уважение. Тримата зачакаха.

Едва след доста време портата на мисията се отвори. От нея излязоха и се приближиха Уилкинс, Щайнбах и апачът.

Външността на Силната ръка рязко контрастираше с външността на вражеския вожд. Като украшение той носеше само едно перо, а единственото му оръжие беше затъкнатият в пояса му нож. Това перо обаче беше от опашката на белоглавия боен орел, което го правеше изключително голяма рядкост. То имаше стойността поне на шейсет коня.

Уилкинс нямаше друго оръжие освен един револвер, а пък Щайнбах носеше отстрани на колана си само своята бойна секира. Тези трима мъже се държаха толкова скромно и непретенциозно и все

пак поведението им внушаваше такова страхопочитание и респект, че при приближаването им Рулен неволно се изправи на крака. Обаче индианците го хванаха от двете страни и го дръпнаха пак да си седне на мястото.

Без нито една дума за поздрав двамата бели и апачът се настаняха на земята срещу другите трима. Шестимата седяха тъй около четвърт час неподвижни като статуи без да проронят нито дума. Важно беше да се види, кой щеше по-дълго време да запази мълчание а с това и своето достойнство.

И все пак накрая марикопът не издържа. Той стана и започна да говори. Изброи подвизите и добродетелите на своето племе, а после най-подробно взе да разказва за собствените си героични дела. Но настоящите си намерения не спомена с нито една дума. Тези бомбастични словоизлияния отнеха повече от половин час.

След това трябваше да говори вождът на апачите. Той се изправи на крака, сложи длан върху дръжката на ножа си и простичко и кратко каза:

— Аз съм Силната ръка. Хората ме познават, а който все още не ме познава, ще ме опознае. Аз говоря с делата си. Нека този мой бял брат да ме замести!

С тези думи той посочи към Щайнбах и отново седна на мястото си. Марикопът отправи презрителен поглед към белия и каза:

— Аз съм вожд. Нима ще трябва да разговарям с човек, който стои по-ниско от мен?

— Откъде знаеш, че стоя по-ниско от теб? — спокойно попита Щайнбах.

— Какви отличия на вожд носиш по себе си?

— А нужно ли е да нося такива? Ти си накачил твоите отличия по тялото си и те ти пречат. Бледоликите обаче носят тези отличия зад челото си. Не отвлякох ли синовете ти от собствения ви бивак? Не бях ли на дървото, под чиито клони ти седеше и разговаряше с тях? Обеща им, че ще влязат първи ей в тази сграда. Аз изпълних обещанието ти. Наистина бяха първи, но като пленници. Това не е ли едно доказателство, че съм ти равностоен?

— Ти си хитър и коварен, но не и храбър!

— Тогава стани да се биеш с мен! Разрешавам ти да използваш всичките си оръжия. Аз обаче ще се бия с голи ръце и въпреки това ще

те победа!

— Великият дух е замъглил разсъдъка ти. Че какви ли оръжия имаш?! Само една секира. С нея не можеш да улучиш и птицата, дето е ей на онзи клон!

Той посочи към едно дърво, на което беше кацнала врана. Вместо да отговори Щайнбах се изправи на крака и измъкна томахока от колана си. Завъртя го няколко пъти около главата си и го хвърли като привидно дори не го насочи право към дървото. Оръжието летя известно разстояние хоризонтално, после изведнъж се издигна нагоре, описа дъга като непрекъснато се въртеше и се устреми към дървото. От удивление смаяният марикопа неволно извика. Томахокът улучи враната и я уби, а после, описвайки пак дъга, се върна и падна на земята само на няколко крачки от Щайнбах.

Това бе такова майсторско изпълнение, което беше много, ама много по-голямо и от най-майсторския изстрел с пушка. Австралийският бумеранг може да бъде хвърлян така, че да се връща обратно. Също и индианската бойна секира бива мятана от майстори така, че първо се издига нагоре, а после се спуска ниско, като преследва жертвата си, описвайки дъга, или почти зигзагообразна линия. Но марикопът бе смятал подобно хвърляне за нещо напълно невъзможно. Уилкинс също изрази учудването си с думите:

— Каква ловкост! Човек открива във вас все нови и нови способности!

Щайнбах отново затъкна томахока си в колана и пак седна на мястото си. После попита:

— А сега ще разговаряш ли с мен?

— Ти си хитър и ловък, но не си вожд — упорито отвърна марикопът.

— Лъжеш се. Аз съм по-голям вожд от теб. Аз съм Княза на бледоликите.

С изключение на апача всички подскочиха от изненада.

— Наистина ли? — попита Уилкинс.

— Уф! — утвърдително отвърна Силната ръка.

— Тогава всичко лесно се обяснява. Сега схващам всичко. Но кой би си го помислил!

— Успокойте се! — усмихнато каза Щайнбах. — С неудоволствие споменавам това име, което ми дадоха хората.

Тази кратка размяна на мисли бе последвала толкова бързо, че изобщо не направи никакво впечатление на марикопите. Те продължаваха безмълвно да зяпат Щайнбах, тъй че той се видя принуден да повтори предишния си въпрос, а именно дали вождът им желае да разговаря с него.

— Ако ти наистина си Княза на бледоликите, тогава ще отговарям на въпросите ти.

— Това и очаквам от теб. Сигурно си чувал за мен. Нямам време за празни приказки. Също като този храбър вожд на апачите и аз предпочитам делата. Кажи ми, дали бледоликият, който седи до теб, е твой приятел!

— Той е мой приятел и брат.

— Защо Желязната уста иска да разговаря с мен?

— Той настоява да получи труповете на убитите!

— Ще му ги дадем след като храбрите апачи им вземат скалповете.

— Княза на бледоликите не говори като посредник на мира. Нима той не знае, че червенокожият мъж, на когото липсва скалпът, не може да отиде във Вечните ловни полета?

— Знам го.

— Защо тогава нашите мъртъвци трябва да загубят косите си? Защо храбрият народ на марикопите трябва да бъде унижен и опозорен?

— Но този народ не се държа към нас храбро а подло. Ако нападението ви беше успяло, вие щяхте да вземете скалповете на всички ни. Великия дух пожела да стане иначе.

— Ако скалпирате нашите мъртъвци, за наказание ние ще вземем вашите скалпове.

— Ами опитайте се де! Ако нямаш да ни казваш нещо друго, тогава не си губи повече времето. Разговорът ни свърши.

— Още не е. Има още нещо. Ти похити синовете ми. Казал си на този воин, че си решил да умрат. Вярно ли е?

— Да.

— Какво са ти направили, че искаш да ги убиеш?

— А какво са ти направили на теб обитателите на тази мисия, че реши да ги нападнеш?

— Те са мои врагове, понеже са приятели на апачите.

— По същата причина и синовете ти са мои врагове. Ще ги залича от лицето на земята на живите.

— Чувал съм, че Княза на бледоликите обича мира и мрази кръвопролитията.

— Истина е. Но тъкмо поради тази причина ще убия синовете ти, за да не могат по-късно да пролеят кръвта на моите приятели.

— Обременяваш се с ужасна вина. Ние ще убием поне толкова апачи, колкото и вие избихте от нашите хора. А досега това са повече от четири пъти по десет.

— Апачите са храбри воители. Те ще съумеят да се защитят.

Естествено марикупът обичаше децата си. Привидно за него Щайнбах беше неумолим. Ето защо вождът прибегна до последното средство, което му беше останало:

— Ще ти дам откуп.

— Не се нуждаю от пари.

— Ще ти дам коне.

— Моят жребец ми е достатъчен.

— Ще получиш конете на всички мои воители, които паднаха убити през тази нощ!

— Не ми трябва четирийсет коня а само един и го имам.

— Можеш да ги продадеш.

— Не съм търговец на коне. Има само една-единствена цена, срещу която съм съгласен да ти върна синовете. Една-единствена.

— Кажу ми я!

— За всеки от синовете си ще ми дадеш по един друг човек.

— Кого имаш предвид?

— Ето този бял мъж, който се казва Рулен, както и бялото момиче, което водите със себе си като пленничка.

Изплашеният французин веднага скочи на крака. Но марикупът се обърна към него с успокоителен тон:

— Не се страхувай! Ти си под моята закрила. Не мога да те пожертвам.

— Значи няма да ми го дадеш, а? В никакъв случай ли? — попита Щайнбах.

— Не. По-добре убий синовете ми! Хората не бива да казват за мен, че съм пожертвал приятел, за да спася децата си.

— Но човекът, когото наричаш свой приятел, е престъпник и негодник.

— Охо! — извика Рулен като посегна към колана си.

Марикопът му хвърли строг и предупредителен поглед, а после рече:

— Може би според вашите закони да е вършил несправедливи и лоши неща, обаче според нашите закони аз съм негов закрилник и съм длъжен да удържа дадената дума.

— Тогава синовете ти ще трябва да умрат.

По бронзовото лице на марикоп се плъзна дръзка самоуверена усмивка и той отговори:

— Това няма да стане тъй бързо. Първо ще трябва хубаво да си помислиш преди да ги убиеш.

— Няма да размислям нито миг.

— Ще ти докажа обратното.

— Не можеш.

— Мога и то веднага! Само гледай!

Той направи знак на французина. Рулен се отдалечи, несъмнено за да изпълни някакво поръчение, което му беше дадено предварително.

— Какво ли е замислил? — прошепна Уилкинс.

— Скоро ще разберем.

— Наистина ли ще убиете двете момчета?

— И през ум не ми минава. Това е само една гола заплаха, за да ми предадат Рулен и момичето. Я вижте! Индианците се отправят към езерото.

Още през нощта марикопите бяха заграбили една от лодките. Изглежда точно към нея се бе насочило вниманието на всички. Желязната уста не се забави със следното обяснение:

— Сега ще отведат на острова момичето, за което ти спомена, за да я вържат там на кола на мъченията. Тя ще спаси живота си само ако освободиш синовете ми, и ако ни предадеш нашите мъртъвци без да ги скалпирате.

Щайнбах трепна и бързо отговори:

— Няма да си толкова жесток. Тя е невинна.

— Моите синове също са невинни.

— Те ме последваха доброволно, а вие сте принудили момичето насила да тръгне с вас.

— Това е безразлично. Размисли! Виж, лодката вече се отблъсна от брега!

— Ще поговоря с моите спътници.

Той тихо се обърна към Уилкинс на немски, който марикопът сигурно не разбираше:

— Не споменахте ли нещо за някакъв таен тунел, водещ към острова?

— Да.

— Проходим ли е?

— Разбира се.

— Тогава под предлог, за някакво съвещание си тръгнете оттук и отидете на острова.

— За да взема момичето ли?

— Да.

— Няма да мине без да се пролее кръв. Виждам, че тя има четирима придружители, а през изхода, покрит с чимове, може да се промъкне само един-единствен човек. Те ще ме пронижат преди още целият да съм се показал навън.

— Не се тревожете! Аз ще застрелям и четиримата.

— С какво?

— С моята пушка.

— Та вие не я взехте!

— Ха! Гледайте само да тръгнете! Няма да се появявате на острова преди да чуете, че стрелям.

— Но така рискувате живота си!

— Глупости! Докато вниманието ми е насочено към острова, апачът ще съумее да накара тези толкова издокарани двама марикопи да кротуват. Впрочем на нашия покрив са залегнали отлични стрелци. И така, тръгвайте!

Уилкинс се отдалечи. Вместо това да събуди подозрението на марикопите, те изглежда бяха доволни. Вождът си помисли, че Уилкинс отива да доведе двете момчета. Но след като до определено време това не стана, Желязната уста каза:

— Е, ще получа ли синовете си?

— Само срещу онези две лица, за които вече ти споменах.

— Не!

— Тогава ще умрат!

— Ще умре и момичето. Не виждаш ли, че сега четиримата мои воители са на острова заедно с нея? Вече забиват кола на мъченията.

— Виждам го. Но те не бива да й причиняват никакво зло.

— Че кой ще им забрани?

— Аз. Ние още преговаряме. Докато това трае, не бива да се вършат никакви враждебни действия.

— Ще се вършат, понеже така съм наредил.

— Нищо подобно няма да стане, тъй като няма да го допусна.

— Какво ли ще направиш?

— Ще убия твоите четирима воители.

— С какво? С твоята секира ли? До тях няма да достигне дори куршумът от най-добрата пушка.

— Не забравяй, че аз съм Княза на бледоликите! Ето че вече връзват момичето. Отмени заповедта си, иначе ще стрелям!

— Със секирата, нали? — подигра се марикопът.

— Да.

— Ами стреляй тогава!

— Ти го пожела!

Незабелязано вождът на апачите беше бръкнал в джоба си, за да извади два малки револвера. Те бяха напълно достатъчни, за да осигурят на Щайнбах необходимата свобода на действие. Белият измъкна своята секира от колана си. Желязната уста се изсмя. Преди, когато хвърли секирата, нейният собственик изобщо не бе сметнал за нужно да свали кожения калъф от нея. Сега обаче го махна. Последваха две бързи движения, натисна едно лостче, и дръжката на оръжието се превърна в двойна цев на пушка. Самото широко тяло на секирата представляваше вече приклад във формата на тежко острие на брадва, с което можеше да се разцепи главата на бизон.

— И така, ще заповядаш ли да не я докосват? — попита Щайнбах.

— Няма! Ще я измъчват! Стреляй де!

— Ти се подиграваш? Внимавай да видиш, как стреля Княза на бледоликите!

Той зареди оръжието за миг. Прикладът мигновено се притисна до бузата му и се разнесоха два изстрела. Два нови патрона в

патронниците. Още два изстрела. Четиримата марикопи, които бяха откарали в лодката момичето на острова, се проснаха на земята! Както се оказа по-късно, всички те бяха застреляни в главата. Същевременно изпод земята на острова изникна силуетът на Уилкинс, който преряза въжетата на Магда и после заедно с нея изчезна в земята и то също тъй бързо, както се и беше появил.

Всичко това се разигра само в една-единствена минута. Ето защо отначало се възцари пълна тишина както горе на покрива на сградата, така и отсреща при марикопите, а и на мястото на съвещанието, където Желязната уста стоеше с отворена уста и също като придружителите си с широко опулени очи втрещено гледаше към острова.

Освен Щайнбах и вождът на апачите имаше само още един човек, който въпреки краткото време, в което се разиграха тези събития, не изгуби присъствие на духа и веднага премина към действие. И той беше Сам, Дебелака.

Вратата на мисията се отвори и Сам се втурна към тях с големи скокове, които предвид изключителните му телесни форми, никой не беше очаквал от него.

— Мастър Щайнбах, какво стана? — извика той. — Нима въпреки преговорите червенокожите типове нарушиха парламентърския мир? В такъв случай нека до един да ги вземат дяволите! По отношение на международното право ние, херласгрюнците, не разбираме от шегата.

— Нещо подобно се случи. Но затова пък застрелях четирима от тях.

— Само така! Ако не се вразумят, ще избия и останалите! Той се изправи в заплашителна поза пред Желязната уста и размахна пушката си така, сякаш се канеше с приклада ѝ да му смаже главата. Това поведение накара вождата да се отърси от вцепеняващото го смайване. Той се обърна гневно към Щайнбах:

— Какво направи! Уби четирима от най-добрите ми воини!

— Точно така! — гласеше спокойният отговор.

— Това е престъпно деяние, за което трябва да отмъстя!

— Шегуваш се!

— Нима изглеждам така, сякаш ми е до шегата след избиването на моите воини?

— Изглеждаш много сериозен, но въпреки това се шегуваш. Как можеш да искаш да отмъщаваш за нещо, което преди малко самият ти ме накара да извърша?

— Не е вярно!

— А не ми ли каза да стрелям?

— Но не и да ги убиваш!

— Аха! Ти да не мислиш, че Княза на бледоликите носи пушката си само за да стреля в облаците? Тежко и горко на онзи, към когото я насочи! Смъртта му е неизбежна.

— Не знаех, че тази брадва е всъщност пушка.

— За това си виновен единствено ти!

— Както и че можеш да стреляш толкова надалеч!

— Нали ти казах! Защо не ми повярва?

— Пушката ти е омагьосана. Но никой човек не би могъл да го знае предварително.

— Казах ти, че ще стрелям. А ти с подигравателен тон ме подкани да го направя. Следователно самият ти си убиецът на своите хора. Но ти си техният убиец и по още една причина. Ти дойде при нас, за да преговаряме. По време на преговорите трябва да се преустановят всякакви враждебни действия. Ти обаче пред очите ни нареди по време на съвещанието да измъчват и убият една бяла девойка. Така наруши примирието. Обещах ти безопасност и безпрепятствено завръщане при твоите хора. Вече не е необходимо да спазвам обещанието си. Какво ли ще направиш, ако ей сега те пленя заедно с твоя придружител, който се прави на толкова знатен човек, че изобщо не желае да разговаря с мен?

Марикопът се изпъчи в целия си ръст и гордо отговори:

— Няма да се осмелиш да го направиш!

— Защо не?

— Аз съм Желязната уста, върховният и най-прославен вожд на моя народ.

— А аз съм Княза на бледоликите! Разбра ли? Тогава и апачът се изправи и спокойно каза:

— А тук е застанал Силната ръка. Кой може да му противостои?

Дебелият трапер се приближи с още една крачка, изпъчи се гордо и заговори:

— А аз съм Самуел Барт от Херласгрюн в Саксония. Мога да съм и шивач, мога да съм и палач. Ясно ли е?

Марикопът бе дошъл с най-хубавите си одежди и украшения на вожд. И да беше вътрешно разтревожен, той с нищо не го издаваше. От една страна не желаше да се излага пред своя придружител, а от друга, поне заради символите, които носеше, се чувстваше задължен да не проявява признаци на страх. Затова каза:

— Виждате ли ей тук скалповете, които съм извоювал? Така мога да взема и вашите скалпове!

— Опитай се де! — изсмя се Сам. — Вие двамата срещу нас тримата. Та туй е смешно!

— Ей на това копие висят торбичките с моите амулети. Те ще ми донесат победата!

— А ей тук на моя колан виси торбичката с моите куршуми. Предпочитам да се осланям на нея!

— Погледни натам към моите хора! Те само чакат да им дам знак. Четирима от воините ми са убити. Нужно е само да вдигна ръка и хората ми ще ви връхлетят, за да отмъстят за избитите си братя.

При тези думи той посочи към марикопите, които се бяха скупчили на едно място, и заплашително размахваха оръжията си. Обаче Сам презрително махна с ръка и отговори:

— Няма да ни изплашиш. Ти наруши мира и следователно ти носиш вината. Нямам нищо против, може да си прочут човек, но си застанал срещу трима мъже, които са далеч по-прочути от теб и те не биха се изплашили дори и от сто марикопи. Тъй че би трябвало да си много доволен, ако ти позволим да си тръгнеш здрав и читав. Но в никакъв случай не бива да имаш никакви претенции за отмъщение. Иначе поведението ти ще изглежда много смешно. Казваш, че било нужно само да вдигнеш ръка, за да ни връхлетят воините ти, а аз ти казвам, че е нужно само да протегна ръка и ти ще си мой пленник, или пък ако ми се прииска, дори мога да те изпратя във Вечните ловни полета, където вече няма да имам нищо против да нарушаваш дадената дума колкото често пожелаеш.

За Дебелия това бе една много дълга реч. Той в никакъв случай не мислеше злото на марикопя, но се ядоса, че противникът им си послужи, с толкова горди думи макар да си имаше работа с трима такива мъже. Може би вождът на марикопите да бе постъпил възможно

най-добре от своя гледна точка обаче неговият придружител се беше разгневил от начина, по който Щайнбах се изказа за него и ето защо рече:

— Нима дебелият бледолик наистина е толкова голям герой, че има правото да си служи с такива думи за нас?

Апачът усети какво щеше да стане. Той се обърна към сградата на мисията, пред чиято отворена врата бе застанал неговият племенник, Пъргавия елен. Направи му някакъв знак и младият индианец веднага изчезна във вътрешността на къщата.

На това място трябва да споменем, че индианците са създали много ясен и изразителен мимически език. При техните многобройни езици и диалекти, които често нямат абсолютно никаква прилика помежду си, пантомимиката придобива извънредно голямо значение. Ако я владеят добре, с нейна помощ двама души могат отлично да се разберат без да е нужно да кажат и една дума, нито пък да знаят езика на събеседника си. Силната ръка беше направил във въздуха една черта, малко по-назад бе направил друга по-малка, спускаща се надолу, а отпред пък други две още по-малки и отвесно изправени. Това означаваше едно тяло с опашка и две уши — той искаше кон. А припряните му движения показваха, че конят трябваше да бъде доведен час по-скоро. При това вождът бе заел такова положение, че двамата марикопи да не могат да забележат даваните от него знаци.

Вождът на марикопите се почувства окуражен от думите на своя придружител. Затова му отговори:

— Ти да не мислиш, че се страхувам от тези мъже? Те сами се наричат много прочути, но ако не ме помолят за извинение, ще украся вигвама си с техните скалпове!

— Аз ще взема скалпа на Дебелия! — с готовност се обади другият марикопа като посегна към ножа си.

Сам гръмко се изсмя и каза:

— Чудесно! Това хрумване ми харесва. Ти ще окачиш моя скалп във вигвама си, а после аз ще те посетя, за да видя дали изглежда добре там. Давам ти думата си, че ще го направя, а за да си по-сигурен ето ти вместо ръкостискане и това кроше.

Той бързо направи една пъргава крачка към него, и като замахна с юмрук отдолу нагоре удари индианеца в брадичката а после и в носа с такава мощ, че марикопът падна като подкосен на земята, откъдето

не можа да се надигне доста време. От устата и от носа му потече кръв.

Още в същия миг обаче Сам коленичи до него, извади ножа си и извика:

— Не искам да скалпирам този подлец, няма да го и скалпирам, понеже не съм индианец. Но ще взема неговия кичур. Това ще го дамгоса за цял живот. Защо дръзна да ни се подиграва?

Той рязко сграбчи и опъна кичура на главата на червенокожия, отрязва го с ножа си и го захвърли надалеч.

Тук трябва да споменем, че някои индиански племена носят дълга гъста коса, но дори и онези, които я стрижат, оставят на темето си един дълъг кичур, който се нарича кичур на скалпа. Ако на някой индианец би му минала мисълта да отстрани и този кичур, за да не може евентуално някога победилият го неприятел да го скалпира, то това би било такъв признак на страхливост, който би му навлякъл всеобщо презрение.

Именно този кичур отрязва Сам от главата на марикопа. Това е лошо и от самото скалпиране, защото опозорява съответния човек до края на живота му. Докато дори и най-храбрият воин може да бъде победен и скалпиран от враговете си, то се смята за голям позор да загубиш само кичура си. В такъв случай неприятелят смята победения за толкова презряна твар, че вече даже не ще и да знае за скалпа му.

Тези събития се разиграха толкова бързо, че вождът на марикопите не успя да се помръдне, за да помогне на своя спътник. Но когато видя как кичурът му полетя във въздуха, той нададе силен яростен вик и се нахвърли върху Сам. Само че това не стана тъй бързо, както си мислеше. Първо му попречиха празничните одежди и украшения, а после Щайнбах се изпречи на пътя му и извика:

— Стой! Ти пренебрегна моите предупреждения. Сега ще ти покажа, че Княза на бледоликите никога не предупреждава напразно! Ти си мой пленник!

— Твой... пленник? — с мъка изговори марикопът по-скоро учудено отколкото изплашено.

— Да. Последвай ме доброволно!

Той посегна към мантията на вожда. Индианецът отблъсна ръката на Щайнбах и извика:

— Куче бяло! Преди това ще умреш!

Марикопът измъкна бойната секира от пояса си за да се защитава, обаче не успя да нанесе удар, защото в същия миг от портата на мисията излетя на кон Пъргавия елен, в пълен галоп рязко спря животното точно пред групата парламентъори и то така, че се озова зад гърба на вожда, а после скочи на земята. В следващия миг Силната ръка се метна на седлото, хвана с лявата си ръка юздите, а с десницата си сграбчи Желязната уста отзад за яката на неговата кожена ловна риза. С един мощен замах той го метна при себе си на гърба на коня, рязко обърна животното в обратна посока и препусна към мисията.

Естествено мантията, щитът, цялата украса както и всички оръжия на вожда изпопадаха на земята. Същевременно той започна силно да вика за помощ. Но без никаква полза. Заедно с дръзкия изключително як апач той скоро изчезна във вътрешността на сградата.

От само себе си се разбира, че всички марикопи нададоха страшни крясъци и се втурнаха към мястото на съвещанието.

Сам предупредително извика на белия ловец:

— Назад! Голямата хайка кучета означава смърт дори и за мечката!

— Щом искаш, върни се! — каза Щайнбах. — Но аз оставам.

— Е добре, тогава оставам и аз. Никога не съм зарязвал приятелите си в беда.

В същото време той хвърли поглед към лежащия на земята неприятел, за да види да не би вече да е в състояние да мисли за отмъщение. За щастие обаче индианецът все още беше в безсъзнание.

Щайнбах се наведе и вдигна парчето бяла щавена кожа, което бе играло ролята на символ на мира. Той леко го размаха и без да издава никакви признаци на страх, храбро закрачи срещу приближаващите се марикопи. Те се стъписаха. Първите от тях слисано се спряха, а така принудиха и следващите ги индианци да останат на място. Невъзможно им беше да проумеят поведението на Щайнбах. Лудост ли бе това или презрение към смъртта? Или пък се бяха заблудили? Дали пък онова, което бяха направили с вожда им изобщо да не беше враждебно действие? Не им ли се беше само сторило така и сега бледоликият не идваше ли при тях, за да им обясни какво е станало?

Сам остана на мястото си стиснал в ръка своята пушка която наричаше „Аугусте“, готов да защитава Щайнбах и незабавно да застреля първия от индианците, вдигнал оръжие срещу него.

Защитниците на мисията също не можеха да си обяснят поведението на Щайнбах. Онова, което вършеше, бе повече от дръзко. Ако с успешното отвличане на неприятелския предводител вождът на апачите бе постъпил дръзко, то предприетите от Княза на бледоликите действия в момента можеха да се нарекат направо безумно смели. Цяло щастие за него беше, че хората от мисията все още имаха възможност да обстрелват с куршумите си мястото, където се бяха спрели марикопите.

От своя страна Щайнбах не изпитваше ни най-малка тревога или безпокойство. Знаеше какво иска, та нали вече го беше казал. Освен това той достатъчно добре познаваше индианците, а и доверието, което имаше към самия себе си, обикновено му служеше да се ориентира отлично във всякакви ситуации. И така, с гордо вдигната глава се отправи към неприятеля, спря се пред самите марикопи и попита:

— Накъде са се забързали толкова моите червенокожи братя?

Този въпрос ги смая още повече, тъй че той не получи никакъв отговор.

— Желязната уста доведе тук моите червенокожи братя. Намира ли се сред тях и друг вожд освен него?

— Не — отговори един възрастен воин, като направи две-три крачки напред.

— А с кого мога да разговарям сега, когато Желязната уста отсъства?

— С Острата секира. Той е най-възрастният сред воините на марикопите.

— Къде е той?

— Тук, това съм аз.

— Тогава чуй какво ще ти кажа и ми отговори!

— Ще чуя думите ти, но все още не знам дали ще ти отговоря. Косата ми е посивяла, а подвизите ми са безбройни. Ти обаче си млад и все още не си извършил кой знае колко много неща. Възрастта и опитът трябва да се срещат с възраст и опит.

— Ти откъде знаеш, че още нищо не съм направил? Хората ме наричат Княз на бледоликите. Не ти ли е познато това име?

— Уф! Уф! Уф! — завикаха червенокожите.

А старият воин втренчи в Щайнбах невярващ поглед и каза:

— Известно ми е името, но не познавам героя, който го носи. Всеки друг може да дойде и да заяви, че се казва така. Езиците на бледоликите лъжат.

— Но не и моят. Накарай петима или шестима от воините ти да излязат напред. Нека едновременно се бият с мен. Да вземат бойните си секири, или пък ножовете си — както искат. Аз обаче ще се защитавам само с голи ръце. Въпреки това ще ги избия до крак без някой от тях дори да ме нарани.

— Уф! — възкликна старият.

— Уф, уф, уф! — разнесоха се и други викове наоколо. Мнозина от марикопите оставиха пушките си на земята, готови да премерят сили с него и да накажат мнимото му самохвалство. Щайнбах забеляза това и ги предупреди:

— Нека първо воините на марикопите добре размислят, с какво се залавят. Борбата ще е на живот и смърт.

— Те ще победят, а ти ще умреш! — каза старият индианец.

— Лъжеш се. Аз бях във вашия лагер и отвялякох синовете на вождата ви. Може ли един обикновен воин да извърши подобно нещо?

— Не.

Индианецът признава достойнствата дори и на смъртните си врагове. Ето защо прозвуча и този откровен отговор.

— Аз убих със секирата си онази птица. Не го ли видяхте?

— Видяхме го.

— Може ли да го направи някой обикновен човек?

— Не.

— Застрелях и онези четирима воини, които лежат отсреща на острова...

— Ще заплатиш смъртта им със собствения си живот! — прекъсна го Острата секира.

— Готов съм да отговарям пред вас за тях, но я ми кажи, кой от вас би могъл да даде такива изстрели!

— Никой. Ти уби нашите воини, но съм принуден да призная истината — ти си голям стрелец и пушката ти е голяма „медицина“.

Индианецът нарича „медицина“ всичко, което му се струва тайнствено и неразгадаемо.

— Значи признаваш, че не съм обикновен ловец, така ли? — продължи Щайнбах.

— Да.

— Но защо тогава не вярваш, че съм Княза на бледоликите?

— Защото не носиш никакви отличителни знаци на твоя ранг.

— Презирам подобни знаци. Нямам нужда от тях. Моите знаци са делата ми.

— Е добре! Веднага ще разберем дали наистина си въпросният вожд на бледоликите. Ти твърдиш, че само с голи ръце можеш да победиш петима или шестима от нашите воини. Това е по силите единствено на Княза на белите ловци.

— Аз съм този човек и мога да го направя.

— В неговия юмрук се крият смъртта и светкавицата.

— Това е моят юмрук.

— Където удари той, сякаш е попаднал куршум, изстрелян от огнестрелно оръжие.

— Добре си осведомен.

— Никой друг не крие в юмрука си светкавиците на пушката. Ако я имаш, значи ти си Княза на бледоликите. Това ще е и твоето изпитание.

— Имам я.

— В коя ръка?

— В която поискаш. И в дясната и в лявата.

— Покажи ми ръцете си!

Щайнбах протегна длани към него. Острата секира внимателно ги огледа, после поклати глава и възкликна:

— Уф! Ръцете ти са като ръцете на всеки друг човек. Ще ги покажеш ли и на моите воини?

— Нека се приближат и ги разгледат!

Един по един индианците започнаха да пристъпват към Щайнбах, за да огледат най-подробно ръцете му.

— Уф! — извика първият. — Уф, уф! — завикаха и всички последвали го, които не можеха да разберат как така един човек с толкова естествено изглеждащи ръце може да крие в тях светкавицата на стрелящата пушка.

Докато траеше този странен кажи-речи смехотворен оглед, се приближи и Сам. Той взе цялата работа за шега, която би могла единствено да навреди на Щайнбах, щом се разкриеше, че пред

индианците разиграва само един глупав театър. Ето защо за да не могат да го разберат червенокожите, му каза на немски следното:

— Мастър, стига си разигравал фокуси! Това би могло да свърши зле за теб!

— Не е никакъв фокус!

— Но ръцете ти едва ли ще се различават от ръцете на всички други чада Божии!

— Може би все пак се различават.

— Да не би да са заредени?

— Да.

— Може би дори с куршуми?

— Естествено! Нали го чу от индианците!

— Глупости и пак глупости!

— Хайде бе! Вчера излезе, че много се беше излъгал в мен, да не стане и днес така!

— Е, все пак да си зареждаш ръцете и да стреляш с тях това можеш да го кажеш само в някоя лудница. Ама дори и нейните обитатели няма да ти повярват. Можеш да си сигурен.

— Изчакай малко!

— Предупреждавам те още веднъж! Много самодоволно се смееш, обаче ако наплашиш тези хора, после ще е невъзможно да се въведе някакъв порядък сред тях.

— Имай още малко търпение, мастър Сам! Както виждаш сега и последният от тях оглежда ръката ми. Съвсем скоро може да се започне.

Индианците се споглеждаха невярващо. Острата секира даде израз на съмненията им:

— Червенокожият мъж никога не се обзалага с някой бледолик, понеже знае, че белият ще го излъже. Но все пак с теб ми се иска да се обзаложа, че в ръцете си нямаш нито огън нито куршуми.

— Ще загубиш облога.

— Докажи го!

— Готов съм. В коя от ръцете ми да се появи светкавицата? Ти определи!

— В дясната!

— И кого от вас да улучи?

Никой не очакваше този въпрос. Червенокожите направиха много смутени физиономии.

— Аха, тъй значи! — засмя се Сам. — Ето къде била работата. Ако наистина пръстите ти изпускат светкавици, когото улучиш ще умре. Следователно никой няма да пожелае да се подложи на подобен опит и естествено тогава ще излезеш прав. Много хитро измислено!

— Пак се заблуждаваш. Бъди сигурен, че няма да измамя тези хора.

— Е, в такъв случай значи съм от тенекия, или пък вместо глава между раменете си нося зелка.

Индианците си зашушукаха нещо тихо по между си. След малко Острата секира се осведоми:

— Трябва ли ръката ти да докосне непременно човек?

— Не.

— Значи може да е и животно?

— Да.

— Или и някакъв предмет?

— И така може.

— Е, защо тогава да излагаме някой от нас на опасността да бъде убит?!

— Аха, значи вече се страхувате! И така, тайно в себе си признавате, че съм Княза на бледоликите!

— Ние се съмняваме, че си този човек, но въпреки това е възможно да казваш истината. Ето, виж този щит! Той е направен от четворна опушена бизонска кожа и все още по него няма нито една дупка. С него са отбити много стрели и нито една от тях не е успяла да го пробие. Ще ни докажеш ли твоето твърдение върху щита?

— С удоволствие. Моля те да го държиш!

— О, не, не! — марикопът страхливо направи отбранително движение с ръце. — Ако ти наистина си Княза на бледоликите, то аз съм загубен. Разреши ни да го закачим ей на това дърво!

— Нямам нищо против!

Старият воин отсече с томахока си един от клоните на дървото и окачи щита на остатъка от него.

— Така! — рече той. — Сега можеш да започваш.

Щайнбах се наклони да пристъпи към дървото, обаче Сам го хвана за ръката и умолително му каза:

— Слушай, ако молбата ми означава нещо за теб, тогава ми направи услугата да не стигаш твърде далеч!

— Ще стигна само дотам, докъдето може!

— Не забравяй, че дори и един дивак не обича да го занасят, още повече в случай, когато става въпрос за живот и смърт.

— Много добре знам какво правя.

— Е, твоя воля! — навъсено каза Сам. — Имай ако щеш в ръцете си куршуми, или махмурлук в главата, на мен ми е все едно, но когато се нахвърлят върху теб, аз ще съм този, който ще трябва да те спасява.

— Сам ще се оправя, драги Сам. Само внимателно гледай, какво ще стане сега!

Той се приближи до дървото. Никой не беше обърнал внимание на това, че преди малко само за секунди дясната му ръка бръкна в колана. После ловецът застана малко странично, за да може по-удобно да замахне, вдигна ръка и нанесе удар в средата на щита. Последва блясък и гръм, като че някой стреля, с пушка. След това Щайнбах отстъпи назад и каза:

— Хайде сега погледнете!

Острата секира пристъпи близо до щита и го заоглежда. После го свали от дървото и се взря в онова място на ствола, което до преди малко беше закрито от щита и смаяно възкликна:

— Уф, Уф!

Тогава се приближиха и другите марикопи. Те също нададоха силни възгласи на удивление. И Сам отиде при тях. Той посегна към щита и извика:

— По дяволите! Има дупка от куршум!

— Погледни и дървото! — засмяно го подкани Щайнбах.

Сам така и направи. После каза:

— Сър, да не си решил да ме шашнеш? В дървото е заседнал куршум. Пронизал е щита и е останал тук.

— Е, видя ли?

— Но това може да стане само с пушка!

— Ами! Я ми погледни ръката! Както и преди тя е гола и не държи никакво оръжие.

— Но все пак си имал нещо между пръстите!

— Е да, признавам си.

— Но какво? Не е било пистолет или револвер. Щяхме да го видим.

— Естествено.

— Какво беше?

— После ще ти кажа. Сега трябва да разговарям с тези хора.

Острата секира се приближи и хвана дясната ръка на Щайнбах. Започна да я разглежда най-внимателно, да я върти насам-натам, да я опипва, а накрая каза:

— Да, ти доказа, че си Княза на бледоликите. Вече ти вярвам.

— А вярват ли и твоите хора?

— Да, всички.

— Тогава се надявам да обърнете внимание на думите, които имам да ви казвам.

— Говори! Ще те изслушаме!

— Защо дойдохте при Сребърното езеро?

— Попитай Желязната уста! Той ще ти каже.

— Той не е тук, а сега ти говориш от името на цялото племе.

— Влез вътре в къщата и приказвай с него. Аз не бива да говоря за онова, което искаш да знаеш.

— Е, не е нужно нищо да ми казваш. Вече го знам. Когато бях вчера в едрolistната гора край вашия лагер, на едно дърво, под чиито клони беше вигвамът на Желязната уста, аз чух как той разговаряше със Сребърния мъж.

Така узнах всичко, което ти не бива да ми казваш. Взех със себе си двамата синове на вожд и побързах да се върна тук. Ако ни бяхте изпратили някой вестоносец, за да ни уведоми почтено за нападението ви, то нито един от вашите хора нямаше да падне убит, а сега всички щяхме заедно да седим и да пушим лулата на мира. Но вие пожелахте да стане иначе. Искяхте да принесете в жертва бялото момиче...

— Уф! Кой ти каза?

— Знам го. Но не успяхте. Клетото девойче е вече сред нас. Спасена е. Искяхте да вземете съкровищата на Сребърното езеро и да ги дадете на Сребърния мъж, обаче...

— Излъгали са те!

— Самият вожд го каза. Е, взехте ли ги? Не! Искяхте да поругаете гробниците на тук почиващите вождове на апачите и

команчите. Все още не сте се докоснали до нито една от тях, а и няма да успеете да оскверните също нито една.

— Въпреки всичко ще го направим!

— Ще трябва да се откажете. Не можяхте да направите нищо от онова, което възнамерявахте да сторите. Напротив, вашият вожд и двамата му сина са в ръцете ни.

— Ще ги освободим.

— Как ли ще стане това?

— Ще щурмуваме мисията!

— Нали се канехте да я нападнете през нощта? Успяхте ли? Не. Погледни към прозорците и нагоре към покрива на сградата! Не виждаш ли насочените към вас дула на толкова пушки, колкото са ти и воините? Досега ви щадохме. Дадем ли знак, от всички посоки насам ще се притекат апачите. Няма да можете да се измъкнете от долината и ще бъдете принудени да оставите тук скалповете си. Чувал ли си поне няколко пъти да се говори за мен?

— Даже много често.

— Споменавали ли са, че съм враг на червенокожите мъже?

— Не. Ти си техен приятел. Обичаш ги така, както обичаш и белите. Ти не си ничий враг.

— Истината са ти казали. Аз съм ваш приятел. Вашият Велик дух е и моят Велик дух. Той е и ваш и наш баща. Той е повелителят и кралят на всички хора. Ето защо всички ние сме братя и аз много съжалявам, когато се видя принуден да причиня болка на някой мой брат. Искане ми се да сключа мир с вас. Вие сте в ръцете ни, но въпреки това ми се ще да докарам нещата дотам, че да можете да се върнете във вашите ловни територии без да загубите и други ваши братя. Сребърния мъж ви е мислил само злото, но аз ви мисля доброто. Той ламти за съкровищата, които както разправят се съхранявали тук. Но той е твърде страхлив и затова ви е подмамил да ги заграбите за него. На него изобщо не му е жал, че някои от вашите храбри и благородни мъже ще бъдат застреляни. Аз обаче скърбя за пролятата кръв на моите червенокожи братя. А сега ми кажи, как ще постъпите по-добре! Ако послушате него или мен, а?

Старият воин сведе поглед и дълго гледа в земята. Когато отново вдигна глава в очите му припламнаха злокобни искрици.

— Думите ти са добри и аз им вярвам — каза той. — Никога не съм чувал Княза на бледоликите да е изрекъл някоя лъжа. Щом ни уверяваш, че ти е жал за нашите паднали воини, значи това е истина. Апачите и команчите са наши врагове и ето защо искахме да поругаем гробовете на техните вождове. Този позор щеше да е най-голямото наказание за тях.

— Но вие не успяхте да изпълните намерението си. Те се оказаха по-бдителни от вас.

— Ако не беше ти, щяхме да успеем.

— Да, аз ги предупредих. Сега искам да предупредя и вас, за да не бъдете избити до крак. Ти си голям воин. Значителен е броят на скалповете, които си завоювал. Затова сигурно добре ще разбереш въпроса ми: кой е по-смел — дали този, който тайно се нахвърля върху гробовете на мъртъвци, които не могат да се защитят, или онзи, който честно и открито се изправя срещу врага си и лице в лице се бие с него?

Старият воин отново заби поглед в земята. Когато пак вдигна очи, той се вторачи в лицето на Щайнбах с укорителен израз и рече:

— Както сам казваш, ти си наш приятел, но думите ти звучат като думи на някой враг, който иска да ни обиди и унижи.

— Не искам да ви обиждам. Искам само да ви обясня, защо воините на апачите изпитват към вас освен гняв и нещо друго. Въпреки всичко аз ще поговоря с тях. Може би ще проявят готовност да изпушат с вас лулата на мира.

— Нито те нито ние имаме такава готовност.

— Защо?

— Те защо плениха нашия предводител?

— Защото се държеше като техен враг. Аз исках да сключа с него мир, но той имаше намерение да убие моята млада бяла сестра, макар че ни показва бялата кожа на мира.

— Какво ще правят с него?

— Те имат право да го вържат на кола на мъченията.

— Той ще умре като истински мъж.

— Не е ли по-добре да живее като истински мъж, отколкото да умре като мъж? Аз ще говоря с вождата на апачите и ще го помоля да освободи Желязната уста и двамата му сина.

— Няма да го направи. Никой червенокож вожд няма да постъпи толкова неблагоприятно.

— Не смятам, че ще е неблагоприятно, а тъкмо обратното — ще е много благоприятно. Онзи, който постъпи толкова благородно към някой неприятел, може да очаква от него също подобно благородство.

Острата секира бавно поклати глава и отвърна:

— Моят бял брат говори думи, които са толкова добри и благи, сякаш са излезли от устата на Великия дух. Защо всички бледолики мъже не са като него! Червенокожите мъже живееха в мир и разбирателство, но тогава дойдоха белите и донесоха едрата шарка и Огнената вода, омраза, вражда, и гибел.

— И сред вас и сред нас има добри и лоши хора. Днес ви говори един от добрите и се надявам, че ще се вслушате в гласа му. Желая между вас и апачите да няма вражда, а помирение!

— Желая невъзможното.

— Защо да не можете да станете приятели?

— Защото те няма да направят онова, което ще поискаш от тях, и защото и ние не бива да вършим онова, което искаш от нас.

— Досега все още нищо не съм ви поискал.

— Да, но ние предварително знаем думите, които ще изречеш. А дори и да ни предложат мир, пак не бива да го приемаме.

— И защо?

— Защото избиха много от нашите воини.

— Вината не е тяхна, а ваша. Вие дойдохте тук като врагове и те бяха принудени да се защитават.

— Самият ти застреля четирима от нас!

— Желязната уста ме подкани да стрелям. Той ме обсипа с подигравки. Не вярваше, че куршумите ми ще стигнат толкова надалеч. И така, сам виждаш, че вината е само ваша.

— Това нищо не променя. Изглежда ти не си запознат много добре със законите на червенокожите мъже.

— Запознат съм. Пролятата кръв изисква кръв или поне плащането на кръвен данък, независимо от това кой е виновен за избиването на хората.

— Така е. Значи разбираш, че сме задължени да поискаме кръв, а апачите няма да се съгласят.

— Може би няма да откажат.

— Невъзможно!

— Не забравяй, че аз съм Княза на бледоликите, който вече е направил възможни много неща, изглеждащи преди това невъзможни! Какви намерения имахте, когато преди малко се бяхте втурнали към мен и моя придружител?

— Искахме да ви убием, вас и младия апач, който обаче се върна обратно.

— Той щеше да се защитава като истински мъж. Той е Пъргавия елен, синът на брата на Силната ръка. Добре, че не изпълнихте намерението си, защото от прозорците и покрива на къщата щяха да полетят към вас толкова много куршуми, че в селата ви дълги месеци щяха да се разнасят силни вопли и ридания. Седнете спокойно на земята. Аз и моят приятел ще влезем в мисията и ще се застъпим за вас.

— Говорите такива думи само за да се измъкнете. Пленили сте Желязната уста и сега самите вие се намирате в ръцете ни.

— Дойдох при вас с бялата кожа!

— Той също така дойде при вас.

— Той не уважи символа на мира и го наруши.

— А ти уби четирима от нашите воители. Ти също наруши мира и сега си в ръцете ни. Ще те освободим само срещу вожд и синовете му.

— Значи ти наистина си мислиш, че Княза на бледоликите е твой пленник, а?

— Да.

— А също и този бял мъж?

— И той.

— Той е прочут ловец. Чувал ли си някога за подвизите на Дебелия търбух?

— Чувал съм за него. Той знае всички пътища из Запада и е много хитър и храбър мъж.

— Е, ето този мой бледолик спътник е Дебелия търбух. Вижте го добре!

— Уф, уф, уф! — разнесе се от устата на всички.

— По дяволите! — засмя се Сам. — Много добре се справи, майстор Щайнбах. Беше също като в театъра. Сега съм любопитен да видя дали ще ни пленят.

— Нямам намерение да им позволявам подобно нещо!

— Ще се съпротивляваме ли?

— Не. Това би предизвикало истинска касапница. Те ще започнат да стрелят, ние също, ще стрелят и от мисията. Ще ни надупчат като швейцарско сирене.

— Хмм, да! Започнаха нещо тихо да си говорят. Съвещават се. Този славен юначага, дето се нарича Острата секира, както изглежда, все пак не иска кой знае колко да се отнесе враждебно с теб.

— Надявам се да е така.

— Ами ако въпреки всичко решат да ни задържат?

— Независимо от това ние пак ще си тръгнем.

— Но така ще се стигне до схватка.

— Едва ли.

— Да не би да си мислиш, че ще можем веднага да хукнем ей към онези дървета надясно и после ще успеем тайно да се измъкнем? Веднага ще ни догонят.

— Нямам предвид това. Имам си някои мои трикове и номера. Една на вид дреболия може да те избави и от най-голямата опасност. Навярно именно на тези нещица в голяма степен дължа почетното си прозвище Княз на бледоликите.

— Хмм! Ще ми се да видя дреболията, която ще е в състояние да ни избави от кашата, където се забъркахме.

— Чувал ли си за бомбички?

— Естествено!

— А също и за гранати?

— Да. Дори понякога проклинам някого да го удари не гръм, а граната.

— Ами чувал ли си и за Мефистофелската граната?

— Никога! Що за чудо е това?

— Тя е от вида на ръчните гранати. След като се хвърли, тя се пръсва и разпространява ужасен дим, който смърди така, както се разсмърдявал и самият дявол, когато бил принуден да избяга от някоя чиста душа.

— Мътните го взели! Колко интересно! И ние действително ли имаме тук такова чудо!?

— Да, имам!

— Наистина ли?

— Да. В раницата, която обикновено винаги нося на гърба си, се намират няколко такива рядко срещани гранати. Преди да дойдем тук пяхнах една от тях в джоба си.

— А димът гъст ли е?

— Толкова е гъст, че погледът не може да проникне през него.

— Чудесно! Любопитен съм да видя, какво ли ще кажат индианците!

Този разговор, проведен на немски език, можа да се състои само защото в същото време марикопите се съвещаваха. Но погледите им не се откъсваха от Щайнбах и Сам, за да не би на двамата да се удадеше да се спасят с бързо неочаквано бягство. Ето че в този момент съвещанието им приключи и Острата секира каза:

— Дебелия търбух също не е враг на червенокожите мъже, но въпреки това ние ще трябва да го пленим, защото е тръгнал заедно с нашите неприятели.

— Постъпвате несправедливо. Искях да ви донеса мир, а вие искате да ни плените!

— Така ще постигнем мир.

— Не!

— Да. За да ви видят свободни, апачите ще се съгласят с всичките ни условия. Ние няма да се държим с вас като с врагове. Ще ви дадем месо и вода колкото искате, а докато тръгнем ще ви вържем само за някое дърво.

Тогава Сам гръмогласно се изсмя.

— Ти се смееш? — попита старият марикопа.

— Да, смея се. Ти чувал ли си някога Дебелия търбух да е бил пленник на червенокожите мъже?

— Не, но сега ще станеш техен пленник.

— А действително ли си мислиш, че и Княза на бледоликите ще позволи да го вържете на някое дърво?

— Ще позволи. Вие двамата сте умни мъже и сигурно ще разберете, че всяка съпротива ще е гибелна за вас.

— Нима не виждате пушките горе на покрива и по прозорците?

— Те не могат да стрелят по нас, защото в такъв случай ще улучат и вас. Ето един ремък. Нека Княза на бледоликите доброволно си протегне ръцете, за да ги вържа!

Той пристъпи към Щайнбах. Белият протегна към него ръцете си и каза:

— Ето. Вържи ги! Но внимавай да не те удари светкавицата, която се крие в ръцете ми!

Индианецът не беше помислил за тази опасност. Той отстъпи назад и по лицето му се изписа силно смущение.

— Наистина ли може да ме удари? — попита той.

— Да.

— Но нали преди малко когато ги докосвах и разглеждах не ме удари!

— Тогава я задържах, защото вярвах, че си мой приятел. А сега положението е друго. И така, ето ръцете ми! Вържи ги!

Острата секира отстъпи още една крачка назад и съвсем безпомощно се огледа наоколо.

— Уф! — възкликна той. — Кой иска да го върже?

Никой от неговите хора не се обади. Но ето че в този момент обветреното му лице с остро изрязани черти изведнъж просветна. Беше му хрумнала една спасителна мисъл. Той подаде ремъка на Сам и му рече:

— Нека Дебелия търбух го върже! Той е негов приятел и светкавицата няма да го поразии.

Лицето на Сам засия от удоволствие, което му достави това наистина гениално хрумване на индианеца. Той действително пое ремъка, пристъпи към Щайнбах и каза:

— Добре, ще го върже. Но въпреки че ми е приятел, все пак светкавицата може да ви удари, тъй като я разгневихте с желанието си да го плените. И така, пазете се да не ви улучи куршумът!

Думите му подействаха незабавно. Марикопите отстъпиха още десетина крачки назад. Сам се престори, сякаш се канеше да върже ръцете на Щайнбах. Междувременно Княза на бледоликите беше извадил от джоба си някакъв малък кръгъл предмет и го показва на Дебелия с думите:

— Това е гранатата. Добре, че червенокожите се отдръпнаха още малко назад. Така вонята няма да стигне до нас. А сега внимавай! Щом я хвърля, се втурваш да бягаш към мисията колкото ти държат краката.

— Мислиш, че когато побегнем те ще стрелят ли?

— О не, изобщо не съм си го помислял. Казвам ти го само заради вонята.

— Нима е толкова силна?

— Ще видиш!

— Побързай! — заповеднически каза индианецът, който взе да губи търпение.

— Добре, добре! Но все пак ми се струва, че светкавицата ще удари. Бягай, старче!

Индианецът действително бързо отскочи назад, защото видя, че Щайнбах замахна с дясната си ръка. Гранатата полетя към земята и експлодира... последва трясък, съскане и прашене... за миг настана мъртвешка тишина, но после се надигнаха такива крясъци и резове, сякаш от ада бяха излезли стотици зли духове.

Щайнбах и Сам се втурнаха към мисията. Все още не се бяха добрали до нея, когато от покрива и от прозорците ѝ се разнесе гръмогласен смях от много гърла.

— Спри, Сам! Обърни се и погледни! — извика Щайнбах. Двамата се заковаха на място и хвърлиха поглед назад.

Пред очите им се предложи гледка, която наистина никак не беше за плач.

След избухването си гранатата беше разпространила толкова гъст и непрогледен дим, че марикопите изобщо нямаше как да видят двамата бегълци. В момента обаче един по-силен порив на вятъра разкъса димната завеса и я отнесе встрани. Вече бе възможно да се забележи резултата от експлозията на гранатата.

Повечето индианци тичаха колкото им държаха краката, опитвайки се с пръсти да запушат носовете си. Мнозина подскачаха като пощурели насам-натам, ревяха като животни и енергично размахваха ръце във въздуха. Други пък се бяха хвърлили на земята и забили носове в пясъка, ритяха с крака и удряха с ръце наоколо като полудели. Неколцина бяха скочили право във водата на езерото, и за да се спасят от адската смрад, се гмуркаха надълбоко. Обаче веднага щом покажеха глава над водата, за да си поемат дъх, вонята нахлуваше в носа и устата им, тъй че те мигновено отново изчезваха. За тяхно нещастие вятърът подкара дима към езерото, където те пляскаха без посоки. И така, спасението им се криеше само в бързо бягство. Те

изскочиха на брега и се втурнаха подир останалите, като викаха и крещяха така, сякаш ги преследваше целият пъкъл.

Кикотът на защитниците на мисията ехтеше далеч отвъд езерото. Сред него се открояваше направо цвилещият глас на Дългия Джим:

— Мътните го взели! Какви дяволи са ги прихванали тези негодници? Какъв е този пушек? Откъде идва?

Сам не стоеше вече до Щайнбах, а просто веднага се бе тръшнал в тревата и буквално се давеше от смях. Подобно нещо не беше виждал през целия си живот.

— Виждаш ли? Виждаш ли, мастър Щайнбах? — извика той. — Виждаш ли ей онзи тип, който се катери по дървото като маймуна, защото си мисли, че високо горе няма да смърди толкова? Ама как драска, как драска нагоре! Изобщо не умее да се катери, обаче този проклет парфюм го подтиква да върши чудеса. О, о, о! Ха-ха-ха-ха! Изгуби си ножа, падна му пояса, смъкна му се всичко, всичко! Погледни, едно вълмо от дима се откъсна и се насочва от вятъра право към дървото. Сега... ето сега го обгърна! Нещастникът цял се загуби в него! Ха наздраве! Да ти е сладко! Още едно смръкване, господине? А-а, ха-ха-ха-ха! Ето че се смъква от дървото! Горе е станало по-лошо отколкото е долу! Смъква се, пада, подскочи, размаха ръце... хуква право към водата... влиза в езерото... изскача от него и побягва! О-о, такова нещо, ама не, такава сцена! В сравнение с нея Херласгрюн е направо нищо! Досега не съм преживявал подобно чудо, не, подобно чудо не! Ха-ха-ха-ха!

Въпреки тази сцена Щайнбах остана сериозен. Вече няколко пъти беше правил такъв експеримент и добре познаваше въздействието му.

— Ела, Сам! — каза той. — Постигнахме целта си и сега трябва да помислим за следващите си действия.

— За следващите действия ли? Че какви ли може да са те? Преди всичко друго трябва да погледам индианците. Човек трябва да се наслади на тази сцена докрай, защото навярно подобно нещо няма да ни се предложи тъй скоро.

След като видя обаче, че Щайнбах се насочи към вратата, той все пак го последва. Бяха я оставили отворена заради тях. Щом прекрачи прага ѝ, веднага пак я затвориха.

Щайнбах и Сам влязоха в сградата и се изкачиха на покрива ѝ. Там незабавно ги наобиколиха и се наложи да обясняват всичко. С кратки думи Щайнбах задоволи любопитството на хората.

Макар Сам да беше присъствал на цялата сцена, той все пак не остана доволен от дадените обяснения. Затова рече:

— Всичко дотук е лесно разбираемо, но мастър Щайнбах, какво ще кажеш за светкавицата в ръката ти?

— Чувал ли си някога за онези пръстени, които се наричат боксове?

— Да. Човек би трябвало да има такъв отгътък океана в Алпите, за да може при сбиване да нанесе някой и друг хубав удар.

— Ами за стрелящ пръстен?

— Стрелящ пръстен ли? Не. Какво е това?

— Ето ти един! Разгледай го!

Той извади от джоба си пръстен, който естествено започна да минава от ръка на ръка, предизвиквайки всеобщо удивление.

— Конструкцията му е съвсем проста. Пръстенът има пет изстрела — заобяснява Щайнбах. — При всеки удар с него се възпроизвежда един от тях. Но след петия изстрел естествено трябва отново да се зареди. Индианците не забелязаха, че преди удара си сложих пръстена, а после разбира се веднага пак го скрих в джоба си.

Междувременно до Щайнбах се беше приближил Уилкинс. Княза на бледоликите го попита:

— Къде е Магда?

— Тя е добре и се намира при дъщеря ми — отговори Уилкинс. — Дано марикопите не открият, как... по дяволите! Не плуват ли неколцина от тях към острова? Струва ми се, че виждам главите им.

— Да — обади се Щайнбах. — Сигурно искат да приберат четирите трупа.

— Ще им позволим ли?

— Защо не?

— Ще открият тайната ни.

— А може и да не успеят.

— О, съвсем сигурно ще я открият. Щом веднъж капакът на входа се отвори, контурите му остават да си личат в тревата. Би трябвало да се прикрият и да се заличат всички следи. Тези хора

веднага ще забележат, че там започва някакъв подземен тунел. Ще го покажат на другите, те ще влязат в него и...

— Е, ние ще им попречим.

Щом като каза тези думи, Щайнбах измъкна секирата от пояса си и я извади от калъфа. Преди малко тук отвисоко хората бяха видяли резултата от майсторските му изстрели, но не бяха разбрали как точно бе станало всичко това, още повече че оттук им се беше сторило, че стреля със самата секира. Ето защо сега всички погледи се впериха в това странно оръжие. След като той я вдигна в положение за стрелба, очите на хората се обърнаха към езерото. Тъкмо в този момент първият от плувците се канеше да изскочи на брега на острова. Щайнбах сложи длан около устата си и издаде онзи остър и пронизителен вик, който обикновено използват индианците, за да се предупреждават. Червенокожият го чу и се обърна. Щайнбах му направи знак с ръка да се върне. Човекът размисли миг-два дали да се подчини или не, но после все пак стъпи на острова.

— Е, добре! Който не иска да чуе, трябва да почувства! — каза Щайнбах.

— Ще го застреляте ли? — попита Уилкинс.

— Не. И той също като другите плувци държи в ръката си копие. Сигурно искат да вържат труповете за копията и така да ги пренесат при своите. Ще го рана в ръката.

Той се прицели и изстрелът изтрещя. Индианецът размаха едната си ръка във въздуха и издаде силен вик. В същия момент и вторият излезе на брега. Той също държеше копие. Последва още един изстрел и улученият човек направи същото движение с ръка. В следващия миг двамата отново скочиха във водата и се върнаха обратно на брега. Бяха разбрали, че тези предупредителни изстрели целяха само да ги ранят.

— Бре да се не види! — обади се Тим. — Какви майсторски изстрели.

— Глупак! И още се чудиш? — гласеше отговорът на Сам.

— Естествено! Един рафтър да стреля така!

— Глупак и половина! Рафтър! Ами! Той е Княза на бледоликите!

— По дяволите! Наистина ли?

— Естествено!

— Откъде го знаеш?

— От него самия. Но може да се каже и иначе — веднага го забелязах.

— Ти ли? Я не ме карай да се смея! Тъкмо ти беше онзи, който най-много го занасяше.

— Беше само на шега.

— Я ме остави с тези шеги! Който знае, че си има работа с Княза на бледоликите, няма да посмее да се шегува с него. Но сега вече всичко ми става ясно. Мътните го взели! Каква чест да се срещнеш с такъв майстор във всичко. Хей, чухте ли кой е той?

Името Княза на бледоликите се понесе от уста на уста сред белите, а апачите зашепнаха прозвището Тан-ни-кай. Отправените към него погледи бяха вече съвсем други.

Той обаче се преструваше, сякаш нищо не забелязва и по едно време се обърна към вожда на апачите с въпроса:

— Къде е предводителят на марикопите?

— Нека моят брат дойде с мен, за да го види!

Апачът го поведе надолу към една стая, където се намираше Желязната уста с вързани ръце и крака, обезоръжен и охраняван от двама въоръжени апачи. Пленникът лежеше на земята неподвижен и горд. Престори се, че изобщо не забелязва влизането на двамата.

— Защо моят червенокож приятел го е вързал?

— Защото е пленник.

— Но скоро той пак ще е свободен.

— Така ли?

Тези думи бяха изговорени с безкрайно удивление. Щайнбах дръпна Силната ръка да се отдалечи с него до прозореца, където между двамата се завърза тих но извънредно оживен разговор. Белият искаше да придума индианеца към помирение, да го накара да сключи мир. Натъкна се на упорита съпротива от страна на Силната ръка, обаче най-накрая все пак излезе победител.

— Нека моят брат постъпи както иска — каза апачът. — Нека нареди да ме извикат, ако има нужда от мен!

Той напусна стаята несъмнено с намерението да подготви своите апачи за неподозирания от тях обрат в развоя на събитията. Щайнбах се приближи до пленника и го развърза.

— Стани! — нареди му той.

Марикопът остана да лежи.

- Защо не правиш каквото ти казвам?
- Желязната уста може да умре и тук както си лежи!
- Ти няма да умреш.
- Няма ли?
- Не. Ще живееш.
- Като слуга и роб на апачите ли?
- Като свободен човек.
- Тогава марикупът с един скок се изправи на крака.
- Истината ли казваш?
- Княза на бледоликите лъгал ли е някога?
- Не, но ти нямаш правото да решаваеш съдбата ми.
- Та кой друг има това право? Аз съм тук повелителят!
- Апачът ме плени.
- Той те предаде на мен. Къде са оръжията ти?
- Занесоха ги в съседната стая.
- Тогава ела с мен!

Двамата влязоха във въпросната стая. Там на масата се намираше всичко, което бяха отнели на марикупа.

- Вземи си нещата! Те са твоя собственост.

Индианецът погледна белия с неописуем израз на лицето. Според неговите схващания този човек бе направо луд.

— Учуден си, нали? — усмихна се Щайнбах. — Аз не съм ти враг. Ако ми дадеш дума да не напускаш тази къща без моето разрешение, няма да ти се случи абсолютно нищо лошо.

- Давам ти я.

- Тогава си вземи оръжията и ела да се върнем в първата стая!

Щайнбах тръгна пръв напред и даде заповед на намиращите се все още там пазачи да доведат пленените синове на вожда.

Скоро Желязната уста го последва. Той получи едно одеяло, за да може да седне по своя начин. Когато почти веднага в стаята влязоха неговите синове, при това без ремъци и въоръжени със своите ножове, лъкове и колчани със стрели, изглежда смайването му надмина всякакви граници. Вярно, той беше твърде чистокръвен индианец, за да си позволи бурен израз на чувствата. Напротив, външно остана напълно безразличен и даде знак на двамата младежи да седнат зад него, обаче очите му заблестяха, което нямаше как да се скрие съвсем, а гласът му леко потрепери, когато каза:

— Самият ти ли ги плени?

— Да.

— И сега им връщаш свободата?

— Могат да си отидат веднага щом пожелаят.

Едва сега вождът си пое дълбоко дъх, сякаш се отърсваше от някакъв тежък кошмар, и също като Острата секира преди малко и той попита:

— Защо всичките бели мъже не са като теб?

— А защо всички червенокожи мъже не са като теб?

— Тези думи идват от езика ти, но не и от твоето сърце!

— Идват от сърцето ми.

— Ами ако си се излъгал в мен?

— Тогава много ще съжалявам, че съм те мислил за благороден човек, отколкото си всъщност, но въпреки това ще си остана приятел на червенокожите мъже.

Желязната уста дълго гледа втренчено и мълчаливо пред себе си. Дали в душата му не се извършваше някаква вътрешна промяна? Най-сетне той каза следното:

— Ти си Княза на бледоликите и заслужаваш да носиш това име. Ела и седни до мен!

Естествено Щайнбах последва подканата му.

— Каж ми какво искаш от мен? — настоятелно го попита индианецът.

— Моля те за това, за което вече те помолих. Ти отказа да ми предадеш бялото момиче, но ние сами си го взехме. А продължаваш ли да наричаш Сребърния мъж свой приятел?

— Преди го нарекох така, но той никога не ми е бил приятел. Дадох му думата си, че ще го закрилям и не мога да я наруша.

— В такъв случай нямам право да продължавам да те моля. А ще го закриляш ли и по-късно, след като се завърнеш от този поход в селото си?

— Тогава няма да съм обвързан повече от обещанието си.

— Как стана така, че той тръгна заедно с теб?

— Той е единственият бледолик в нашата околност. Марикопите купуват в Долината на смъртта от него пушки, барут, патрони, ножове и всичко друго необходимо. Затова го познаваме, затова и тръгнахме с него, когато ни обеща, че ще можем да правим с гробовете на нашите

врагове каквото си поискаме, докато той пък щеше да получи съкровищата, които ние презираме и от които не се нуждаем.

— Тогава ние няма да го закачаме докато се намира под твоята закрила. Но после ще го намеря, за да му поискам сметка.

— Имаш да му отмъщаваш ли?

— Да.

— Тогава внимавай! Той е хитър и брутален човек. Познавах неколцина мъже, които дойдоха да му отмъщават, но никога не се върнаха.

— Ще ми кажеш ли как, кога и къде си се срещал с тези мъже?

— Сега не, а когато Сребърния мъж няма да е вече под закрилата ми. В момента съм негов защитник и нямам право да говоря за него.

— Разбирам, че не можеш да постъпиш другояче. Разговарях с вожд на апачите. Той е съгласен да изпуши с теб лулата на мира. По-добре ще е, ако между червенокожите мъже се възцари мир и те станат приятели. Да го извикам ли?

— Нека вождът на апачите дойде! Готов съм да изпуша с вас лулата на мира.

Малко по-късно двамата вождове, Уилкинс, Сам и Щайнбах седяха вече около огнището и обсъждаха основите на вечен мир между апачите и марикопите. Този мир наистина беше сключен и скрепен с дима на калюмета.

После една цяла процесия от червенокожи и бели мъже се отправиха към марикопите, за да ги известят за помирението между двете племена. Те посрещнаха вестта с искрена радост. Но никой не се зарадва повече от стария почтен воин наречен Острата секира. Този индианец не се успокои докато Щайнбах не изпуши с него отделно една „специална лула на мира“.

Точно тогава на Щайнбах му хрумна, че Рулен, тоест Сребърния мъж, от известно време никакъв не се мяркаше. Когато той попита стария за него, индианецът подигравателно вдигна рамене и отговори:

— Сребърния мъж е като росата!

— Какво искаш да кажеш?

— Изгрее ли слънцето на мира, той изчезва.

— Да не би да мислиш, че вече не е тук?

— Точно това мисля. След като пушката ти уби четиримата воини, той видя как бялото момиче попадна във вашите ръце. После

пленихте и нашия вожд и тогава той разбра, че бойният ни поход е обречен на неуспех и че ще поискаме да му отмъстим, на него, подстрекателя. Без някой да го забележи е офейкал на своя кон.

Когато узна какво е станало, Щайнбах вече и не помисли да прикрива вълнението и възбудата си под маската на мнимо равнодушие. Той бързо скочи на крака и потърси вожда на марикопите, който заедно със Сам, Уилкинс и вожда на апачите седеше под едно дърво, където новосключеният съюз се скрепяваше с пушенето на поредната лула на мира.

Отначало Желязната уста изобщо не искаше да повярва, че неговият бял съюзник си беше отишъл без да се сбогува с него. Понататъшното разследване обаче потвърди верността на тази вест. Тогава Щайнбах го попита:

— Той все още ли е под закрилата ти?

— Не. Сам се е отказал от нея. Избягал е веднага щом е видял, че съм пленен. Този страхливец беше мой спътник и другар, но никога повече няма да бъде такъв.

Не след дълго Желязната уста, Силната ръка и един друг апач напуснаха Сребърното езеро, за да тръгнат по следите на Сребърния мъж. Толкова бързо, енергично и решително бе действал вождът на апачите. Желязната уста веднага се присъедини към него, за да му даде доказателство за приятелството си и същевременно да си отмъсти на Рулен.

Междувременно Цимерман влезе при Алми Уилкинс, за да види как се чувства Магда Хаузер. С дяволита усмивка Алми излезе от стаята уж за да свършела някаква много належаща работа. Веднага Магда също стана от мястото си, за да я последва, обаче младежът я помоли:

— Моля ви, сеньорита, останете!

Тя се спря и се обърна в нерешителност. Страните ѝ леко поруменияха, а по прекрасно оформената ѝ шия се видя, как тя няколко пъти преглътна, което винаги е признак на смущение.

— Вие ме отбягвате, сеньорита! — каза той укорително.

— Аз вас?

— Да. Какво съм ви направил?

— Нищо, абсолютно нищо!

— Тогава не знам, защо ми обръщате гръб. Нямате ли ми доверие?

— Сеньор, изобщо не знам какво да ви отговоря. Самият вие най-добре знаете, че ви имам доверие. Вие го заслужихте.

— Така ли мислите?

— Да. Заради мен тръгнахте тайно по следите на марикопите, а после се бихте с тях. Заради мен се изложихте на опасност. Защо да ви нямам доверие?

— И все пак се боите от мен, нали?

— Да се боя от вас ли? Не!

— Тогава не се боите от самия мен, а по-скоро от думите ми.

— Наистина не ви разбирам.

— В такъв случай ви моля да седнете за малко при мен! Нека си поговорим съвсем открито! Елате!

Той хвана нейната малка нежна ръчичка и я накара да седне на стола до него. Лицето и пребледня, а очите ѝ се навлажниха, и в тях се появи онзи израз на несигурност, който се наблюдава само когато човек е разтревожен или изпадне в неловко положение.

Той веднага забеляза тази промяна в нея и с успокоителен тон и каза:

— Не се страхувайте, сеньорита! Няма да изговоря думите, които очаквате да чуете сега от мен. Отдавна ви наблюдавам и съм на мнение, че между нас двамата всичко непременно ще се уреди както трябва.

Тя въздъхна дълбоко от притеснение. В този момент в стаята влезе Уилкинс и отведе Цимерман долу на двора, където предстоеше да се състои голямо съвещание. Щайнбах не го сдържаше повече при Сребърното езеро. Той също искаше да тръгне по петите на Рулен. Сам, Тим, Джим и Цимерман заявиха, че и те ще се присъединят към него.

Така в кроежи на какви ли не планове измина следобедът, вечерта както и нощта. На сутринта марикопите се оттеглиха. Естествено те взеха със себе си и нескалпираните трупове на своите паднали воители. Привечер се завърна апачът, който бе придружавал двамата вождове. Конят му беше окъпан в пот. Индианецът донесе вестта, че вождовете проследили дирята на Рулен чак до Кампо гранде. Там трябвало да отидат и другите преследвачи.

Сега вече никой и нищо не можеше да ги задържи. Магда искаше да отиде при родителите си в Долината на смъртта. Алми не желаше да остане да чака при езерото. Взеха решение да изпратят двете момичета до Сан Марсиал, където щяха да вземат влака на юг до гарата Мохок. Там под закрилата на Джим, Тим и Цимерман щяха да чакат другите.

Лесничеят Роте остана с роднините си при Сребърното езеро, за да изчака връщането на Сам. Естествено лесничеят не беше сам. Известен брой апачи също остана да пази мисията. Тези хора бяха достатъчно благонадеждни, за да се повери сигурността на всички и на всичко в техни ръце, още повече че нямаше никаква причина да се очаква някаква опасност или враждебни действия.

Още в ранни зори малкият отряд тръгна на път. След това Сребърното езеро, по чиито брегове в последно време се бяха разиграли толкова бурни събития, отново остана безмълвно и самотно без да издаде тайната на своите съкровища.

[1] Straightwoods — съвсем прави дървета с гъсти клони и огромни листа. — Б.пр. ↑

[2] Сребърния мъж — думата живак и на английски и на немски е съставена от две думи, втората от които, основната, означава сребро. — Б.пр. ↑

[3] Valgame dios — боже мой — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.